

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

An
AMERICAN
in **LONDON**

LOUISE BAY

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Copyright © 2014 Louise Bay

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

An
AMERICAN
in **LONDON**

DİĞER B O O O K S'LAR LO U I S E B AY

Louise Bay'de yeni misiniz? *Bay Mayfair* veya *Patron* ile başlayın+
Hizmetçi= Kimya

Colorado Kulübü Milyarderleri

Hızlı Sev
Derin Sev
Daha Fazla
Sev

New York Şehri Milyarderleri

Patron+ Hizmetçi= Kimya Oyuncu +
Anlaşma = Yaparım Kahraman +
Vegas = Pişmanlık Yok

□e Doktorlar Serisi

Dr. Off Limits
Dr. Perfect Dr.
CEO
Dr. Sahte Nişanlı
Dr. Bekar Baba

□e Mister Serisi

Bay Mayfair

Bay Knightsbridge
Bay Smithfield
Bay Park Lane
Bay Bloomsbury
Bay Notting Hill

☐e Royals Serisi

Londra Kontu İngiliz
Şövalyesi Manhattan
Dükü Park Avenue
Prensi Wall Street
Kralı

☐e Oyuncu Serisi

Uluslararası Oyuncu Özel
Oyuncu

Centilmen Serisi

Yanlış Beyefendi Acımasız
Beyefendi

☐e Nights Serisi

Indigo Nights
Vaat Edilmiş
Geceler

Paris Geceleri

Tek Başına

Noel'in 14 Günü Hollywood

Skandalı Beklenmedik

Aşk

Umutlu

Empire State Serisi

Daha fazlası için www.louisebay.com adresini ziyaret edin.

An
AMERIKAN
=LONDRA

L O U I S E B A Y

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı© 2025 by Louise Bay
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından
[yayınlanmıştır www.apub.com](http://www.apub.com)

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon [.com](http://www.amazon.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği irtibat kişisi:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662532092 (ciltli)
ISBN-13: 9781662532108 (dijital)

Kapak tasarımı Logan Matthews
Kapak fotoğrafı ReginaWamba.com'dan Regina Wamba tarafından çekilmiştir Kapak görseli: © Mistervlad / Shutterstock

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM BÖLÜM

DOKUZ SEKİZ

BÖLÜM ON

ON BÖLÜM BİRİNCİ

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ ON

BÖLÜMDÖRT BÖLÜM ON

BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ ON

BÖLÜM BÖLÜM ON

DOKUZ SEKİZ BÖLÜM

YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR

BÖLÜM YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM YIRMI

DÖRT

BÖLÜM YIRMI BEŞ BÖLÜM YIRMI
ALTINCI

BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM YIRMI
YIRMI DOKUZ SEKİZ BÖLÜM

BÖLÜM OTUZ

BÖLÜM OTUZ BİR

BÖLÜM OTUZ İKİ

BÖLÜM OTUZ ÜÇ SONSÖZ-NEREDEYSE

BİR YIL SONRA

LOUISE BAY'DAN DAHA HARİKA OKUMALAR: *Patron+ Hizmetçi* =
Kimya YAZAR

HAKKINDA

TEŞEKKÜRLER

An
AMERICAN
in **LONDON**

BİRİNCİ BÖLÜM

Son on yıldır Manhattan'da çoğu insanın sadece hayal edebileceği bir hayat yaşıyorum. Yukarı Doğu Yakası'nda havalı bir daire? Tamam. Wall Street'teki bir bankada yükselen bir kariyer? Tamam. Büyükkannesinin yüzüğüyle evlenme teklif eden yakışıklı erkek arkadaş? Şah ve *mat*.

Geçen hafta işler değişti.

Evimden atıldım. Banka birleşme kararı aldı, bu da işimin tehlikede olduğu anlamına geliyor. Ve nişanlım Fifi adında bir balerinle Iowa'ya kaçtı.

Ancak yine de olumlu düşünmemiz gereken şeyler var.

Banka beni Londra'ya yeni CEO'ya "yeteneğimi göstermem" ve kendimi yeni yönetim hızlı takip programına sokmam için gönderdi. En azından var olmayan ilişkimi zorlamayacak.

Bir de *Londra*'da olduğum gerçeği var. Londra, *İngiltere*. Bu benim ilk yurtdışı seyahatim ve Cabo'da uzun bir hafta sonu geçirerek yarım yamalak yapmıyorum. Okyanusun ötesindeyim. Jed ve Fifi'den farklı bir kıtadayım. Bu bir kazanç sayılmalı.

Beklenmedik durumlara karşı hazırlıklıyım - seyahat listemde *pasaportumun* hemen altında yer alır - *ancak* en titiz planlamacı bile Londra'daki otele giriş yaptığında kendisini kadınlarla çevrili bulacağını tahmin edemezdi. Kadınları görmemeyi beklediğimden değil. Sadece normalde yaptığım gibi bilinçaltımda her iki cinsiyetten de insanlar görmeyi bekliyordum. Görülecek bir erkek yok.

Onun yerine, sarışın ve esmer, kısa ve uzun, zayıf ve kıvrımlı her türden kadın var. Hepsi birbirlerine neredeyse baş döndürücü bir şekilde gülümsüyor, komplo kurarak sohbet ediyor ve saat henüz öğlen olmasına rağmen sanki birer kokteyl içmişler gibi gülüyorlar. Yargıladığımdan değil. New York brunchları mimoza olmadan bir hidir.

Pasaportumu check-in masasına bırakıyorum ve gözlerimi kapının yanında, hepsi benim yaşlarımda olan ve bir harita üzerinde toplanmış dört kadından ayırıyorum.

"İyi günler. Bu bir iş seyahati mi yoksa kişisel bir seyahat mi?" diye soruyor masanın arkasındaki düzgün sarışın kadın.

"İş," diye cevap veriyorum, bankanın seyahat departmanı bana burada yer ayırttıktan sonra otelin web sitesini kontrol ettiğimde bir şeyi gözden kaçırıp kaçırmadığımı merak ediyorum. Kafamda olası açıklamaları sıralıyorum: Burası kadınların seyahat ederken kendilerini güvende hissetmelerini sağlayan bir kadın oteli; bir bekârlığa veda partisi tüm oteli ele geçirmiş; sadece kadınlara özel büyük bir doğum günü partisi lobiye taşmış. Diğer resepsiyonistlerin erkek olup olmadığını görmek için boynumu eğiyorum.

"Kongrede mi çalışıyorsunuz?" Resepsiyon görevlisinin gözleri dans ediyor, gülümsemesi geniş ve içten. Kendisi de baş döndürücü görünüyor.

"Ne kongresi?"

Öne doğru uzanıyor ve masanın üzerindeki bir şeyi çekiştiriyor. Önüme, Daniel De Luca'nın on inç yüksekliğinde bir karton maketini koyuyor - nihayet bir adam ve çok aşına olduğum biri. "Daniel De Luca kongresi, elbette! Bu üçüncü yılımız."

"Daniel De Luca mı?" Sanki Hollywood romantik komedileriyle ünlü İngiliz film yıldızını kastettiğini bilmiyormuşum gibi soruyorum. Bence bir aktör olarak hafife alınıyor. En iyi işi gerilim filmi *Beni İzlerken*'di. Oscar adaylığı elinden alındı. "Bir kongre mi var?"

"DDL Con. Bilmiyor muydun?" Bana beklemediğim büyük bir çek vermiş gibi bakıyor. "Evet, beş günlük ve yedi günlük bir paket var" dedi. "Eğer iş dışında zamanın varsa, kaydolmalısın. Yarın başlıyor, yani hiçbir şey kaçırmadın."

Arkamdan gelen gürültülü bir tıkırtı dikkatimi çekiyor ve kafamı çevirdiğimde, Mary McDorney'nin *Her Gün* filminde Daniel De Luca ile birlikte polo maçına giderken giydiğine benzer puantiyeli bir sundress giymiş kısa boylu bir kadın görüyorum. Kadın açılır kapanır bir pankartı yukarı çekiyor ama sabitlemekte zorlanıyor. İlk bakışta, Daniel De Luca'nın yüzünün aşırı büyük bir resmini kuru sıkı yapmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Londra'dan beklediğim tam olarak bu değildi ama uluslararası seyahatin zihni genişletmesi gerekir.

Resepsiyon görevlisine dönüyorum. "Zamanım olacağından emin değilim ama teşekkür ederim."

Bankanın yeni proje yöneticisi olarak doğrudan CEO'ya bağlı çalışacağım beş haftalık görevime başlamadan önce jet lag'den kurtulmak ve yerleşmek için kendime zaman tanımak amacıyla Cumartesi günü uçtum. Bir iş bulmayı planlıyorum.

Harika bir kahve dükkânına gitmek, işe ne kadar sürede gideceğimi öğrenmek ve toplu taşıma sistemini kavramak; Pazartesi günü bankaya gitmeden önce yarın yapmam gereken şeylerin bir listesini çıkardım. Hazırlıklı olmak istiyorum, aynı anda hem erkek arkadaşımı hem de işimi kaybedemem. Hayatım acınası bir hal alır ve bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Yazık sana." Resepsiyonist başını eğdi ve alt dudağını dışarı doğru itti, sanki kongreyi kaçırmak benim gibi bir kadının başına gelebilecek en kötü şeymiş gibi.

Kızım, lütfen. Seni aldatan nişanlımla tanıştırayım. Başka bir hayatta olsaydım, DDL Con'u kaçırmak en büyük trajedi olurdu. Ne de olsa Daniel De Luca'nın pek çok filmini izledim. Gençken annemle birlikte saatlerce onun filmlerini izler, onunla ilgili bilgilere bakar ve filmlerinin geçtiği yerleri araştırırdık. Ama annem öldü, artık ergen değilim ve kariyerimi kurtarmak için Londra'dayım. Buraya bir film yıldızına övgüler yağdırmaya gelmedim.

Resepsiyon görevlisi aramızdaki şık beyaz tezgahın üzerine bir kitapçık bırakıyor. "Bu bir etkinlik programı," diyor. "Birçoğu için kongrenin bir parçası olmanız gerekiyor ama olmasanız bile bazı turlar için rezervasyon yaptırabilirsiniz. Oh, ve ..." Tezgâhın altına uzanıyor ve turist haritasına benzeyen bir şey çıkarıyor. "Daniel De Luca haritası var. Filmlerinin Londra'daki tüm çekim yerlerini gösteriyor. Hatta Londra dışında da var, eğer kırsalda bir gezi yapmak isterseniz."

On beş yaşındaki halim burada olmak için neler vermezdi. Düşünüyorum da, kırk yaşındaki annem bu konferansa katılabilmek için koleksiyonluk kar kürelerinin her birini satardı. Ona verdiğim son Noel hediyesini, yani bulabildiğim ilk ve tek Daniel De Luca kar küresini açtığında yüzünde beliren ifadeyi hatırladıkça kalbim sıkışıyor.

İlk birkaç yılın keskin sancılarından bu yana annem için duyduğum kederin kenarları aşındı ve yumuşadı, ancak onun burada olmamasının acısı asla geçmiyor. Derimin altında oturup bekliyor, en sevdiği filmde bahsedildiğinde ya da sonbaharın ilk soğukunda ceketimi giydiğimde yüzeye çıkmaya hazır. Sonbahar onun en sevdiği mevsimdi.

"Aman Tanrım," diyor resepsiyonist, bilgisayarının klavyesinde bir şeyler yazarken. "Otuz altı gece için yer ayırtmışsınız. Ayrıldığınızda aileden biri gibi olacaksınız." Fareye tıklıyor. "İşte. Sizi otuz altı gecelik

en sevdiğim odalardan biri." Bana anahtarımı uzattı. "Londra'ya hoş geldiniz. Umarım Daniel De Luca'nın kendisiyle karşılaşsın."

Gölmekten kendimi alamıyorum. "Teşekkür ederim. Ben de öyle umuyorum." Hiç değilse babam, annemle benim gençlik yıllarımızda sınırda takıntılı olduğumuz adamla tanışmama çok sevinecekti.

A s a n s ö r ü n kapıları açıldığında, Daniel De Luca'nın tüm filmlerinden karelerle süslenmiş iç mekânın duvarları ortaya çıkar hiçyapılmış. Bu neredeyse gibi adım atma içine a zaman kapsül.

Etrafım sadece Daniel De Luca ile değil, aynı zamanda onun filmlerini izlediğim anılarımla ve annemle kanepeye kıvrılmış, patlamış mısır yiyen ve gelecek hakkında sanki aşk, romantizm ve sonsuza dek mutlu yaşamlarla dolu büyülü bir hayal dünyasıymış gibi konuşan bir genç olmanın nasıl hissettirdiğiyle çevrili. Asansör yedinci kata ulaştığında kapılar açıldı ve boş bir duvar, düşük aydınlatma ve belirgin bir tabela eksikliği ortaya çıktı. Gerçek hayatta karşılaştığım geleceğe çok daha fazla benziyordu.

annemle hayal kurdum.

Önce yanlış yöne gittikten sonra krem ve soluk mavilerden oluşan odamı buluyorum. Kumsal teması ve pencereden giren güneş bana neredeyse tatildeymişim gibi hissettiriyor. Daha ayakkabılarımı bile çıkarmadan en iyi arkadaşım Melanie'yi arıyorum.

"İndin mi?" diye soruyor.

"Oteldeyim. Buraya yeni geldim ve beni nerede tuttuklarına inanamayacaksınız."

"Buckingham Sarayı mı?" diye soruyor.

"Nasıl tahmin ettin? Kate Middleton ve ben daha sonra manikür-pedikür yaptırmaya gideceğiz. Hayır, bu otel Daniel De Luca toplantısına ev sahipliği yapıyor. Garip, komik ya da başka bir şey değil mi?"

"Oh, Salı."

Sesindeki sempatik tonu görmezden geliyorum. "Komik, değil mi? Bana tüm film mekanlarının bir haritasını verdiler."

Telefonu hoparlöre alıyorum, haritayı açıyorum ve pencerenin yanındaki küçük masanın üzerindeki meyve kâsesini kaldırıyorum, böylece tüm Londra şehrini önümde yayabiliyorum. "Bekle; videoya geçmeme izin ver. Bunu görmelisin."

Ne olduğumu görmesi için kamerayı değiştiriyorum.

"Oh, Tanrım. Yüzlerce var" diyor.

Haritadaki konumlardan başlayan farklı renkteki çizgiler, orada çekilen sahnenin görüntüsünün bulunduğu kağıdın kenarına kadar uzanıyor.

"Sol üstte şapka taktığı film hangisi?" diye soruyor.

Hangi sahneden bahsettiğini daha görüntüyü bulmadan anlıyorum. "*Asla bir Pazar günü değil*, anneyi güldürmek için çocuğun şapkasını ödünç aldığı yer."

Parmağımı haritanın üst kısmında gezdiriyorum, *Never on a Sunday* filminden bir kareye gelmeden önce onun film kataloğundan kareleri takip ediyorum. Annemin en sevdiği filmlerden biriydi. Annem ölürse, Daniel De Luca'nın o filmde yaptığı gibi, babamın yeniden evlenip evlenmeyeceğini düşünüp düşünmediğini sık sık merak ederim. Öleceğini bildiğinden değil. Babamın yeniden evlendiğinden de değil.

"Daniel De Luca bilginizi paraya dönüştürebilseydiniz, bankadaki iş ihtiyacınız olmazdı. Bugün New York'a geri dönebilirdiniz" diyor Melanie.

Gülüyorum. "Evet, bu kongreyi ben yönetiyor olmalıydım." Bilgilerim muhtemelen biraz güncel değil artık. Uzun zaman oldu.

"Belki bankada işler yolunda gitmezse, New York'ta bir kongre düzenleyebilirsiniz."

Tekrar gülüyorum çünkü bu fikir çok saçma. Bırakın binlerce yabancının fantezilerini, *kendi* fantezilerimi bile şımartmıyorum. "Annem benden çok daha fazlasını biliyordu."

"Bu saçmalık. Sen her şeyi biliyordun."

Haritadan uzaklaşıp bavulumun fermuarını açıyorum. "Hayır, annem ona takıntılıydı. Ben sadece gezintiye çıkmıştım."

Melanie kahkahayı patlatır. "Tam tersi oldu. Ona çok aşıkтын. Hayal tahtanı hatırlamıyor musun?"

Hayal panoma annemi taklit etmek için başlamıştım. Her zaman dergilerden ve broşürlerden resimler koparırdı - papatya tarlası, güzel bir sundress, Rocky Dağları üzerinde bir gün batımı. Sonra bunları mutfağımızdaki dev mantar panoya iğneler ya da eski alfabe mıknatıslarımı kullanarak buzdolabına yapıştırırdı. Annem her zaman dünyanızda olmasını istediğiniz şeylerle çevrili olmanın iyi olduğunu söylerdi. Ben de Daniel De Luca'nın benim dünyamda olmasını istiyordum.

Sanırım Melanie haklı. Annem ona tapınma konusunda sadece suç ortağımdı. Hayatın şimdikinden çok daha basit olduğu uzun zaman önceymiş gibi geliyor. "Onunla evleneceğimi sanıyordum."

"Evet!" Melanie diyor ki. "Sana annenin duvağını ve beyaz bir önlük giydirmiştik. Hatırlıyor musun?"

Daniel'in gelini olarak ektirdiğimiz fotoğrafi dikkatlice kesmiş ve onun *Yağmurlu Bir Günde Güneş Işığı* filmindeki fotoğrafının yanına yapıştırmıştım. Hayal panom böyle başladı. Yavaş yavaş cemaatin üyelerini ve sonra da yaşayacağımız evi ekledim - tabii ki İngiltere'de. Düğünden sonra taşınmayı planlıyordum.

"Belki de hayal tahtan sonunda hayata geçiyordur. Dn kız arkadaşından ayrıldığını okudum. Kongrede ortaya çıkabilir ve tüm o yirmi iki yaşındaki gençlerle çıktıktan sonra istediği kişinin sen olduğunu fark edebilir."

İ ekiyorum. "Nefesini tutma Melanie. Hayat bir film değildir." Bunu zor yoldan ve çok genç yaşta öğrendim.

"Hayır, eğer öyle olsaydı, bir aylığına Londra'ya gitme şansın olurdu. *Londra*'da bir sürü İngiliz erkek var. Daniel De Luca olmasa bile, belki başka biri."

Melanie, Jed'i "unutmam" için çırpınıyor. Endişelenmesine gerek yok. Onunla uzun zamandır birlikteydik ve terk edilmek asla eğlenceli değildir, ama ben iyiyim. Bunu kanıtlamak için İngiliz bir adamın altına girmeme gerek yok.

"Bu bir tatil değil," diyorum. "Bu, hızlı bir şekilde yöneticiliğe yükselmek için bir fırsat. Başarısız olursam kovulma olasılığımın yüzde doksan sekiz nokta yedi olduğunu biliyorsun. Daha şimdiden kıdemsiz analistleri işten çıkaracaklarını duyurdular. Hızlı geçiş için yeterince iyi olmadığımı düşünüyorlarsa beni neden tutuyorlar?"

Melanie i çekiyor ve sessizliği "İyi olacaksın" ya da "Sana sahip oldukları için şanslılar" gibi basmakalıp sözlerle doldurmamasını takdir ediyorum. Tabii ki kovulmayacaksın." İkimiz de New York'un zor bir şehir olduğunu biliyoruz.

"Apartman avı nasıl gidiyor?" diye sordum. Melanie'nin kira sözleşmesi gelecek ay bitiyor ve paylaşacak bir yer arıyoruz.

"İ karartıcı. Her şey çok pahalı. Ve Covid'den bu yana tüm ev sahipleri çok daha fazlasını istiyor."

Bir nefes aldım ve göğsümdeki huzursuzluğu çözmeye çalıştım. Jed, maaşımla ancak geinebilmeme rağmen lüks dairemizden her zaman keyif almıştı. Bir şeyler biriktirebileceğim daha küçük bir yer beni çok daha mutlu ederdi. O benden daha fazla kazanıyordu, bu yüzden onun için o kadar da zor değildi. Ama metro biletim, dışarıda yediğim yemekler ve diğer harcamalarımın sonras biriktirecek bir şey kalmamıştı. Maaş ekiyle yaşıyordum. Kendime her şeyin yolunda olduğunu söylüyordum çünkü maaşım bankada artmaya devam edecekti ve nişanlım zaten benden daha fazla kazanıyordu.

Ama iyi değildi.

Londra seyahati bazı açılardan doğru zamanda geldi. Bu, maaş çekimi kira ödemesi olarak vermek yerine biriktirmek için birkaç haftam olduğu anlamına geliyor. Keşke Jed'i Yukarı Doğu Yakası'nda iki yatak odalı bir ev yerine şehir merkezinde tek yatak odalı bir ev tutmaya ikna etmek için biraz daha uğraşsaydım. Ama konum Jed için gerçekten önemliydi ve ben de kabul ettim.

"Belki de Brooklyn'i düşünmeliyiz," diyor Melanie. "Kesinlikle daha ucuz."

Dönüp yatağa oturuyorum. "Gerçekten mi?" Manhattan'ı seviyorum. Günün hangi saati olursa olsun sokakların kalabalık olmasını, tek ayakkabıyla eve dönerken kimsenin gözünü kırpmamasını (gerçek hikaye) ve her köşede babama anlatmak istediğim bir şey olmasını seviyorum.

"Bu hafta ajansları aramaya başlayacağım. Bakalım etrafta ne var ne yok."

"Kulağa hoş geliyor." Umarım Brooklyn'e gitmeyiz.

Melanie "Daniel De Luca ile aranızda ne oldu?" diye sormadan önce bir süre sessizlik oldu. Ona aşık mı oldun?"

Omuz silkiyorum. "Aptalca fantezilerden kurtuldum. *Çoğu* insan gibi." Öksürüyormuş gibi yapıyorum. Melanie Harry Potter takıntısından hiç vazgeçmedi ve ben onu bu yüzden seviyorum.

"Neden ama?" Melanie soruyor. "Neden büyümek ve mantıklı olmak zorundayız?"

Bunun basit bir cevabı var: Çünkü hayat bir peri masalı değildir.

"Evet, Londralı erkekler," diye devam ediyor Melanie sessizlik rahatsız edici bir hal almadan. "Durum tespiti yapmanız ve rapor vermeniz gerekecek."

Omuzlarımı geriye çekerek doğruluyorum. "Başka kimseye ihtiyacım yok."

Jed ve ben üniversitede tanıştık. Beni çeken onun hayata gerçekçi yaklaşımıydı. Kelebekler uçuşmuyordu, kör bir tutku ya da sohbetlerde kaybolan günler yoktu. İlişkimiz filmlerdeki gibi değildi; daha iyiydi çünkü gerçektir. Pratikti. Odaklanmıştı. Hayattan aynı şeyleri istiyorduk: Manhattan'da bir daire, Hamptons'da bir yer, dolgun bir 401(k). Hiçbir şey için endişelenmek zorunda kalmayacağım bir hayat istiyordum. İstikrarlı, güvenilir bir hayata uyum sağlayacak, istikrarlı, güvenilir bir adam istiyordum.

Ancak benim seçtiğim istikrarlı ve güvenilir adam, ortak bir arkadaşımızın çok daha az istikrarlı ve güvenilir balerin kız kardeşini istemeye karar verdi. Bir çiftlik işletmek için birlikte Iowa'ya taşınıyorlar, bu da beni kendi istikrarlı ve güvenilir hayatımı kurmaya itiyor.

Ve Londra'nın beni götüreceği yer de tam olarak burası: işimi kurtarmak, hızlı yönetim yolunda bir yer edinmek ve kendim için istediğim geleceği güvence altına almak.

"Bir Daniel De Luca toplantısına rastlamak sizce de biraz... alışılmadık değil mi?" Melanie soruyor. "Ve sadece rastlamak değil, aynı zamanda ev sahipliği yapan aynı otelde kalmak? Belki de kaderdir."

"Bu bir tesadüf," diye cevap veriyorum.

"Doğru, ama garip bir tane. Ve Londra'da, Tanrı aşkına. İş için ne sıklıkla seyahat ediyorsun? Hiç. Ve gittiğin tek seferde de Daniel De Luca'yı kutlayan bir otelde mi kalıyorsun? Bu ..."

"Tamamen rastgele mi?" Ben öneririm.

"Sana söylüyorum, bu kader. Evren sana bir ip atıyor. Tutunmalı ve seni nereye götüreceğini görmelisin."

"Tutunmak mı?"

"Muhtemelen bunu ifade etmenin daha iyi bir yolu var. Bu otelde, anılarla çevrili olduğunu düşünmeden edemiyorum." Duraklıyor ve ikimiz de nefes alıyoruz. "Tadını çıkar. Belki bir tura çıkarsın. Ya da sadece haritadaki birkaç yere gidin. Aradığın şeyi bulabilirsiniz."

"İş gibi mi?" Ben öneririm. "Ya da Jed ile yaşamam gereken hayat gibi mi?"

Londra bana eski hayatımı geri vermeyecek ama yeni yalnız hayatım için ihtiyacım olan işi elimde tutmama yardımcı olabilir. Şu an için umabileceğim en iyi şey bu.

İKİNCİ BÖLÜM

Uçağın indiği andan itibaren sayarsam, yirmi yedi saat altı dakikadır Londra'dayım. Bu süre içinde Daniel De Luca'nın en az üç yüz elli altı bin resmini gördüm. Otelimde olmak, on dört yaşındaki benim beynimde yaşamak gibi.

Ve bu korkutucu.

Bunun rahatlatıcı bir yanı da var. Annemin ölümü beni büyük bir güçle yetişkinliğe fırlattı, asla arkama bakmadım. Ama burada olmak bana tam da bunu yaptırıyor. Ne zaman arkamı dönsem, gençlik aşkımla yüz yüze geliyorum. Kaldığım otelde Daniel De Luca kongresi düzenleyerek evrenin bana bir işaret gönderdiğine inanmasam da Melanie'nin tavsiyesine uyacağım ve buna boyun eğeceğim. Bir işaret olduğu için değil, belki de bir işaret olduğu için.

Annem ve filmleriyle ilgili o kadar çok mutlu anım var ki, Daniel De Luca haritamı telefonum, suyum ve güneş gözlüklerimle birlikte çantama gizlice koymuş olabilirim. Otel ofise yürüme mesafesinde ve Pazartesi sabahı ne bekleyeceğimi ve hangi ayakkabıları giyeceğimi bilmek için rotayı önceden kontrol etmek istiyorum. Ofise gidip gelirken ayakkabı değiştirme konusunda Londra'nın New York'a çok benzediğini düşünüyorum.

Tüm öğleden sonram var ve patronuma hızlı yönetim için ne kadar mükemmel olduğumu gösterebilmek için jet lag'imden kurtulmam gerekiyor. En azından Green Park'ta kısa bir gezintiye çıkmak için bahanem bu. Kendimi biraz suçlu hissediyorum, çünkü burada bir iş gezisindeyim, ama kendime hafta sonu olduğunu hatırlatarak dolambaçlı yolu haklı çıkarıyorum. Daniel De Luca'nın ilk büyük filmindeki belirli bir sahne bu parkta çekilmişti; gençken Daniel'in kariyerinin başladığı yere gitmeyi çok istemiştim. *Beni Patronun Gibi Sev*'de başrolde değildi ama romantik komedilerin kraliçesi Julia Alice'le karşılıklı oynadı ve bu onu süper starlığa taşıdı.

Eğer New York'taki yolların yoğun olduğunu düşündüysem, Londra farklı ve çok kaotik bir ölçekte. Bir düzeni takip etmiyorlar, bu yüzden blokları ayırt etmek kolay değil ve düzenli aralıklarla geçilecek yerler yok. Ne y a p m a n ı z gerekiyor? Caddenin karşısına mı uçacaksın? Kaldırımlar bile

Bazen Arnavut kaldırımı, bazen asfalt, bazen de döşeme. Bir şerit seçin, Londralılar!

Amerikalı bir ailenin -anne, baba ve iki genç çocuk- arkasına takılıyorum ve önümüzde uzanan Piccadilly adlı devasa yolu geçmeye çalıştıkları için onları takip ederken ince davranmaya çalışıyorum. Piccadilly Caddesi ya da Piccadilly Yolu değil, sadece Piccadilly, bizim oradaki Broadway gibi. Aile sanki birkaç gündür buradaymış gibi görünüyor ve ellerinde Daniel De Luca'nın yüzünün olmadığı bir harita var, bu da muhtemelen kırmızı bir otobüs tarafından ezilmeden bu yolu geçme olasılıklarının daha yüksek olduğu anlamına geliyor. Benim için yeterli.

Sonunda bir geçide ulaşıyoruz ve diğer tarafa geçiyoruz. Onlar sola gidiyor ama Google Maps'e göre benim sağa gitmem gerekiyor. Onları takip ettiğimi bile bilmediklerini fark etmeden önce "Teşekkürler," diye sesleniyorum onlara doğru.

Parka ulaştığımda suçluluk duygum kayboluyor ve içim heyecanla dolmaya başlıyor. En son ne zaman bu kadar hafif hissettiğimi hatırlamıyorum. Parkın içi büyüldür. Yollar her yöne kıvrılıyor, hepsi bir gölgelik ile kaplı parlak-yeşil Yapraklar. Güneşli bulur onun yol aracılığıyla ve tüneller, yerdeki dövmeli yapraklardan oluşan bir ağı yansıtır. Fantastik bir hikâyenin dekoru gibi görünüyor, çünkü gerçek hayatın bu kadar güzel olması mümkün değil.

Her nasılsa, yol sadece birkaç adım ötede olmasına rağmen, trafiği duyamıyorum. Tek duyduğum kuş sesleri ve geçen bir bisikletlinin vınlaması.

Parmak uçlarımda durup ilerideki tabelayı seçmeye çalışıyorum. Kanada Anıtı'nı bulmaya çalışıyorum. Daniel'in karakteri Tom'un Julia Alice'in karakteriyle karşılaştığı sahnenin arka planındaydı. Ağaçların arasından bakarken, neredeyse yarı açık bir tuzak kapısı gibi yerden yükselen metal yapıyı görüyorum. Daniel De Luca'nın yürümüş olması gereken yoldayım.

Sahneyi kafamda canlandırmaya çalışıyorum, böylece bir şey ya da biri gözüme çarptığında tam olarak doğru noktayı bulabiliyorum.

Yabancı yaklaştıkça, kalbim göğsümde yükseliyor, yer eğiliyor ve düşmediğimden emin olmak için durmak zorunda kalıyorum. Bu olamaz. Olamaz mı? Bana doğru gelen tek ve eşsiz Daniel De Luca.

Vay anasını.

Neredeyse siyaha çalan saçlarını yüzünün arkasına atmış, yüksek elmacık kemiklerini ve kare çenesini ortaya çıkarıyor, bu da midemi sanki bir hız treninin zirvesine doğru ilerliyormuşum gibi yukarı, yukarı, yukarı kaldırıyor. Lacivert bir takım elbise giymiş ve birilerine patronluk taslamaya hazır görünüyor. Zihinsel olarak elimi kaldırıyorum

Gönüllü. Sert kaşları, televizyonda röportajlarda ve kırmızı halıda gördüğüm rahat, çekici, güler yüzlü Daniel De Luca'dan çok uzak olduğunu gösteriyor.

Belki kedisi ölmüştür.

Birkaç saniye içinde bana ulaşacak. Kendimi toparlayıp bir şey söylemeliyim ama ne?

"Daniel," diye sesleniyorum birkaç metre uzaklaştığında. "Çalışmalarınızın büyük bir hayranıyım ve *Beni Patron Gibi Sev*'de size bayıldım. Tek kelimeyle-"

Yavaşlamıyor ama başını bana doğru çeviriyor ve sanki uzaklaştırmaya çalıştığı bir kemirgenmişim gibi kaşlarını çatıyor. İşte o zaman fark ettim: Daniel De Luca ile hiç konuşmuyorum.

Önümdeki adam bir film yıldızı değil. Kabul, seksi ve Daniel De Luca'nın ikiz kardeşi gibi görünüyor. Ama o sadece bir erkek. Az önce Amerikalı bir kadın tarafından saldırıya uğramış bir adam. "Özür dilerim," diyorum, en iyi gülümsememi göstererek, aşağılanmamı es geçip gafımı Amerikan dostluğuna bağlayacağını umarak. "Sizi başka biri sandım."

Durmuyor.

Tek kelime etmiyor.

Gülümsemiyor ya da başıyla onaylamıyor bile.

Sanki ben deliymişim de onun gidecek bir yeri varmış gibi yanımdan geçip gidiyor.

Utanc üzerine çöküyor. Neyim var benim böyle? Gerçekten halüsinasyon görüyorum ve sokaktaki rastgele adamlarda Daniel De Luca'yı görmeye başlıyorum. Bu gidişle, hafta bitmeden Daniel De Luca'nın ön bahçesindeki çalılıklarda saklanıp aramızda tamamen tesadüfi bir buluşma ayarlamaya çalışacağım. Belki de tamamen ilk gençlik halime dönüp defterlerimi Daniel De Luca karalamalarıyla kaplamaya başlayabilirim.

Kendim için biraz nezaket toplamaya çalışıyorum. Ayrılık, iş stresi ve otelim annemin anılarıyla sıvanması arasında, makul davranışların sınırıyla flört ediyor olmam şaşırtıcı değil. Hayatımda Daniel De Luca'nın olduğu dönem çok kaygısızdı. Öğrenci kredileri yoktu. Aldatan nişanlılar yoktu. İşimi kaybetme ihtimalim yoktu. Ve annem hala makyaj tüyolarından cep harçlığına kadar her şey için güvendiğim kişiydi.

O öldükten sonra hiçbir zaman saatin geri dönmesini dilemedim ya da kafamın içinde onunla konuşmadım. Bunu yaparsam asla iyileşemeyeceğimden endişeliydim. Bunun yerine, annemle bağlantılı her şeyi -güneş batımları, peri masalları ve sonsuza kadar mutlu- olduğu yerde bırakarak ilerledim. Tarihimde. Ve sanki Londra omzumun üzerinden bakmam için beni dürtüyor.

Bir nefes alıyorum ve kendimi sokakta tanımadığım birine hayranlık duymanın gerçekliği konusunda perspektif kazanmaya zorluyorum. Annem hiçbir şeyden utanmazdı. Eğer burada olsaydı, farkında olmayan taklitçiyi durdurur ve fotoğraf çektirirdi. En azından burada beni tanıyacak kimse yok. New York büyük bir yer, ama tanıdığım insanlara çok sık rastlıyorum. Evde olsaydım, mahcubiyetimi üzerimden atıp günüme devam edebilecek durumda hissetmezdim.

Uzun zamandır ilk kez annemin burada olmasını diledim. Onun kendine gülebilme, kendini toparlayabilme ve her durumdan en iyi şekilde yararlanabilme becerisi beni canlandırabilirdi. Eminim bana yetişkin, nişanlısı olmayan, yok olmaya doğru giden ben olmak zorunda olmadığımı söylerdi. Toplum içinde kendi kendime yüksek sesle gülebileceğimi, tanımadığım insanlara yaklaşabileceğimi ve Daniel De Luca'yı sevebileceğimi söylerdi.

Ama o burada değil ve beni biraz olsun iyi hissettirebilecek tek şey, o tanıdık yabancıyı bir daha asla görmek zorunda kalmayacağım düşüncesi. En yakın çıkışı bulup bir kahve dükkânına gitmeliyim. Şu anda ihtiyacım olan terapi bir kafein.

İçimi çekiyorum, etrafıma bakıyorum ... ve Julia ile Daniel'ın *Beni Patron Gibi Sev'de* ilk kez karşılaştıkları yerde durduğumu fark ediyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yeni bir şeyler aramama rağmen dün sadece zincir kahve dükkanları bulabildim. Bu sabah konsiyerjden bir tavsiye istedim. Saat yediyi beş geçiyordu ama Coffee Confide in Me kalabalıktı. Bu iyiye işaret olmalı. Uzun kuyruk mağazanın ortasından aşağıya doğru kıvrılıyor ve her iki tarafta küçük masalar için yer bırakıyor.

Bir gözümü kapatıyorum, sonra açıp diğerini kapatıyorum, bu saatte ayakta olmaya alışık olmadığımı ya da gerçekten yorgun olduğumu anlamaya çalışıyorum. İç çekiyorum, bir adım geri atıyorum ve birinin ayağına basıyorum. Tökezleyerek ilerledim, sonra özür dilemek için döndüm. "Aman Tanrım, çok üzgünüm-"

Sanki biri bana "Pause" tuşuna basmış gibi şok içinde donup kaldım. Gördüğüm şeye inanamıyorum.

Dün karşılaştığım Daniel De Luca'nın benzeri, şu anda bana bakıyor.

Ben.

"Bu sensin!" Tanıdık bir yüz görmek, adrenalin patlaması gibidir. kendimi onun önünde küçük düşürmüş olmama rağmen. Bugün dünkü kadar utanç verici bir tazelikte hissetmiyorum. "Benim." Avucumu göğsüme koyuyorum. "Dün parktayken. Ben seni boşver
... sadece başka biri." Bu adam beni takip falan mı ediyor?

Yüz ifadesi dünkünden daha az sert değil, ama bugün daha yakınım, belki de bu yüzden biraz daha az tehditkâr görünüyor. Uzun kirpikleri yukarı kalkıyor, erkeksi çenesini ve alnındaki gerginliği alıyor. Yatmadan önce serum kullanıp kullanmadığını sormak kabalık mı olur? O kirpikleri uzatan şey her neyse, bir dilim istiyorum.

Hâlâ konuşmadı. Neden bilmiyorum ama onu gördüğüme gerçekten çok sevindim. Belki bir dost yüzü görmeye o kadar muhtacım ki utancımı bir kenara itiyorum ya da belki annemin ruhu benimle birlikte, beni utanca karşı bağışık hale getiriyor.

Her halükarda, yeni bir kıtada geçirdiğim bir gecenin ardından, içimde Londra'nın sadece işimi kurtarmak için bir fırsat olmadığını söyleyen bir kabarcık var. Burası yeni bir şehir ve belki de bu yeniliğin bir kısmını alıp bir süreliğine giyebilirim. Yeni bir benlik deneyebilirim. En azından yeni bir başlangıç olabilir miş gibi geliyor. Ya da en azından beş haftalık bir başlangıç. Burada kimse beni tanımıyor. Bu

Yabancı ve ben gelecek ay koca bir okyanusla ayrılacağız. Merhaba desem ve benden nefret etse kimin umurunda?

"Adım Tuesday." Ona hafta sonları elma toplamayı ve kendi ekmeğimi pişirmeyi sevdiğimi söyleyen en iyi taşra New York gülümsememi veriyorum. Şehre taşındığımda geliştirdiğim, *benimle uğraşma yoksa seni kalbinden bıçaklarım* hissi veren ifadeden farklı. "Dün tanıştık," diyorum.

Gözleri peygamber çiçeği mavisi, o kadar parlak ki neredeyse sahte görünüyor. Ekranda bir film yıldızı olduğunu düşünmeme şaşmamalı, gişe rekorları kırardı. Arkama bakıyor ve başını sallıyor. Dönüyorum ve sıranın biraz ilerlediğini ama benim ilerlemediğimi görüyorum. Ayak sürüyerek ilerliyorum. "Londra'ya daha dün geldim. Buraya ilk kez geliyorum. Buralarda mı çalışıyorsun? Green Park'a metroyla mı gidiyorsun?" New York Tuesday yabancılarla sohbet etmezdi ama ben New York'ta değilim. Belki de Londra Salı tanımadığı insanlarla sohbet etmeyi seviyordur.

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve tek kelime etmeden beni inceliyor. Bakışları yüzümde, vücudumda, ayak parmaklarıma kadar iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. "Pazar günü."

Bakışları çıplak tenimde erimiş çikolatadan bir damlacık bırakıyormuşçasına vücudumda sıcaklık rüzgarları esiyor. Kaşlarımı çatıyorum, vücudumun kesinlikle çekici olmayan bir adama verdiği tepkiden biraz rahatsız oluyorum. "Bugün Pazartesi."

"Senin adın," diyor.

Tanrı onu korusun, çaba göstermeye çalışıyor. Elmalı turta gülümsemem geri geldi. "Salı. Pazar değil," diye düzeltiyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum." Elimi uzatıyorum ve normal bir insan gibi elimi sıkmak yerine, tamamen yabancı biri olsam bile, sadece başını sallıyor. Kafamı çevirdiğimde kasiyerin bana el salladığını görüyorum.

Tamam, Daniel De Luca'nın görsel ikizi kaba ama en azından kahve sırası bende.

Venti cappuccino'mu ekstra shot, yarım badem sütü, yarım yulaf sütü, üç pompa karamel, ekstra köpük ve tarçın serpintileri ile sipariş ediyorum. Umarım serpintileri unutmazlar. Genelde yüzde elli isabet oranı vardır.

Pastel boya kırmızısı saçları ve Ginny yazan bir isim etiketi olan kasiyer bana bakıyor. "Amerikalı mı?"

İşliyorum. "Evet. Sanırım aksanım beni ele veriyor."

Yüz ifadesi boş. "Siparişiniz, daha çok." Siparişimi baristaya bağıarak söylüyor ve barista açıkça homurdanıyor. "İsim?"

"Salı."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Sen öyle diyorsan." Fincanımın üzerine bir şeyler karalıyor; ben de kutuya bir bahşış koyup yoldan çekiliyorum.

Daniel Doppelgänger'ın ne sipariş edeceğini duyabilmek için sıraya yakın duruyorum.

Double-D tek kelime etmeden Ginny baristaya "Orta boy filtre kahve," diyor. Telefonuyla ödeme yapıyor, bahşış kavanozuna bir fatura koyuyor, sonra telefonunu kontrol ederek diğer tarafıma geçiyor.

Belki de konuşamıyordur. Ya da en azından cümle kuramıyordur. Bana tam olarak tek bir kelime söyledi. Kasiyere bir "günaydın" bile diyemediği için kendimi özel hissetmeliyim sanırım.

Barista bir orta boy filtre kahve söyler ve Double-D kahveyi almak için tezgâha doğru ilerler. Uzun boylu ve iri yapılıdır ve bu kadar zarif hareket etmemelidir. Bekle. . . Adını bile söylemediler. Devamlı müşterilerden biri olmalı.

"Salı," diye sesleniyor biri. Ginny'nin bana içkimi uzattığını görmek için dönüyorum. Sıra neredeyse bitmişti ve kasaya başka biri bakıyordu.

"Teşekkürler," diyorum, bir bardak tutucu kaparak. "Buranın gerçekten harika kahve yaptığını duydum."

"Mayfair'in en iyisiyiz," diyor karıştırıcıları ve şeker paketlerini toplamaya başlarken. "Belki Londra'nın bile."

"New York'ta en sevdiğim kahve mekânı var."

"Oralı mısınız?" diye soruyor.

"Evet. Tahmin ettiğiniz gibi sadece ziyarete geldim. İş için birkaç haftalığına buradayım." Duraksıyorum, başka bir şey söyleyip söylememeyi düşünüyorum. Fazla arkadaş canlısı değil ve İngilizlerin biraz soğuk olabileceğini duymuştum. Ama yeni Salı kişiliğim beni daha iyi bir hale getiriyor. "Umarım buradan bir terfi ile ayrılırım."

"Her iki durumda da dünyanın en iyi şehrinde vakit geçireceksiniz."

Başımı sallıyorum ve kahvemi yudumlamaya gidiyorum ama daha yeni servis edildiğini hatırlayınca fikrimi değiştiriyorum. "Evet. *Londra*'dayım." Proje yöneticisi olarak yeni görevimde kendimi kanıtlamaya o kadar odaklanmışım ki, sadece ziyaret etmeyi hayal ettiğim bir yerde olmakla ilgili kısmı atladım. Etrafımda binlerce yıllık bir tarih var ve ben bu tarihle ilgili bir kitap bile açmadım.

rehber kitap. İşime odaklanmam gerekecek, buna hiç şüphe yok.

-Ama doldurmam gereken hafta sonları var.

"Benden sonraki adam," diyorum. "Filtre kahveci adam. Onun olayı ne?"

Bana bakıyor ve birden gözleri parlıyor. "Cidden çok seksi, değil mi? Yani, takım elbise, o gözler. Ellerinin büyüklüğünü gördün mü?"

"Hiç konuşuyor mu?" Ben soruyorum. "Onun emirlerini ezbere biliyor gibisin."

"Bir noktada yapmış olmalı. Ama böyle bir adam bana sadece bir kez sipariş verir ve ben de hayatımın sonuna kadar ezberlerim. Haftanın yedi günü geliyor ama hiç sohbet etmiyor. Tek bir teşekkür alırım. Her zaman bahşış verir - ki müşterilerin yüzde doksan dokuzu vermez. Ve dürüst olmak gerekirse, günde bir kez ona bakabildiğim sürece ne söylediği ya da söylemediği umurumda değil. O yürüyen bir dopamin dozu."

Onun değerlendirmesine katılmıyorum. Bir film yıldızına benziyor. "Daniel De Luca'nın tıpatıp aynısı," diyorum.

"Sanırım öyle." Duraksıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. "Adın gerçekten Salı mı?"

Bana isminin güzel olduğunu düşündüğü için sormadığını biliyorum ama ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Kesinlikle öyle."

İsmimi seviyorum. Bu, New York'ta kendimi tanıtırken kaşlarımı kaldırmadığım anlamına gelmiyor. Salı, annemin dört yaşından beri kızına vermek istediği isim, çünkü en sevdiği kelimeydi. Bunu her söylediğimde, sanki onun elinin sıcaklığını hissediyorum.

"Bu alışılmadık bir durum."

"Öyle," diye kabul ediyorum. Saatimi kontrol ediyorum. Gitme vakti.

"Kahve için teşekkürler."

Kafeden çıkarken, Daniel De Luca'nın bir benzerini görmeyi umarak sokağın aşağısına ve yukarısına bakıyorum.

Tesadüfe bak. Londra'da milyonlarca insan var. İki gün üst üste aynı yabancıya rastlamam hiç mantıklı değil. Annem buna kader derdi. Melanie de öyle. Ama bu sadece bir tesadüf. *Değil mi?* İçimden bir ses onu tekrar göreceğimi söylüyor - belki de yarın tam olarak aynı saatte kahve kuyruğunda olacağımdan emin olacağım içindir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jet lag olduğumu bilmesem, yanlışlıkla asit aldığımı düşünürdüm. Bugün yeni rutinler, tanımadığım yüzler ve izlemek zorunda kaldığım özellikle kötü bir sağlık ve güvenlik videosu nedeniyle yorucu olsa da, *normalde yattığımdan beş saat önce yatma* olayında ustalaşamıyorum. Dün gece şimdiye kadar yapılmış tüm podcast'leri dinledim. Bu gece farklı bir taktığım var: kokteyller. Yeni patronum ve bankanın CEO'su Bay Jenkins'le nihayet tanışacağım için ikinci iş gününe akşamdan kalma girmek istemiyorum ama otuz dakika uyumuş olmak da istemiyorum. Planım, daha önce hiç tatmadığım mükemmel bir kokteyl sipariş etmek, sonra kendimi üst kattaki odama çıkarmak ve uyumak için meditasyon yapmak.

Ne zaman önünden geçsem bar şık ve göz alıcı görünüyor. Otelde Daniel De Luca'nın resimleriyle sıvanmamış tek yer burası gibi görünüyor. Bar taburelerinden birine kaymak ve kendime bir içki ısmarlamak için yanıp tutuşuyorum ama şimdiye kadar direndim. Bir arkadaşınızı beklerken içki sipariş etmek bir şeydir, ama yalnız içmek? Bir iş gezisinde? Bir şekilde garip geliyor.

Uyuma ihtiyacım endişelerimin önüne geçiyor. İç saatimi yerel saate göre ayarlayabilmek için alkolün uyutucu etkisine ihtiyacım var.

Koyu ahşap masalı zeytin yeşili deri kabinler odayı kaplıyor ve alçak masaların etrafındaki yanık turuncu döşemeli kulüp sandalyeleri ortayı dolduruyor. Rahat ve göz alıcı. Böyle bir şey var mı? Işıklandırma karamsar ve gizemli bir hava yaratıyor. Davetkâr hissettirecek kadar New York ve yeni hissettirecek kadar Londra.

Ella Fitzgerald çalışıyor, bana küçüklüğümdeki Cuma gecelerini hatırlatıyor. Annemle babam, babamın eski pikabından Ella'nın cızırtısı gelmeden beni yatırırlardı. Bilmiyorlardı ama bazen yataktan sürünerek çıkar ve merdivenlerde oturup oturma odasının kapısındaki bir aralıktan onları izlerdim. Dans ederlerdi, babam annemi döndürür ve daldırırdı, ta ki annem kaçınılmaz olarak kıkırdamaya başlayana ve babam baykuş kahkahası atana kadar - annem onun coşkulu *kim-kim* kahkahasını böyle tanımlardı. Büyüdüğümde tıpkı onlar gibi olmak isterdim. Çok mutlu görünüyorlardı. Çok mutluydular. Ve bu beni mutlu ediyordu.

Yabancı bir ülkeye yapılan bir ziyaretin bu kadar çok anıyı geri getirmesi çok garip. Şimdiye kadar Londra'nın pek çok yeri geçmişimden gelen bir aşk mektubu gibi.

Başımı kaldırdım ve bara girdim. Bütün masalar dolu ama nedense hiç kalabalık hissetmiyorum. Bara doğru ilerliyorum ve hâlâ mevcut olan birkaç devasa bar taburesinden birine kayıyorum. "Bunları biraz daha küçük insan dostu yapmaları gerekirdi" diye mırıldanıyorum kendi kendime. Uzun bacaklar üzerinde mini bir kanepe gibi ve çok rahat.

Tam o sırada sağıma baktım ve Daniel De Luca'ya benzeyen tek kişiyi gördüm.

Tam bir yabancı. Ama en azından tanıdık. Bunu kabul ediyorum.

"Hey, doppelgänger! Bu otelde kalabalıktan korkmuyor musun?" Açıkçası, etrafını saran ve ona doğru imza kitapları fırlatan bir grup kadın olmamasına şaşırdım.

Başını sola çeviriyor, beni görüyor ve içkisine geri dönüyor. Tek kelime etmedi.

"Ee, nasılsın?" İçecek menüsüne uzanıyorum ve koltuğuma yerleşiyorum. "Seni bu sabahtan beri görmedim." Sanki eski arkadaşmışız ve burada buluşmak için sözleşmişiz gibi. Değiliz ve buluşmadık da ama *neyse*.

Bana tekrar baktı ve inanın bana, o poker oyuncusu değil. İlaçlarımı almadığımı düşünüyor.

"Muhtemelen seninle neden eski arkadaşmışız gibi konuştuğumu merak ediyorsundur. Bir bakıma öyleyiz. Sen benim Londra'daki en eski arkadaşımsın. İndiğim günün ertesinde tanıştık ve o zamandan beri seni iki kez gördüm. Bir New Yorklu için aileden sayılırız." Ona bakıyorum ve şarabından bir yudum alıyor. "Asla bilemezsin; birkaç konuşma daha yaparsak belki konuşursunuz bile."

Bir kaşını kaldırıyor. "Pek olası değil, Çarşamba." Ağzının kenarının seğirdiğine yemin edebilirim.

Şaka mı yaptı? Benim pahama mı? Onur duydum. Omurgamda bir heyecan titreşimi beliriyor. Londra'ya geldiğimden beri ilk kez, şu andan başka hiçbir şeyin farkında değilim.

"Adımın Salı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

İç geçiriyor ve koltuğuna geri oturuyor. "Tamamen yabancı olan sen kendini tanıtmışken nasıl yapmayayım?"

Evet, soğuk ve kaba davranıyor ve sesi kesik kesik ve sinirli, ama ona bir cümle söyletebildiğim için çok mutluyum.

"Ne diyebilirim ki? Sanırım Amerikalılar sadece dost canlısı."

Kırmızı şarap bardağından bir yudum alıyor. "Ne içiyorsun?" diye soruyorum. "Şarap," diye yanıtlıyor.

Vazgeçmeli ve onu mutsuz, sefil hayatıyla baş başa bırakmalıyım, ama içimde onu çeken bir şey var. Belki gözlerinden. Belki de Daniel De Luca'ya benzediği içindir. Belki de yeni başlayan London Tuesday'in bu gece konuşmaya ihtiyacı var ve o konuşmak istemese bile onunla konuşmak istiyor. Bilinçli bir pervaneyim, alevin beni yakıp kül edeceğinin tamamen farkındayım ama son anda fikrini değiştirebileceğini umarak ona doğru savrulmaktan kendimi alamıyorum.

"Kesinlikle bir kokteyl için buradayım." Listeyi inceliyorum, dikkatimin başka yerlere çekilmesine izin veriyorum. Kahretsin, henüz adını bile bilmiyorum. "Bana adını söylemedin. Sana Daniel De Luca ikizi deyip duramam."

Gözlerini deviriyor ve ışığın az olmasına rağmen onu gayet iyi görebilmemi umursamadığı belli. "Beni takip etmeyi bırakabilirsin."

Gülüyorum ve menüye geri dönüyorum. "*Beni* takip ediyorsun. Burası kaldığım otel. Burada olmam gerekiyordu. Senin bahanen ne?"

Cevap vermesini beklemiyordum ama verdi. "Bir arkadaşım la buluşacağım."

Bana bir santim ver, ben de yarım santim alayım. Genelde. Ama ben Londra'dayım. Ve Londra Salı günü ... şey, emin değilim, ama onu ilerledikçe uyduruyorum. İstedğim kişi olabilirim ve şu anda bir milim yol almak istiyorum.

"Kız arkadaş mı?"

Gözlerini kısar. "Seni ilgilendirmez ama hayır." "Erkek arkadaşın mı var?"

Kafasını çeviriyor. "Bir erkek arkadaşım la buluşacağım. İş hakkında."

"İlginç," diyorum. O kadar da ilginç değil ama öyle olmasını istiyorum.

"Bu erkek arkadaşını uzun zamandır mı tanıyorsun?"

"Üniversiteden beri."

"Biz buna üniversite diyoruz," diyorum. "Ne olmuş yani?"

Gergin mi, gergin mi, yoksa sadece bir pislik mi bilmiyorum ama kabalığı sinir bozucu. Kokteyl listesine göz atıyorum ve Life's a Peach adında bir kokteyl sipariş ediyorum.

"Gerçekten mi?" diye sorar. "Hayat bir şeftalidir." Bardağı taşıran son damla gibi başını sallıyor. "Çok tipik."

Birlikte dışarı çıktığımızda Jed normalde benim için kokteyl sipariş ederdi. Ya da kız arkadaşlarımla birlikteysem, çoğu kişi ne sipariş ediyorsa onu alırdım. Ama şu anda, siparişimi beğenmemesinden utanmıyorum bile. Dramatik tepkisine gülmekten kendimi alamıyorum. "Neyin tipik hali? Ben mi? Amerikalılara mı? Kadınlara mı? Beni bu sefaletten kurtarın; içki siparişimin nesi sizi bu kadar iğrendiriyor, söyleyin."

"Senin gibi insanlar." Ellerini kaldırır ve havaya kaldırır. "Mutlu insanlar. İyimserler." Bunu öyle küçümseyerek söylüyor ki sanki beni fiziksel olarak itiyor.

Kaş çatma sırası bende.

Nişanlım benden yeni ayrıldı. Eve döndüğümde, Manhattan'da ayakkabı kutusu ya da hamamböceği istilasına uğramamış ve aylık beş binden daha ucuz bir yer bulmam gerekiyor. İşten çıkarılma tehdidiyle yurt dışına gönderildim. Nişanlımı ve evimi kaybettim ve muhtemelen işimi de kaybetmek üzereyim. Kendimi "mutlu" olarak tanımlayamam. Ama her şeyin daha iyiye gideceğine ve geleceğin parlak olduğuna inanmak zorundayım.

O haklı. Ben iyimser biriyim.

"İyimser olmak neden kötü bir şey? Mutlu olmak neden şikayet edilecek bir şey?"

Duraksıyor ... ve bu sefer beni görmezden geldiği için değil, gerçekten düşündüğü için duraksadığını biliyorum. Sonunda dönüp gözlerimin içine bakıyor ve bakışlarının yoğunluğunu kalçalarımnda, boğazımda, bileklerimde, ayak parmaklarımda hissedebiliyorum.

"Bu özgünlükle ilgili." Bakışlarımı tutuyor ve birden kendimi biraz baygın hissediyorum. Derin bir nefes alıyorum ve bunu yaparken göğsümün sanki kostümlü bir dramadaymışım ve yanımdaki adam da erdemimi çalmak üzere olan bir tırmıkmış gibi kabardığını fark ediyorum - tıpkı *Alexander, Duke of Hearts* filmindeki baş karakter Daniel De Luca gibi. "*Gerçekten* mutlu musun, Salı?" Sözleri yine fiziksel bir darbe gibi.

Acaba beynimin üstünü açıp her düşüncemi oluşurken görebiliyor mu?

"Tabii ki mutluyum. *Londra*'dayım," diyorum, neredeyse kendimi ikna etmeye çalışarak.

Omuz silkiyor ve şarabını yudumluyor.

Titriyorum. Belki de bu adamla arkadaş olmaya çalışmaktan vazgeçmenin zamanı gelmiştir. "Bana adını hiç söylemedin," diyorum, bu sefer daha sessiz bir şekilde.

İç çekiyor. "Ben."

Tam başımı sallıyordum ki, Ben'in yemek arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim bir adam sözümü kestti. Bana Bradley Cooper titreşimleri veren daha kısa boylu sarışın bir adam Ben'in sırtına tokat atıyor, sonra beni görüyor ve hemen elini uzatıyor. "Ben Nick." Ben'e sorgulayıcı bir bakış attı.

"Ben Tuesday," diyorum elini tutarak. "Ben'in bir arkadaşıyım."

Ben'in gözlerini devirdiğini neredeyse *duyabiliyorum*.

"Sizinle tanıştığım memnun oldum. Ben'in bir arkadaşı benim de arkadaşımıdır." Gözlerini kısarak bana bakıyor ve tam olarak ne tür bir arkadaş olduğumu sormak istediğini anlayabiliyorum.

"New York'tan geliyorum," diyorum. "Daha iki gün önce geldim. Ben tanıştığım ilk kişiydi ve o zamandan beri sıkı arkadaşız."

Ben'e bakıyorum ve yemin ederim ağzının kenarının kalktığını görüyorum, sanki arkadaşım olmamaya çalışmaktan vazgeçmiş ve istediğini söylememe izin verecekmiş gibi. Nick söylediklerim pek mantıklı değilmiş gibi kaşlarını çatıyor. Haklı tabii ki.

"Hadi masamızı alalım," diyor Ben.

"Umarım bize katılırsın?" Nick sorar, gözleri muziplikle doludur.

"Hayır, gelmiyor," diye tersliyor Ben.

İki adama bakıyorum ve içimde bir şeyler değişiyor. Birbirlerine zıt şeyler istiyorlar ve kararı ben veriyorum. Normalde seçim yapma fikrini imkânsız bulurdum. Ama bugün daha kolay geliyor. Riskler daha düşük.

"Siz iki beyefendiyi rahat bırakayım." Kokteylime bakıyorum. "Eşlik etmesi için içkimi aldım."

Ben'in kaşları derinleşiyor ve bir şey söyleyecekmiş gibi hissediyorum. Ama söylemiyor ve restorana doğru yola çıkıyorlar.

Life's a Peach'ten bir yudum daha alıyorum ve bu içecek şeftali gibi bir hayat *yaratan* sihirli bir iksir olsaydı hayatımda nelerin değişeceğini merak ediyorum. Sessizce alay ediyorum. Ne değişirdi? Ne değişmezdi, daha çok.

"Yemek yedin mi?" Arkamdan bir ses geliyor.

Dönüyorum ve soruyu soranın Ben olduğunu görüyorum.

"Ne yedin?" diye sordum.

"Gel ve bizimle akşam yemeği ye," diyor. Bu bir davet değil. Daha çok bir emir.

Başımı sallıyorum. "Yapamadım-"

Hırlıyor. Gerçekten bir kurt gibi hırlıyor ve beni olduğum yerde durduruyor.

"Sen az önce-"

Kokteylimi aldı ve restorana doğru yürümeye başladı. Onu takip etmekten başka çarem yoktu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Salı günü şehirde ne kadar kalacaksın?" Nick peçetesini kucağına koyarken soruyor. Kare bir masanın etrafında oturuyoruz; Nick ve Ben karşılıklı, ben de onların arasındayım. Kendimi biraz garip hissediyorum ama yemekte bir arkadaşımın olması iyi hissettiriyor. Hem de iki yakışıklı İngiliz erkeklerle? Şikâyetle bulunacak değilim.

Bir nefes çekiyorum. "Otuz dört gün." Ben'e bakıyorum ama yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. "Çalıştığım banka bir İngiliz bankası tarafından devralındı ve iki yönetim programını birleştirmeye çalışıyorlar. Hepimiz bir proje yöneticisi olarak doğrudan C-suite'in bir üyesiyle çalışmak zorundayız. Sonra da yeni programda yer almayı hak edip etmediğimize karar veriyorlar. Ben CEO'yu çektim."

Nick, "Olağanüstü de olabilir, felaket de - işinizde ne kadar iyi olduğunuza bağlı olarak" diye doğru bir şekilde özetliyor, ancak ben felaket boyutunu düşünmemeye çalışıyorum.

Ben açıklanamaz bir şekilde tekrar hırlıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Cilt.

"Hatırlattığın için teşekkürler," diye yanıtlıyorum.

"New York'ta mı büyüdün?" Nick soruyor. Arkadaş canlısı ve özenli, ama bana asıldığını hissedeceğim şekilde değil. Sanki bana Ben'in kız arkadaşımıymışım gibi davranıyor.

"Şehir dışında büyüdüm, sonra üniversiteye gittiğimde şehre taşındım."

"New York eğlenceli, değil mi Ben?" Nick soruyor. "Bekarlığa veda partimi orada yapmıştım." "Şimdi neyin var?" diye sordum.

"Evlenmeden önce çocuklarla bir parti."

"Bekarlığa veda partisi. New York'a mı geldin? Nerede kaldınız?"

Ben'e başını sallıyor. "Ben çok cömert bir şekilde bizi jetiyle götürdü ve Midtown'da bir otelde kaldık. The Avenue. Biliyor musun? Oradaki bar efsanedir."

Gözlerimi kısıyorum. Bir jet mi? Kiminle yemek yiyorum ben? "Dur bakalım kovboy," diyorum ve menüyü inceleyen Ben'e dönüyorum. "Jetin mi var?" Takım elbisesini biraz daha dikkatle inceliyorum. Jed ve onun şirket avukatı arkadaşlarıyla takıldığım için güzel bir takım elbiseye alışkınım. Ve Ben'inki

kesinlikle güzel. Koyu lacivert ve omuzlarını *Titanik*'i taşıyacak kadar geniş gösteriyor.

"Ben kuzu eti alacağım," diyor sorumu duymazdan gelerek. "Ve sanırım bir kadeh cabernet'ye daha ihtiyacım olacak."

"Bardakla içmek sana göre değil." Nick başparmağıyla arkadaşını işaret ediyor. "O her şeyin en iyisini sevenlerden biri, bu yüzden sadece bir bardak istese bile, çok eski ve pahalı bir şeyden bir şişe sipariş eder ve sadece bir bardak *içer*."

Başımı salladım. "Ne kadar savurgan. Beni asla şarap israf ederken yakalayamazsınız."

Nick güler ve garsonu çağırır.

Bana doğru bakıyor. "Size ne getirebilirim?"

Kalp atışlarım hızlanıyor ve Ben ile Nick arasında gidip geliyorum. En son ne zaman bir restorana gidip kendim için sipariş verdiğimi hatırlamıyorum. Jed ne denemek istediğine bağlı olarak her zaman ikimiz için de sipariş verirdi. "Ah... Tanrım, emin değilim. Sen ne önerirsen."

Ben bana onaylamayan bir bakış fırlattı. "Ne istersen seç." Nick garip duraksamayı böldü. "Ben morina alacağım."

"Morina balığı," diyorum menüyü tarayarak. "Kulağa hoş geliyor. Ben de aynısını yapacağım." Ben kuzu siparişi veriyor ve garson kız ortadan kayboluyor.

Nick, "Bana şu arkadaşılığınızdan biraz daha bahset," diye sordu. "Meraklı olduğum için kusura bakma Salı, ama yeni arkadaşlıklar Ben için pek marka değildir. Bu bir tatil romantizmi mi?"

Ben şarabını yudumlarken nefesini tutabilmek için yumruğuyla göğsüne vuruyor.

Tepkisine gülmekten kendimi alamıyorum. "Bir itirafım var," diyorum. "Çok çekici arkadaşınla yatmamamın yanı sıra, onunla gerçekten arkadaş da değilim. Onunla sürekli karşılaşıyorum ve eğer farklı bir kadın olsaydım, evrenin bize birbirimizi tanımamız gerektiğini söylediğini söyledim. Çatık kaşları ve gergin çenesindeki bir şey bana onun benim gibi bir arkadaşla ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Nick bana gülümsüyor ve sonra Ben'e bakıyor. "Biliyor musun, sanırım haklı olabilirsin."

"Saçmalıyor. Hiçbir şeye *ihtiyacım* yok. Ya da hiç kimseye."

İçgüdüsel olarak onu rahatlatmak için koluna uzanıyorum ve avucumun içinde bir elektrik vızıltısı dans ediyor. "Öyle söyleme." Sanırım o da bunu hissediyor,

Çünkü sanki onu çamura bulamışım gibi kolunu çekti. Ayağa kalktı, ceketini çıkardı ve sandalyenin arkasına koydu.

Eğer daha önce yakışıklı olduğunu düşündüysem -ki şüphesiz öyleydim- gömleğinin parlak beyazı yüzünü gerçekten yıkıcı bir etkiyle aydınlatıyor. Elmacık kemiklerinin hatları o kadar yüksek ki, onlara bakarken bile irtifa hastalığına yakalanıyorum. Yüzü, fotoğrafçıların fotoğrafını çekmeyi, ressamların da tuvalde yeniden yaratmayı sevdiği türden; klasik bir güzellik. Mermere oyulmuş ya da sinemadaki büyük ekranda görmeye daha alışık olduğum bir görüntü. Bakışlarım boğazından açık yakasına ve aşağıya doğru ilerliyor. İnce beyaz pamuğun altında fit ve zayıf vücudunu gizleyecek hiçbir şey yok.

"Az önce esneme mi yaptın?" Nick, Ben'e sorar.

"Ne?" Ben şarap bardağını kaldırarak soruyor. "Saçmalama." "Sanırım Amerikalı dostumuzu etkilemeye çalışıyorsun."

"Sana söyledim, o benim arkadaşım değil," diyor Ben. "O benim sapıgım."

"Hayır," dedim. "Seni hiçbir yere kadar takip etmedim. Ve bilgin olsun, ben bu otelde kalıyorum ve sen benim kokteyli mi kaçırdın. Tam olarak kim kimi takip ediyor?"

Nick sırtıyor. "Eğer akşam yemeğinde bize katılmanı istemeseydi, inan bana burada olmazdın. Ben hoşlanmadığı şeylere katlanan bir adam değildir."

Ben itiraz etmeye başlıyor ama hepimizin aklından geçenleri dile getiremeden araya giriyorum. "Ben bana iş konuşmak için toplandığınızı söyledi. Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordum.

Konuyu değiştirmek istiyorum. Ben'in çekici olduğuna şüphe yok ama şu anda romantizmle ilgilenmiyorum. İşime odaklanmak istiyorum. Kız arkadaş olmaktan daha sağlam geliyor. Jed'in beni terk etmesiyle gafil avlandım ve ilk acı beklediğimden daha çabuk geçse de, yeni bir şeye hazır değilim - bir tatil romantizmine bile.

"Emlak geliştirme işindeyim," diyor Nick.

Başımı salladım ve Ben'e döndüm. "Sen de mi?"

Ben omuz silkiyor. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Neyi tartışıyoruz?" İki arkadaşın arasına bakarak soruyorum. "Ben bir grup oteli satın almak istiyor ama otel sahibi satmak."

"Nick," diye homurdanır Ben. "İnsanların önünde iş konuşmayacağız-"

"Benim için endişelenme!" Ben de diyorum ki. "Eski nişanlım bir şirket avukatıydı. Neredeyse tek yaptığı iş konuşmaktı. Hiç alınmayacağım."

"Kırılman beni ilgilendirmiyor," diyor Ben, çenesi gerilmiş bir halde. "Ben gizlilik konusunda endişeliyim. İş ilişkilerimi yabancılarla tartışmam, onları takip ediyor olsam bile." Cümleyi o kadar soğukkanlı bir şekilde söylüyor ki neredeyse kaçıracaktım.

"Ha! Demek itiraf ediyorsun," diyorum gözlerimi kısarak.

Ben, içinde derinlerde sakladığı gerçek bir mizah duygusu olduğuna dair pek çok kanıta rağmen ifadesiz.

"Ben de bankacılık sektöründe çalışıyorum," diyerek onu rahatlatıyorum. "Ben bir profesyonelim, tamamen güvenilirim. Kimseye söylemeyeceğim."

"Bunu tartışmayacağım," diyor Ben.

"Sanırım söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin," diyor Nick. "Çünkü Dük önümüzdeki hafta sonu bir atış partisi düzenliyor ve ben de davetliyim."

Ben donakalır, kadehi masaya leziz dolgun dudakları arasındadır.

"Elizabeth'i ben götürüyorum tabii ki," diye devam ediyor Nick. "Eski bir arkadaşımın birlikte olacağını söyledim ve *seni* ve sevgilini de davet ettirmeyi başardım."

Ben bardağını masaya geri koyar. Sandalyesinde kendini beş santim yukarı kaldırmış gibi görünüyor. "Sen ciddi misin?" Sesinde daha önce duymadığım bir sertlik var.

"Tamamen. O yüzden oyalanmayı bırak da bir plan yapalım."

"Oyalanmayı bırakıp bir plan yapmamız gerekiyor," diye yineliyor Ben.

Dükün kim olduğundan ya da atış partisinin ne olduğundan tam olarak emin değilim ama görünüşe göre ciddi bir şey. Ve ayrıca, dürüst olmak gerekirse, kulağa biraz sıkıcı geliyor. Akşam yemeğini ekip en sevdiğim Daniel De Luca filmlerinden birini yeniden izleyebilirim. İçimden patlamış mısırımı alıp *The Lady Loves a Loser*'ı "Play" tuşuna basmak geliyor. Bu filmi çok sevdim çünkü Daniel ve Elizabeth Taylor izlenimi veren Olivia Lamb, filmin ilk bölümünde birbirlerinden nefret ediyor gibi görünüyorlar ama birbirleri için mükemmel oldukları çok açık. "Biliyorsunuz, sizi yemeğinizi yemeniz ve planlarınızı huzur içinde yapmanız için yalnız bırakacağım. Takip ayakkabılarımı asıyorum ve Netflix terliklerim."

Nick, "Lütfen kal," dedi. "Aslında Ben'e yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Duraksıyorum ve sessiz kalıyorum, detaylandırmasını bekliyorum. Bir çekim partisine gezi planlarken nasıl yardımcı olabilirim?

Nick ciddi bir ifadeyle Ben'e bakar. "Ne?" Ben sorar.

"Ona kalmasını söyle, dostum. Onun yardımına ihtiyacın olabilir."

"Bundan çok şüpheliyim. Ama Pazartesi isterse kalabilir.

Senden daha iyi bir arkadaş olacağına şüphe yok."

Başka bir şaka. Midemde bir eğlence topu dönüyor.

Dikkatli olmazsa *Saturday Night Live* bu adamı kaydeder. Nick tekrar, "Lütfen kal," dedi. "Planımı açıklayacağım."

Mezelerimiz geliyor ve garson kız yanımızdan ayrıldığında Nick sanki Kutsal Kase'nin yerini söyleyecekmiş gibi masaya doğru eğiliyor. "Yıllardır doğrudan ve dolaylı olarak Brandon Dükü için çalışıyorum," diyor Nick. "İngiltere'de büyük bir toprak sahibi ve Şatolar ve Saraylar Otel Grubu'nun tek hissedarı. Ben, Avrupa'nın en prestijli otel gruplarından biri olan bu otel grubunu satın almak istiyor. Küçük, butik oteller, genellikle Birleşik Krallık'ın en tarihi evlerinden bazılarında."

"Bu iyi bir iş," diyor Ben.

Nick bana, "Ve başka nedenleri de var," dedi. "Her neyse, dük satmak istemiyor."

"Benimle görüşmeyi bile kabul etmiyor," diyor Ben, sanki onunla görüşmek için birinin kolunu kesmemesi tamamen gülünçmüş gibi. Belki de yaparlardı.

Bildiğim kadarıyla Harry Styles'ın babası olabilir. "Dükün içine kapanıklığı meşhurdur ama karısı biraz daha dışa dönüktür. Düşes, Dük'ü çekimlere ev sahipliği yapması için teşvik etti.

parti."

"Ama Dük kesinlikle orada olacak?" Ben sorar.

"Kesinlikle," diye onaylıyor Nick.

"Cuma günü yukarı çıkıyor muyuz?" Ben soruyor.

"Biz' derken kimi kastettiğine bağlı." Nick yüzünü buruşturur, sanki Ben her an parçaları birleştirmeye başlayacak ve kendini kaybedecektir.

"Peki 'biz' kim Nicolas?" Ses tonu *The Lady Loves a Loser*'daki Daniel'ın yüzde yüz *aynısı*; *alaycı* ve *şüpheli*. Belki de bu, bunca yıl sonra aniden yeniden izleme isteğimi açıklıyor.

"Duruma göre değişir. Sonunda seni dükün karşısına çıkaracağım; bu kendini satman için bir şans olacak."

"Teklifim kendi kendini satıyor. Cömertten de öte."

"Onun paraya ihtiyacı yok. Dükün mirastan ibaret olduğunu size kaç kez açıklamam gerektiğini bilmiyorum. Para değil."

"Herkesin bir fiyatı vardır."

Nick duraklar, başını sallar ve kadehini önce bir elinde, sonra diğer elinde yuvarlar. "Hayır, istemiyor. Ona düşündüğünüzün iki katını teklif etseniz de cevabınız yine hayır olur."

"O zaman neden bir atış partisine giderek zaman harcıyorum?" Ben soruyor. Cevap için hazırım. Bu bir gizem romanının başlangıcına benziyor, ve ben bunun için buradayım. Daniel De Luca'nın *Hamish McPhee Investigates* ile televizyona yaptığı kısa giriş, ikinci sezonu garantileyecek reytinglere sahip olmayabilir ama annem ve ben onu sevdik.

"Aile onun için her şey demek," diyor Nick.

"Yani bana söyleyip duruyorsun."

Nick, "Bildığınız gibi Dük ve Düşes'in oğlu henüz iki yaşındayken bir tekne kazasında öldü," diyor.

Ölümünden bahsedince bir anım canlandı; on dört yaşına bastığım yaz ve her şey değişmeden önce babam, annem ve benim birlikte çıktığımız son tatil. Her yıl o göl kenarı yazlarını yaşayacağımızı sanıyordum, çünkü hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini henüz anlamamıştım. Hayat her zaman durgun suda tembel daireler çizerek kürek çekmek, güneşin batışını izlerken şekerleme kızartmak olamaz. Her zaman değil. Belki de hiçbir zaman.

"Otel işini satmayı düşünmemesinin nedeninin, tüm mülkü devralmadan önce her zaman bir varisin işletmesini beklemesi olduğunu duydum. Her zaman bir sonraki nesle devretmek istemiş."

"Yeğenleri var mı?" Ben soruyor. "Yeğenleri mi? Bir kızı?"

Nick başını sallar. "Hiç kimse. Otelleri gerçekten satın almak istiyorsan, oraya gidip ona layık bir halef olduğunu kanıtlaman gerekecek."

Ben düzenli bir nefes alır. "Tamam, sorun değil. Bu bir sorun değil. İşi uzun vadede sahiplenmeye kararlıyım. Şirketi borçla destekleyip nakdini tüketecek bir özel sermaye şirketi değilim. Onu bunu hak ettiğime ikna edebileceğime eminim."

"Hayır, tek başına olmaz, yapamazsın," diyor Nick. "Onun gibi düşünen, ailenin her şey olduğunu düşünen bir adam olmalısın. Birisi

Her şey çocuklarınıza bırakacağınız bir miras yaratmakla ilgili."

"Çocuklar mı?" Sanki biri burnunun dibine ekşi süt koymuş gibi. "Bir aile düşünmüyorum."

"O zaman otelleri alamazsınız. Bu kadar basit" diyor Nick. "Kendini bir aile babası olarak göstermelisin, çocuklarının bir gün miras alabileceği bir şey yaratmak için çalışmalısın. Dük mal varlığının bir kısmı için bir ev bulmak istiyor ama bunu yapmak için taviz vermeyecek."

"Peki ne öneriyorsun? Bir bebek kaçırıp hafta sonu için yanımda mı getireyim?"

Nick, Ben'in önerisini düşünüyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana eğiyor. "Muhtemelen en iyi fikir değil."

"Tamam, onun yerine bir kadını kaçırıp Gretna Green'e götüreceğim." Nick yüzünü buruşturdu. "Adam kaçırmak muhtemelen planının bir parçası olmamalı."

Ve Gretna Green Vegas değil. Yine de evlenmek için iki hafta beklemeniz gerekecek."

"Peki senin önerin nedir?" Ben soruyor.

"Bir nişanlı bunu yapabilir. Büyük günü iple çekiyorsun, bir aile kurmak için sabırsızlanıyorsun, beş çocuk istiyorsun ve taşraya taşınmak istiyorsun - tıpkı onun gibi."

Ben kıkırdar, şarabından bir yudum daha alır ve sonra içki listesini eline alır. "Sorun değil. Sence menüde nişanlılar da var mıdır?"

Nick ağzını düz bir çizgide sabitliyor, kaşlarını kaldırıyor ve sonra dikkatle bana bakıyor.

Sanki biri sahnede "Pause" tuşuna basmış gibi. Adamlar konuşmamakla meşgulken, beynim Nick'in ne düşündüğünü yakalıyor.

Ciddi olamaz.

"Kesinlikle hayır," diyor Ben aynı anda, ben de biraz daha az anlamlı bir şey geveliyorum.

"Neden olmasın?" Nick soruyor. "Birbirinizi takip ediyorsunuz. Seni gerçekten kendine bağlamaya çalışmayan birine ihtiyacın var. Çünkü bunun nasıl olduğunu hepimiz biliyoruz."

Nick'i sevdim. Ben'in zengin, güçlü ve sürekli kötü bir ruh hali içinde olduğu açık ama Nick ona karşı hiç yumuşamıyor. Ben'in hayatında Nick gibi birine ihtiyacı var.

"Sahte bir nişanlıya ihtiyacım yok," der Ben. Nick yüzünü buruşturur. "Aynı fikirde değilim."

"Sahte bir nişanlıya ihtiyacım olmadığına eminim," diyorum. Önümüzdeki haftalar bir iş tutmakla ilgili. Hayatımın tamamen darmadağın olmasını engellemekle ilgili. Bir yabancıyla çıkıyormuş gibi yapmakla ilgili değil, o yabancının çelik gibi pazuları ve yalamak istediğim elmacık kemikleri olsa bile. Varsayılan pozisyonum birine yardım edebileceksem evet demek olsa da, bu sefer hayır demek zorundayım.

Garson tabaklarımızı toplayıp şarabımızı doldururken sessizliğe gömülüyoruz.

"Onu duydunuz. Senin bu saçma planını kabul etmeye hazır olsam bile, Cumartesi Öğleden Sonrası bunu duymazdan gelecektir."

"Adım hâlâ Salı," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Nick beni görmezden gelerek, "Bu sorunu çözebilirsin," diyor. Benim bilmediğim bir şey mi biliyor? "Kendin söyledin: Herkesin bir fiyatı vardır."

"Nick! Ne düşünürsen düşün, ben satılık değilim." Sandalyemi itiyorum ve çantamı karıştırıyorum. Bu iş tuhaflaşıyor ve buradan gitmem gerekiyor.

"Öyle demek istemedi." Ben elini kolumun üst kısmına koyuyor ve donup kalıyorum. Tek hissedebildiğim elinin sıcaklığı ve vücudumda bir havai fişek gibi patlaması.

"Haddini aşıyor ve paranın her şeyi satın alabileceğini düşünüyor - ve çoğu zaman bu doğru," diyor Ben, sesi alçak ve ciddi. "Senin için böyle düşünmüyorum. O da öyle düşünmüyor. Lütfen kal."

Onunla tanıştığımdan beri benimle en çok bu şekilde konuştu ve ses tonunda o kadar güven verici, o kadar bilgili, o kadar korumacı bir şey var ki çantamı yere bırakıyorum.

Mezelerimiz geldi ve masamız tamamen sessizleşti.

"Özür dilerim," diyor Nick. "Düzeni bozdum. Bunun mükemmel bir çözüm olabileceğini düşündüm ... ve öyle olduğunu ima etmeye çalışmıyordum . . ."

"Bir fahişe mi?" Ben öneririm.

Nick omuz silkiyor. "Ben'in dediği gibi. Çoğu şey parayla çözülebilir. Yine de başka birini düşünmeliyiz. Görüştüğün Paula'ya ne dersin?"

Ben başını kısa bir süre salladı ama Nick zorlamadı. Morinaya odaklanıyorum. Sos gerçekten tuzlu ama o kadar aç değilim ve şikâyet ederek kimseyi üzmem istemiyorum. Odamdaki mini barda biraz kaju fıstığına göz attım. Onları açmak için bir bahane arıyordum.

"Peki ya arkadaşları Rosemary?"

Ben'in çenesi gerilir. "Hayır." Bana baktı. Ağzımı bir gülümseme haline getiriyorum. Tabağıma bakıyor. "Beğenmedin mi?"

"Sadece o kadar aç değilim," diyorum omuz silkerek. "Eski sevgililerinden biri değilse, kim o zaman?" Nick soruyor.

Ben garsona işaret ediyor ve morinam hakkında daha fazla bir şey söylemeyeceğini umarak sessiz bir dua gönderiyorum. Umarım onu gerçekten kırmamışımdır.

"Başka bir ana yemek istiyoruz. Ne tercih edersiniz?" diye soruyor bana bakarak.

Garsona gülümsedim. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Garsona, "Başlangıçlardan bir seçki o zaman," diyor. Kadın bir kez başını sallar ve gözden kaybolur.

Özür dilemeye başladım. "Özür dilerim, ben-"

"Özür yok." Nick'e geri döner. Ben, "Başka bir çözüm bulmamız gerek," dedi. "Kimseyle sahte nişanlanmayacağım."

"Size söylüyorum, başka bir çözüm yok ve nihai aile babasına dönüşmek bile garanti değil. Dük, otel grubu söz konusu olduğunda mantıkla hareket etmiyor. Tamamen duygularla hareket ediyor. Eğer onun satmak istediği adam olmaya istekli değilseniz, o zaman bu otellere sahip olma arzunuzdan vazgeçmelisiniz."

"Asla," diyor Ben.

Masa örtüsündeki kabartmalı desene, ertesi gün için yaptığım planlara ve Ben'in bana dokunmasının üzerinden en az yirmi dakika geçmiş olmasına rağmen kolumun hâlâ nasıl uğuldadığına odaklanmaya çalışıyorum. Nick ve Ben düke nasıl yaklaşmaları gerektiği konusunda tartışmaya devam ediyorlar. Onların tartışmasına hiç dahil olmadığım için mutluyum. Sırf otel satın alabilsin diye neredeyse bir yabancıнын nişanlısı gibi davranmayacağım.

"Daveti benim adıma kabul et," diyor Ben. "Ben de bir artı bir getireceğim."

"Sonunda," diyor Nick.

Şey, ben olmayacağım, demiyorum, tam da meze seçkisi ortaya çıkarken. "Bu hafta sonu Stonehenge'e gününbirlik bir gezi planlıyorum. Daniel De Luca'nın *Antonia*'da karısının öldüğü en yürek parçalayıcı sahneyi çektiği yer." Aslında bu geziyi planlamıyordum, ama kongre listesinde listelendiğini fark ettim ve kulağa makul geliyor. Ben dinliyor gibi görünmüyor.

Nick, "Berbat bir filmdi," diyor.

Herkes berbat bir film olduğunu düşünüyor ama ben yine de onu savunmam gerektiğini hissediyorum. "O film onun en iyi oyunculuklarından bazılarını sergiledi." Bir tane alıyorum

Çam fıstığı ve yağlı yeşil zeytinlerle süslenmiş bir çatal dolusu pirinç. Çok lezzetli.

"Yirmi bin dolar işe yarar mı?" Ben birdenbire bir şey söylüyor ve ben de restorandaki herkesin görebileceği şekilde karikatürize bir yutkunuş yapıyorum.

"Bana mı soruyorsun?" Ben soruyorum.

Cevap vermiyor ama bu kadar çekici olmasaydı dehşet verici olabilecek bir şekilde bakışlarımı tutmaya devam ediyor.

Başka tarafa bakıyorum çünkü dudaklarım bir öpücük için sabırsızlanıyormuş gibi vızıldamaya başlıyor ve Ben'e saldıracağımdan biraz endişeleniyorum. "Yirmi bin dolar ne zaman işe yaramaz ki?"

"Bu çok iyi bir nokta," diyor. "Peki yirmi bin dolar karşılığında hafta sonu için nişanım olur musun?"

Ağzımı açıyorum ama kelimeler çıkmıyor.

Tabii ki Ben'i hayal kırıklığına uğratmak istemem. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemem, Melanie de bunun hem en iyi hem de en kötü özelliği olduğunu söylerdi. Yirmi bin dolar çok para. Hiç birikimi olmayan ve Manhattan'da bir daire bulup finanse etmesi gereken biri için özellikle yararlı bir para. Ama yalan söylemek için para alamam. Bu bana yanlış geliyor. Ve bir kız arkadaş deneyimi sunamam. Bedavaya bile olsa. Jed'e sor.

"Üzgünüm, yapamam."

Ben hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Görünüşe göre bu otelleri gerçekten istiyor ve onları almak için nişanlısı olması gerekiyor. Gitmem gerek. Hem de hemen. Yoksa kendimi yapmamam gereken bir şeyi yaparken ve kesinlikle ve tamamen hayır demem gereken bir şeye evet derken bulacağım.

"Lütfen beni affedin ..." Elimi kulağıma götürüyorum. "Netflix'in adımı çağırdığını duyabiliyorum. Yarın sabah Coffee Confide in Me'de görüşürüz, Ben. Tanıştığımıza memnun oldum Nick."

Ve ikisi de beni durdurmak için bir şey söyleyemeden, asansörün yanına yerleştirilmiş Daniel De Luca'nın gerçek boyutlu maketine doğru koşuyorum.

ALTINCI BÖLÜM

Saat yedi otuz yedi ve ben Bay Jenkins'in ofisinin önündeki masamda, adamın kendisi geldiğinde hazır bekliyorum. Eğer kariyerimde bir proje yöneticisi istihdam edecek noktaya gelirim, kesinlikle benden önce gelmesini isteyeceğim.

Buradaki ofisler New York'tan çok farklı. Wall Street ofislerimizin geniş, aydınlık, tabandan tavana pencereli alanlarına kıyasla uzun, karanlık, dar koridorlar ve izbe odalar. Daha iyi bilmesem, Daniel De Luca'nın *Büyük Para* filmini binanın tam bu katında çektiğini söyledim. Asansörlerin karşısında aynı kahverengi deri sandalyeler ve her duvarda aynı maun paneller var. Keşke Daniel De Luca bana patronluk taslamak için gelmek üzere olsaydı. Bay Jenkins'i Zoom'da gördüm ve yakın zamanda gençlik aşkımla karıştırılmayacağını garanti edebilirim. Ben de kesinlikle Amerika'nın sevgilisi Julia Alice ile karıştırılmayacağım. Kalçalarım çok geniş ve saçlarım da o kadar parlak değil.

Buraya gelmekle kısa çöpü çektiğimi düşünmeden edemiyorum. CFO New York'ta bulunuyor ve meslektaşlarımdan biri orada proje yöneticisi olarak görev yapıyor ve kendi ofisi var. Uyum direktörü de orada çalışıyor. Neden dünyanın bir ucundan diğer ucuna savrulduğumu zaman gösterecek. Eminim bazı insanlar CEO ile bu kadar yakın çalışmanın daha iyi bir iş olduğunu düşünecektir, ancak riskler rahatlık için çok yüksek gibi geliyor.

"Otel nasıl?" Gail karşımda oturduğu yerden soruyor. Bay Jenkins'in yönetici asistanı olan Gail'i sadece bir gündür tanıyorum ama şimdiden ondan hoşlandım. Kırklı yaşlarının ortalarında ve hem bugün hem de dün kıyafetine uygun renkte bir saç bandı takmış. Saç bandını ayakkabısıyla eşleştiren birine saygı duymalısınız.

"Güzel," diye cevap verdim. "Odamı yükseltmişler, bu güzel bir şey."

"Çok hoş." Duraklıyor ama söyleyecek daha çok şeyi olduğu izlenimine kapılıyorum. Açıkçası, bunun için buradayım. Sekizde patronla yapacağım toplantıyı aklımdan çıkaracak herhangi bir şey. "Şu anda orada bir kongre olduğunu düşünmekte haksız mıyım?"

Gülüyorum. "Daniel De Luca. Evet. Gözden kaçmaz. Her yerde onun gerçek boyutlu karton kesitleri var."

Gözleri büyüyor, sanki şu anda yanında onun gerçek boyutlu bir karton maketinin olmasını diliyormuş gibi. "Hayranı mısın?" diye soruyor. "Umarım öyledir. Konferans hakkında bir şeyler okudum ve sana yakın bir yerde yer ayırtmak iyi bir fikir gibi geldi. Eğer ondan nefret ediyorsan daha az."

Dürüst olmak gerekirse, gelmeden önce kongreden haberim olsaydı, muhtemelen rezervasyonu başka bir otele aldırmaya çalışırdım. Annemin onunla ve filmleriyle ilgili o kadar çok anısı var ki. Yolumda ilerlemek için, bana acı vereceğini düşündüğüm şeylerden kaçınarak yıllarımı geçirdim. Ama şimdi? Orada olduğum için memnunum. Annemi bu kadar canlı ve sık hatırlamak beklediğim kadar acı verici değil.

"Evet, hayranıyım. Filmlerini izlediğim pek çok mutlu anım var," diye yanıtlıyorum. "Gençken ona sıırıslıklam aşkıttım."

Gail bana aptalca bir sırıtış attı. İş yerinde olmasaydık şu anda ciyak ciyak bağırıyor olacağına bahse girerim. "Ben de öyle. Ama ben *hala* onun harika olduğunu düşünüyorum."

Gail'e gülümsüyorum, başım dönüyor.

"Biliyor musun, Daniel De Luca'ya benzeyen çok önemli bir müşterimiz var." Sanki kadınların bayıldığı bir zamana geri dönmüş gibi özlemle orta mesafeye bakıyor. Belki de bu İngilizlere özgü bir şeydir ve gerçekten bayıldığı zamanlar için çekmecesinde hazır bir kokulu tuz stoğu vardır. "Aslında binanın sahibi ve en üst katta ofisleri var. Bazen onu lobiden geçerken görüyorum, arada sırada da Bay Jenkins'i görmeye geliyor."

Ben'den mi bahsediyor, yoksa bu şehirde birden fazla Daniel De Luca ikizi mi var? Ona baygınlık geçirdiği nesne hakkında daha fazla soru soramadan asansörün kapısı çalıyor. Pavlovvari bir tepkiyle Gail omuzlarını geriye çekip koltuğunda doğruldu.

"Gail," diye bağırıyor bir adam köşeyi dönerken, elinde katlanmış bir gazete sallayarak.

"James," diye yanıtlıyor Gail, masasına ulaştığında ayağa fırlayarak.

Bay Jenkins, sanırım.

"Piccadilly'de trafik tam bir kabus. Yürümek zorunda kaldım ve yağmur da yeni başladı." Gail masasına dönüp ceketini çıkarmasına yardım ederken eliyle saçsız kafasını yokluyor.

Gail, "Bugün Salı günü bizimle olacak," diyor.

Ayağa kalktım ve birden kendimi garip ve çok Amerikalı hissettim. İngilizler ofiste birbirlerini nasıl selamlıyorlar?

Bana dönüyor, kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpılmış. Gail belli ki onun şaşkınlığını anlıyor ve ekliyor: "New York ofisinden yeni proje müdürü, Tuesday Reynolds."

Elimi uzattım ve o da sıkıca sıktı. "Burada olmaktan çok memnunum ve yardımcı olabileceğim için heyecanlıyım."

"Çok güzel, size nasıl hitap edeyim?" diye sorar.

Gülümsüyorum. "Çoğu şeye cevap veriyorum ama çoğu insan Salı gününe karar veriyor."

"Çarşamba gibi mi?" diye soruyor. "Sadece bir gün önce mi?"

"Aynen öyle." Gülümsemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. İkinci günümde kimseyi kırmak istemiyorum ama Bay Jenkins komik biri ve bunun kasıtlı olup olmadığından emin değilim.

Tamamen ikna olup olmadığından emin değilmiş gibi gözlerini kısıyor. "Doğru. Bir toplantımız var." Kolunu uzatarak saatini ortaya çıkarır, dirseğinden sertçe bükerek ve saate bakar. "Gail, lütfen bize kahve getir. Erken başlayacağız. Halletmemiz gereken çok şey var. Beni takip et, Salı."

Tecrübelerime göre, görüştüğünüz kişi sizden ne kadar kıdemliyse, o kadar uzun süre bekletilirsiniz. Ama Bay Jenkins ile işler böyle yürümüyor gibi görünüyor. Belki de İngilizlere özgü bir şeydir. Belki de bu yüzden CEO'dur. Bir kalem ve defter almak için çabalıyorum ve onu ofisine kadar takip ediyorum.

"Otur, Salı. Korkarım çene çalmayı pek beceremem, o yüzden doğrudan konuya girelim, olur mu?" Ofisin yan tarafında eski moda maun bir vestiyer var, şemsiyesini altına yerleştiriyor ve bana dönüyor. "İşlerin yürütülmesinden bankanın hissedarlarına karşı sorumluyum. Ancak tahmin edebileceğiniz gibi, CEO olarak günlük operasyonlarla pek ilgilenmiyorum."

Sanki dersin sonunda bir sınava girecekmişim gibi öfkeyle notlar yazıyorum. Gün.

"İşimizin özel müşteri tarafı küçük ama ben orada başladı ve ben hala bir ya da iki ultra yüksek net değere sahip birey için hesap yöneticisi olarak hareket ediyorum. Açıkçası, ben sadece bir figüranım. Bu müşterilerin portföylerini yönetmekle ilgili gerçek iş için herhangi bir kredi alamam. Bunu Özel Müşteri Ekibi yapıyor, ancak ben hala gerekli yüz yüze temasa sahibim

bu müşterilerle." Masasına oturur ve önündeki dizüstü bilgisayarını açar.

"Anlıyorum," diyorum.

"Bu müşterilerden biri İngiltere merkezli yatırımlarının bir kısmı için bizi kullanıyor - hisse senetleri ve tahviller. Servetinin büyük kısmı kendisi için şirket içinde yönetiliyor. Aslında bizi hala sadece miras nedeniyle kullanıyor, babasıyla yakınlığımız var. Ancak onun adının bizim işimize bağlı olması sadece iyi bir şey ve yatırımlarını korumak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bir müşteri olarak bankamıza, diğer birçok özel müşterinin yanı sıra bizimle yoğun yatırım yapan çeşitli emeklilik fonlarının yönetim kurullarının da çok ciddiye aldığı altın bir onay damgası verdiği bir gerçek."

Bay Jenkins belli ki bu zengin müşterinin önemi konusunda çok net olmak istiyor, ama neden? Cevabın beni, bu prestijli müşteriye ve tüm profesyonel geleceğimi ilgilendirdiğinden şüphelendiğim için midemde sinirler uçuşmaya başlıyor.

"New York ofisinden de bildiğiniz gibi, tüm müşterilerimize günlük portföy yönetiminin ötesine geçen yıllık bir sağlık kontrolü yapıyoruz. Bunu ultra yüksek net değere sahip bireyler için yaptığımızda, onların ihtiyaçlarına en iyi şekilde hizmet ettiğimizden emin olmak için servetlerine daha bütünsel bir şekilde bakmayı seviyoruz." Sesi bankanın web sitesinden okuyormuş gibi geliyor, ama söyledikleri sürükleyiciymiş gibi başımı sallıyorum. "Ancak bu yıllık değerlendirmelerin ikincil bir amacı var. Bankanın yararına olan bir amaç."

Sanki dünyada sadece beş kişinin bildiği bir sırrın perdesini aralamak üzereymiş gibi gözlerimin içine bakıyor. Perçinlenmiş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Bankanın değerini göstermesini sağlıyor. Bu, müşteriye neden onlar için mükemmel ve en güvenilir ortak olduğumuzu gösterebileceğimiz bir platform."

Yaptığı cansız açıklama karşısında yaşadığım hayal kırıklığıyla omuzlarımın düşmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Jenkins sözlerini şöyle sürdürüyor: "Bu aynı zamanda onların servetlerini daha fazla yönetip yönetemeyeceğimizi görmek için de bir fırsat."

"Müşteriyi elde tutma. Müşteri büyümesi." Başka şekilde ifade ediyorum.

"Kesinlikle," diyor. "Kelley hesabıyla ilgili olarak, müşteriyi elde tutmak çok önemlidir. Müşteriyi büyütmek ... neredeyse imkansız, ama yine de deniyoruz." Neden imkansız olduğunu sormama fırsat vermeden bana doğru eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Geçen yıl hesapla ilgili bir sorun yaşadık. Bazı rakamlar yanlıştı ve Bay Kelley toplantı sırasında hataları tespit edebildi."

Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

"Utanç vericiydi. Banka için. Benim için de. Bir daha olmasını istemiyorum. Hatalar için her şeyin binlerce kez gözden geçirilmesini istiyorum."

Gözleri şişiyor ve ellerini yumruk yapıyor, sanki o anki utancı yeniden yaşıyormuş gibi.

"Anlıyorum," diyorum. Yine de bu olayda benim rolümün ne olduğundan tam olarak emin değilim.

"Güzel!" Yumruklarını masaya vuruyor ve sesi yeniden yükseliyor. "Tüm bunlarda benim gözüm kulağım olmanı istiyorum. Tabii ki, Özel Müşteri Ekibi her şeyin üzerinde, ancak her şeydeki son çift göz sen olacaksın. Şahsen imzalamadığın bir grafik, rapor ya da tablo görmek istemiyorum."

Kalemimi biraz daha sıkı tutuyorum. Bu çok fazla sorumluluk gibi görünüyor. "Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olacağım."

"Güzel. Toplantı dört hafta sonra. Hiçbir şeyi son dakikaya bırakma. Kelley'nin toplantılarımızı öne almak gibi bir alışkanlığı var. Sanırım elinden gelirse bu yıl da bizi dengesiz yakalamak istiyor. Adam çok zeki." Dikkatini önündeki dizüstü bilgisayara verir. "Hepsi bu kadar, Salı. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Pedimi alıp ayağa kalkıyorum. Onu hayal kırıklığına uğratma şansım yok. Gerekiirse gece gündüz çalışırım. Eğer gücüm yeterse, Bay Kelley -her kimse- Bay Jenkins'le olan toplantısından kaçacak, sağlık kontrolünden çok etkilenecek.

"Bir şey daha var," diyor Bay Jenkins. "Kelley ara sıra ofise uğramayı seviyor. Genelde sadece Chelsea kaybettiğinde. O da babası gibi koyu bir Arsenal taraftarı. Gözüne çarpabilecek hiçbir şey olmadığından emin olun. Bitiremeyeceğim bir konuşma başlatmak istemiyorum."

Başımı salladım ve kapıya yöneldim. Kolu tuttuğumda hareket ediyor ve ne olduğunu anlamadan kapı açılırken arkasından itiliyorum.

"Sadece gelip saygılarımı sunmak istedim," diye tanıdık bir ses anons ediyor.

Yavaşça kapıyı itiyorum, böylece artık arkasında ezilmiyorum ve Bay Jenkins'in ziyaretçisini görünce neredeyse boğuluyorum. Bu düşündüğüm kişi mi? Sadece kafasının arkasını görebiliyorum ama değil mi-

"Ve sana bunu vermek için." Mavi-beyaz bir anahtarlık tutuyor. "İndirimdeydi."

"Ha, ha," diyor Bay Jenkins, belli ki hiç eğlenmemiş. "Babandan daha komik değilsin."

Kapı gıcırdayıp da hem Bay Jenkins hem de Londra'daki en eski arkadaşım dönüp bana bakmaya başladığında, bakışlarımı ofisteki davetsiz misafirden ayıramadan kapının etrafında birkaç adım atıyorum.

Ağzımı elma turtası gibi bir sırtışla kapatıyorum.

"Merhaba," diyorum. Ben kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor.

"Bu yeni proje yöneticimiz," diyor Bay Jenkins. "Diğer şeylerin yanı sıra sağlık kontrolünüz için hazırlık yapmama yardımcı olacak."

Farkına vardığımda biri içime bir gülle attı. Ben, Daniel De Luca'nın ikizi, dün gece yardım etmeyi reddettiğim adam, patronumun en önemli müşterisi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Cowcross Caddesi'ni tırmanırken -ki "tırmanırken" demek doğru olur, çünkü yol Everest kadar dik- yakın zamanda San Francisco'yu ziyaret etmemeyi aklıma not ediyorum. Ayrıca kendime bir daha asla Londra sokak isimlerinin kökenlerine bakmamam gerektiğini hatırlatıyorum. Cowcross sevimli, eksantrik bir isim gibi gelmişti. Bir Google araması beni doğru yola getirdi. Görünüşe göre bu isim, kesilmek üzere bu yola sürülen ineklere bir saygı duruşu niteliğinde. Londra'nın et paketleme ve kesim bölgesi olan Smithfield'dayım. Muhtemelen ziyaret edeceğim bir bölge değil ama bulmam gereken bir ön kapı var.

Yağmurlu Bir Günde Güneş Işığı'nda Daniel De Luca, bir galeride en sevdiği tablosunun önünde bir varisle karşılaşınca her şeyden vazgeçmenin eşğine gelen şanssız bir ressamı canlandırıyor. Filmdeki stüdyo dairesinin ön kapısını bulmaya çalışıyorum. Bir ön kapıyı ziyaret etmek istemek garip gelebilir ama tüm zamanların en sevdiğim ikinci oyuncusu olan Jennifer Elm ile tartıştıkları ve onun peşinden yalınayak yağmur dolu sokağa koştuğu sahne en sevdiklerimden biridir.

Daniell'in yağmur fırtınasında yalınayak yürümesi tadına varılması gereken bir sahne. Ve umarım bana şans getirir. Sahte nişanlısı olmayı reddettiğim için önemli bir anlaşmayı kaybedebilecek ya da kaybetmeyecek olan adamın patronumun en önemli müşterisi olduğunu öğrenmek haftamın en önemli olayı değildi. Ben'in Bay Jenkins'e doğrudan bir şey söyleyeceğini sanmıyorum, ama sağlık kontrolü belgelerini benim hazırladığımı bildiği için onları didiklemeye yatkın olabilir.

Ben anahtarlığı bıraktıktan sonra, daha önce tanıştığımızı bir şekilde kabul ettiğimiz garip bir tanışma yaşadık. Bay Jenkins'in dikkati dağılmıştı ve detayları sormadı. O zamandan beri Ben'i ve teklifini kabul edip etmemem gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Yirmi bin dolar çok para. Peki ya Ben? Yardımına ihtiyacı olan iyi bir adama benziyordu.

Telefonum çalıyor ve kimin aradığına bakmak için tırmanışa ara veriyorum. Nefes nefese, ölüme terk edilmeden önce yorucu bir antrenmana zorlanan o zavallı ineklerin yaralanmasına eklenen hakareti düşünüyorum.

Ben Melanie. Saat farkını hala çözemedik, bu yüzden birbirimizin aramalarını kaçırıyoruz. Ona anlatacak çok şeyim var.

"Sonunda," diyor ben cevap verirken.

"Seni özledim." Telefon görüşmemize böyle başlamayı planlamamıştım ama onun sesini duymak içimde bir şeyleri tetikledi.

"Ben de seni özledim. New York sensiz aynı değil."

Sadece bir hafta oldu ve Jed'le yaşarken birbirimizi her gün görmüyorduk ama onun nasıl hissettiğini biliyorum. En iyi arkadaşının bir taksi yolculuğu uzaklığında olduğunu bilmek güven verici bir şey.

"Nasılsın?" Tüm haberleri duymak istediğim için soruyorum. Londra'ya gelmek çok ani oldu. Jed'le ayrıldığımızdan beri kız arkadaş grubumuzu görmedim ve sadece Melanie'den haber aldım. Muhtemelen dedikodu yaptıklarını düşünmemi istemiyorlar ama elbette birlikte olmadığımızı biliyorlar. Ve Londra'da olduğumu da biliyor olmalılar - birkaç gün önce Instagram'da Green Park'ın bir fotoğrafını paylaştım.

"Aynı tas aynı hamam," diye yanıtlıyor. "Senin hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Daniel De Luca'yı yeniden keşfetmeye sıcak bakıyor musun? Arayışınız sırasında adamın kendisiyle karşılaştınız mı? Karşılaşacağından eminim. Bunu ruhumda hissediyorum."

Daniel De Luca araştırıyor. Belki de kovulursam bu iş fikriyle devam edebilirim.

"Gerçeğini görmedim ama Daniel De Luca'ya benzeyen biri bana nişanlısı gibi davranmam için yirmi bin dolar teklif etti, ben de reddettim ve sonra patronumun en önemli müşterisi olduğunu öğrendim. Londra hiç değilse ilginç bir yer." Londra ilginçten de öte. İş bir kenara bırakırsak, New York'tan ne kadar farklı hissettirdiğini ve aynı zamanda ne kadar benzer olduğunu seviyorum - şehirler aynı bas çizgisini paylaşıyor ama farklı melodileri var ya da başka bir şey.

"Tamam, bunu benim için açıklaman gerekecek."

Melanie'ye Ben'den bahsederken Daniel'in mavi kapısını gözümün önünden ayırmamaya çalışarak tepeye doğru tekrar yürümeye başladım. Onunla Green Park'ta, Daniel De Luca'nın *Beni Patronun Gibi Sev* filminde Julia Alice'le tanıştığı noktada nasıl tanıştığımı, sonra ona tekrar tekrar nasıl rastladığımı anlatıyorum. Akşam yemeğini ve yabancılardan nişan konuşmaya nasıl geçtiğimizi özetliyorum. "Londra'da ikinci evlilik teklifimi aldım. Kim tahmin edebilirdi ki?"

"Ve bir jeti var? Google'da araştırdın mı? Soyadı ne demiştin?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim. "Hiç sormadım." Bir an duraksıyorum. "Tabii ki soyadını biliyorum. Kelley, *Y*'den önce *E* var." Melanie'nin sesini hoparlöre veriyorum ve telefonuma adını yazıyorum.

O da aynı şeyi yapıyor olmalı çünkü ciyak ciyak bağılıyor. "O muhteşem. Ve sen hayır dedin çünkü . . . ?"

Melanie'nin sesi sanki Daniel De Luca'dan gelen bir evlilik teklifini geri çevirmişim gibi kuşkulu geliyor. Panik kulaklarımda yankılanmaya başladı. Doğru şeyi mi yaptım? En iyi arkadaşımın hayır dediğim için telefonumdan beni alkışlayacağını düşünmüştüm. Jed'e karşı daha fazla fikir beyan etmem için beni hep cesaretlendirirdi.

"Açık olmak gerekirse, tamamen yabancı biri olmasının ötesinde bir neden mi arıyorsunuz? Ve o sırada bankanın müşterisi olduğunu bilmiyordum." Panik daha da artıyor.

Hattın diğer ucunda sessizlikle karşılaştım. Melanie'nin kararımı onaylamadığına inanamıyorum. Genelde çoğu konuda aynı fikirdeyizdir.

"Sence evet demeli miydim?" diye sordum. "İnsan kaçakçısı olabilir. Ya da bir uyuşturucu baronu. Ya da-"

"Kız arkadaşı gibi davranacak bir kadına ihtiyaç duyan yakışıklı, bekar bir adam ve sahip olmadığından şikayet ettiğin birikiminin büyük bir kısmını sana vermeye hazırды."

Melanie *hayal kırıklığına uğramış* görünüyor. Biraz daha param olsaydı muhtemelen daha büyük bir yer tutabilirdik. Panikle pişmanlık birbirine karışırken midem bulanıyor. Reddiyem çok mu aceleliydi? "Ama ne derler bilirsiniz, bedava öğle yemeği diye bir şey yoktur. Bana o kadar para teklif ediyorsa, bir nedeni olmalı."

"Görünüşe göre bunu öğrenecek kadar uzun süre kalmamışsın. Belki de o otelleri gerçekten istiyordur. Bu Ben denen adam çok zengin birine benziyor. Muhtemelen hayır diyemeyeceğinizi düşündüğü bir rakam seçmiştir. Gerçi ben olsaydım, yüzde elli pazarlık yapardım. Onu arayıp fikrinizi değiştirdiğinizi söyleyebilir misiniz?"

"Numarası bende yok," dedim. Muhtemelen bankanın sisteminde bulabilirim. Hatta bu hafta hiç gitmemiş olmama rağmen Coffee Confide in Me'de bile karşılaşabilirim. "Ben Londra'ya işimi korumak için gelmedim mi? Zengin bir adamın peşinden nişanlıymışım gibi dolaşmak için değil. Buradaki nihai hedefe olan odağımı kaybetmek istemiyorum." Rol yapma kısmı

O kadar sert. Kırılan nişanım hâlâ taze ama Ben'e dokunduğumda hissettiğim karıncalanma, vajinamın kalbim kadar sadık olmadığını ortaya koydu.

"Belki," diyor Melanie. "Ya da evet diyerek bir taşla iki kuş vurabilirsin. Aslında ben üç kuş sayıyorum. Birincisi, bankanın önemli bir müşterisini düşman edinmemiş olursun. Yani, bu bir kazançtır. Patronunu etkilemek için oradasın."

Bu görmezden gelemeyeceğim, ikna edici bir argüman.

"İkincisi, bir daire için paran olmaması konusunda endişelenmene gerek yok, ayrıca sırtını yaslayabileceğin bir miktar birikimin var. Son olarak ve bence en önemlisi, muhteşem bir milyarderin nişanlısı gibi davranmak kulağa *eğlenceli* geliyor. Ve eğlenceli bir enjeksiyon tam da şu anda ihtiyacınız olan şey."

Söylediği her şey doğru ve hayır demeden önce bunu onunla konuşmadığım için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Para için bir yabancıнын nişanlısı gibi davranmanın çok tuhaf ve seks işçiliği olduğunu düşünmüyor musun?"

Eminim ne demek istediğimi anlayacaktır. Neden hayır dediğimi anlayacaktır. "Yani sana ödeme yapmasaydı daha mı iyi olurdu?"

Sokağın diğer tarafındaki mavi kapıyı görüyorum. Ama mavi değil. Tavus kuşu yeşiline boyanmış. Kararmış pirinç kapı tokmağını ve dışarıda asılı feneri tanıyorum.

"Ciddiyim," diyor Melanie. "Diyelim ki Green Park'ta ona rastladığında o kadar da huysuz değildi. Belki ikiniz kısa bir flört yaşadınız. Belki de bir restoran tavsiye etti ve selfie'lere bel bağlamak zorunda kalmamanız için fotoğrafınızı çekti. Sonra onunla kafede karşılaştınız. Diyelim ki kahvenizi aldı ve ikiniz sohbet etmek için oturdunuz. Belki de sizi yemeğe davet etti ve siz de onun ikilemini öğrendiniz."

Melanie avukat olmalıydı.

"Haklısın, bu iyi bir bakış açısı," diye itiraf ediyorum. "Ama benim zamanımı *satın almayı* teklif ettiğinde durum farklı olmuyor mu?"

"Neden?"

Bir cevabım yok. "Bilmiyorum. *Yağmurlu Bir Günde Güneş*'te Daniel'ın kavgadan sonra yalınayak Jennifer'ın peşinden koştuğu ve kapıda kaldığı sahneyi hatırlıyor musun?" Kapının önünde durup öylece bakıyorum.

"Tabii ki biliyorum." Melanie ayrıca şimdiye kadar yapılmış tüm DDL filmlerini izlemiştir. En iyi arkadaşım olmanın avantajlarından biri. "Bu annenin

favorim."

Filmi birlikte ne kadar sık izlediğimizin bir önemi yoktu. O sahneye geldiğimizde her zaman "Yağmur fırtınasında yalınayak peşinden koşacak biriyle evlendiğinden emin ol" derdi. Sonra babamla bir müzik festivalinde arabada kilitli kaldıkları zamandan bahsederdi. "Yağmur yağmadı, biz de tartışmadık" derdi. "Ama koşullar farklı olsaydı, baban hava durumu ya da ayakkabısı ne olursa olsun peşimden gelirdi."

"İyi misin?" Melanie soruyor.

"Evet, çok mutlu anılarım var" diyorum. Söylemediğim kısım ise, *keşke burada benimle olsaydı*. Ama Melanie biliyor.

"Londra'da olduğun için çok mutlu olurdu."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Bence bu adamın nişanlısı gibi davranmanı isterdi." Melanie kesinlikle istiyor ve onun fikrini görmezden gelemem. O benim en iyi arkadaşım.

Kapıya sırtımı dönüyorum. İlham verdiği tüm nostaljiye rağmen, bir kapı sadece bir süreliğine ilgi çekicidir.

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Annemin ne diyeceğinden emin değilim. Muhtemelen kalbimin sesini dinlememi söylerdi. O böyle romantik biriydi. Kederin su yüzüne çıktığı anlar böyle anlardır. Artık çok sık olmuyor. Onu hala özlüyorum ama eskiden olduğu gibi Tanrı'ya karşı gelmiyorum. Her şeyi olduğu gibi kabul ettim. Ona bu kadar uzun süre sahip olabildim. Harika anılarım var ve onun kalbini tanıyorum. Karşılaştığım çoğu durumda onun ne yapacağını biliyorum. Yine de birinin sahte nişanlısı olması istendi. Şaşırtıcı bir şekilde, *ne yapardın* senaryolarımızda bu hiç gündeme gelmedi.

"Annen bir hayalperestti. Peri masalı romanslarını severdi. Sana şu adamın nişanlısı gibi davranmanı söylerdi, çünkü her ne kadar rol icabı başlasa da bu bir aşk hikayesine dönüşebilirdi."

"Bu çok saçma. Bu adamın ne kadar seksi olduğunu gördün. Ve çok zengin. İsteddiği kızla çıkabilir." Ben bana dokunduğunda hissettiğim elektrik dalgasından Melanie'ye bahsetmedim. Benim hissetmiş olmam onun da hissettiği anlamına gelmez.

"Tamam, romantizmi bir kenara bırakalım. Bu pratik. Parayı alırsın ve müşterini düşman edinmezsin. Pazarlık bile yapabilirsin. Bakalım sana daha fazla ödeyecek mi?"

Terazi devriliyor. Melanie gerçekten iyi noktalara değindi. "Sence onu aramayı denemeli miyim?" Ben soruyorum.

"Belki," diyor. "Ya da belki kader araya girer ve tekrar karşılaşsınız. Aynı binada çalıştığınızı söylememiş miydin?"

Gail, Ben'in ofislerinin bankayla aynı binada olduğunu ve onu bazen lobide gördüğünü söyledi. Ginny onun her gün Coffee Confide in Me'ye gittiğini söylüyor. Onunla "tesadüfen" karşılaşmak çok zor olmasa gerek. Gerçi şansım yaver giderse onu bir daha asla göremeyeceğim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bugün Pazar, bu yüzden Bana Güven Kahvesi'ne geç geldim. Melanie ile yaptığım konuşma hâlâ kafamda dönüp duruyor. Ben'in sahte nişanlısı olmayı kabul etmenin iyi bir fikir olduğunu düşüneneği aklıma gelmemiştir. Yanlış bir şey yaptığımdan, evet demem gerektiğinden endişeleniyorum. Melanie haklı, para gerçekten işe yarayabilirdi. Ama daha önce sapık olduğumu düşündüyse, onu bulup fikrimi değiştirdiğimi söylersem, muhtemelen beni tutuklatır. Bu sabah espresso içmeye ihtiyacım olacak.

Parlak kızıl saçlı Ginny yine sahnede ve beni görünce gözleri parlıyor. Bunun onun normal selamlaması olmadığını biliyorum - ne de olsa o bir İngiliz. Selam yerine geçecek bir homurtu ya da gergin bir gülümseme bekliyorum.

"Sensin," diyor gözleri büyüyerek. "Filtre Kahveci Adam kahvenizin parasını ödedi."

Sanki bugün beynim baş aşağı duruyor. Söylediklerine anlam veremiyorum. Ben de sipariş verdim. "İki ekstra shot, yarım badem sütü, yarım yulaf sütü, bir shot karamel, ekstra köpük ve tarçın serpintili bir venti cappuccino alabilir miyim?"

"Kesinlikle. Daha önce ne içtiğinizi hatırlamaya çalışıyordum. Badem sütünü ve ekstra köpüğü unutmuşum." Siparişi söylüyor, sanki bir şakanın içindeymişiz gibi bana sırtmaya devam ediyor. "Ödediğine inanabiliyor musun?"

"Ben mi ödedi?" Onu yanlış duymadığımdan emin olmak için soruyorum. Baristanın kahveme badem sütü koymasını izlerken dikkatim dağılıyor ama bir şey söylemiyorum.

"Evet. Gidip onunla konuşacak mısın?" Çenesini mağazanın önündeki masalara doğru kaldırıyor.

Her şey yerli yerine oturuyor. "Ben burada mı?"

Kafamı çevirdiğimde adamın kendisinin bana baktığını görüyorum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Yarı sinir, yarı beklenti içindeyim. Ama sırtmamak için yanağımın içini çiğnemek zorunda kalıyorum. Yirmi bin dolarlık teklifine evet demek için bana ikinci bir şans verse bile, neredeyse bir yabancı olan bu huysuz İngiliz adamı gördüğüm için bu kadar heyecanlı hissetmemeliyim.

Ginny'ye dönüp bakıyorum, hâlâ sırtıyor. "Git ve onunla konuş. En azından kahve için teşekkür et." Şiddetle başını sallıyor. "Belli ki seni bekliyor. Çok şirin. Eğer ikiniz evlenirseniz, beni mutlaka nedime olarak almalısınız. Israr ediyorum. Birbirimizi çok az tanıdığımız için garip gelebilecek olması umurunda değil."

"Buna seve seve katılırım," diyorum ve teslim alma istasyonuna doğru ilerliyorum. Ben'in masasına tekrar bakıyorum ve o gitmiş. Teklifi hakkındaki fikrimi değiştirme fırsatım da onunla birlikte gidince midem bulanıyor. Kahve güzel bir özürdü.

Kahvemi beklemek için geri dönüyorum ve biri bana dokunduğunda ceketimin kolundan elektrik vızıldıyor. "Hey," diyor çakıllı bir ses ve Ben'in gitmediğini anlamak için onu görmeme gerek yok.

"Hey." Yüzümü ona döndüm. "Kahve için teşekkürler." Başını salladı. "Beş dakikan var mı?"

Bütün günüm var ama bunu ona söylemedim. Yolculuk süresi nedeniyle Stonehenge fikrinden vazgeçtim. Bugün Londra'da bir otobüs turuna çıkmaya karar verdim; Daniel De Luca maceram ben biraz turistik şeyler yaparken askıya alındı. Film yıldızı aşkım yüzünden Londra'ya gelip büyük turistik yerleri kaçıramam.

"Evet," diyorum ve evlilikten bahsedince yanaklarımın yandığını hissediyorum. "Ne de olsa sen bir müşterisin."

Beni daha önce oturduğu masaya geri götürüyor ve bir sandalye çekiyor. Bu İngilizlere özgü bir şey mi? Jed benim sandalyemi hiç çekmemişti ve şimdiye kadar çekebileceği hiç aklıma gelmemişti. Oturuyorum ve bir yudum almadan önce kahve fincanımın plastik kapağını çekiyorum. Ekstra espresso shot'larının tadını alabiliyorum. Umarım ihtiyacım olan kelimeleri bulurum.

Karşıma oturuyor ve derin bir nefes alıyor. Sessizliğin ritminde onu izlemekten keyif alıyorum - elmacık kemiklerinin hatları, güçlü çenesi, sanki bir metre arkasında kişisel kuaförü varmış gibi görünen parlak siyah saçları, her zaman tamamen mükemmel olduğundan emin olmak. "Geçen gece için özür dilemek istiyorum," diyor. "Nick biraz Önce bir sorun görüyor, sonra bir çözüm, sonra da sadece devam etmek istiyor."

Başımı salladım. "Onunla ilgili bu bilgiyi aldım." "İşe yarar."

"Sizin için mi çalışıyor?" Ben soruyorum.

"Eskiden öyleydi. Sonra kendi işini kurdu, ben de ona benim için çalışırken yaptığı işin üç katını ödüyorum."

"Zeki biri," diyorum.

Ağzının kenarı kalkıyor ve ondan bir gülümseme koparabildiğimi düşününce göğsüme bir sıcaklık doluyor. "Haklısın. Ama bazen porselen dükkanındaki boğa gibi olabiliyor. Başına gelenler için üzgünüm-"

"Porselen mi?" Ben öneririm.

"Umarım bu deneyim yüzünden tamamen kırılmamışsındır." Sanki potansiyel kırılmışlığımla tartışmaktan tamamen rahatsız olmuş gibi boğazını temizliyor.

Gülümsüyorum. "Hiç de kırık değil. Yüksek bir raftaydım, güzel bir akşam yemeğinin tadını çıkarırken izliyordum." *Güzel bir manzarayla*, demiyorum. Gerçekten de çok güzel gözleri var.

Başını sallıyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

Bir omzumu yarı omuz silkerek kaldırıyorum. Gerçekten önemli değil.

"Ciddiyim.

Unutuldu."

"Sizi temin ederim ki seksin anlaşmanın bir parçası olması gibi bir niyetimiz asla yoktu. Ne Nick'in ne de benim tarafımdan. Seninle yatmak istemem gibi bir durum söz konusu değildi. Eğer seks için para ödemek isteseydim, bu şehirde bir sürü seçenek vardı." Yüzü kızarır ve başını sallar. "Hiçbirinden faydalandığımdan değil, spekülasyon yapıyorum."

Sesi garip geliyor, sanki döndüğü her yerde kara mayınlarına basıyor.

"Seninle yatmamı sağlamak için ayrıntılı bir plan olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Güzel," diyor, fuhuş hakkında saçmalamayı bırakabildiği için rahatlamış görünüyor. Nefesini dışarı üflüyor. "Ama Nick'le ilgili bir şey var, onları uygulamak için biraz sabırsız olsa bile inanılmaz derecede iyi fikirleri var." Ses tonu utangaç ve garipten ciddi ve çalışkan bir hale dönüştü. Sinirlerim belimde daireler çizmeye başladı. Bir ürperti bastırıyorum. "Sana bir teklifim var, bunu düşünmeni istiyorum."

Hiç sormayacak sandım.

Önündeki masada fark etmediğim bir dosyayı açıyor ve bana doğru itiyor.

"Bu benim hakkımda bağımsız bir geçmiş kontrolü." Çeşitli öğeleri işaret ederken gözümü sayfanın aşağısına yönlendiriyor. "Tam adım, şu anki adresim, herhangi bir suç veya sivil mahkûmiyetim olmadığının teyidi. Hangi okula, üniversiteye gittiğimin detayları." Sayfayı çeviriyor ve bir şirket isimleri listesi ortaya çıkıyor. "Bu, doğrudan ya da başka bir şirketteki hissedarlığım aracılığıyla hissedarı olduğum tüm şirketleri gösterir." Liste

sonraki sayfada devam eder. Bir sonraki sayfada durur. "Ben bütün bu şirketlerin yöneticisiyim" diyor. Sayfayı bir kez daha çeviriyor. "Bu benim Wikipedia sayfamın bir çıktısı."

Ona bakıyorum ama dosyaya odaklanmış durumda. "Wikipedia sayfan var mı?"

Bakışlarımı karşılıyor ama dosyaya tekrar bakıp sayfayı çevirmeden önce bir şey söylemiyor. "Bunlar karakter referansları."

Sayfayı taradım ve birkaç ismi tanıdım. Bana neden dosyasını gösterdiğinden emin değilim, sanki araştırmacı gazeteci falanmışım gibi. Ağzımı zoraki bir gülümsemeye dönüştürüyorum. "Tebrikler mi?" Ne söylememi istediğinden emin değilim.

Yarım gülümsemesi geri dönüyor ve midemde bir şeylere dokunuyor.

Onun yanında güvende hissetmemi istiyor.

"Nick'in önerisini tekrar düşünmeni istiyorum."

"İngiltere'deki herhangi bir kızı bedavaya elde etmek varken neden nişanlın olmam için bana para ödüyorsun?"

Çenesi seğiriyor ve nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalıştığını hissediyorum. "Bu sorunun birden fazla cevabı var. Açıkçası, benimle gelecek birine ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Nick'in fark ettiğinden çok daha fazla nedenden dolayı uyuyorsun. Önceliğin aslında nişanlım olmak istemeyen birini bulmak olduğunu düşünüyordu. Tek şart bu olsaydı eski sevgililerimden herhangi birini seçebilirdim."

Huysuz, ciddi Ben az önce benim adımla ilgili olmayan bir şaka mı yaptı?

"Bana yardımcı olman . . ." Yüksek sesle nefes veriyor. "Bana yardımcı oluyor

Londra'da yaşamıyorsunuz. Amerikalı olmanız, insanlar size okula nerede gittiğinizi, falanca aileyi tanıyıp tanımadığınızı, Val d'Isere ya da Verbier'de kayak yaparak büyüüp büyümediğinizi sorduğunda, bunların hepsine hayır diyebileceğiniz ve bu yüzden yargılanmayacağınız anlamına geliyor. Evet, insanlar sizi Amerikalı olduğunuz için yargılayacaktır ama bu aşabileceğimiz bir şey."

"Vay canına, şu düğün deneni adamı sevmiyorsun yani? Korkunç bir züppeye benziyor."

"Dürüst olmak gerekirse, onu tanımıyorum ama aristokratların nasıl düşündüğünü biliyorum. İnsanların kendilerinden biri olmasını isterler. Yabancıları evlerine kabul etmeyeceklerinden ve onlarla en iyi arkadaşlarıymışsınız gibi şakalaşmayacaklarından değil. Sadece oğullarının ve kızlarının onlarla evlenmesini istemezler."

"Oh. Ve . . . Ben bir yabancıyım."

"Evet, ama doğru okula gitmediğiniz ya da doğru insanları tanımadığınız için değil. Amerikalı olduğunuz için. Bu onlar için neredeyse bir heyecan, kafeste aslan görmek gibi bir şey. Bir de ayrıldıktan sonraki sorun var. Seninle karşılaşp hikayemizin bir aldatmaca olduğunu öğrenmeyecekler. Amerika'ya geri döneceksin" -duraklıyor- "buraya gelmeden önce ne yapıyorsan onu yapacaksın. Ve bu maskaralık sırasında tanıştığın biriyle karşılaşma olasılığın neredeyse sıfır olacak."

Başımı salladım. "Ne kadar da uygun."

"Sana söyledim, Nick görüldüğünden daha zeki."

Kahvemden bir yudum daha alıyorum. Dün gece Melanie'yle sohbet ettiğimde, bazı iyi fikirleri vardı - başlangıç olarak daha fazla para için pazarlık yapmak. Ama bu tuhaf görünür mü? Ben'in açgözlü olduğumu düşünmesini istemiyorum.

"Çok açık olmak istiyorum, seninle yatmayı beklemiyorum," diye devam ediyor Ben. "Aynı yatakta bile kalmam. Muhtemelen aramızda bir yatak odası verecekler ama ben yeri alacağım. Amacım lüks bir otel zinciri satın almak, yatak direğime bir çentik eklemek değil."

"Peki tam olarak ne bekliyordunuz?"

"Fiziksel açıdan bakıldığında, sadece el ele tutuşmak. Birlikte olan bir çift için tipik olan yakınlık yanılsamasını sürdürmek."

Hiç düşünmeden, Ben'in masanın öbür ucundan elimi uzatmasına hazırlanır gibi parmaklarımı uzatıyorum. Aşağı bakıyor ve ellerimi yumruk haline getiriyorum.

"Peki ya fiziksel olmayan bir perspektiften?" diye sordum.

"Biraz hazırlık yapmamız gerekecek. Gerçekçi olmak gerekirse, ilişkimizin gerçekçi görünmesi için çok çalışmamız gerekecek."

"Ne tür bir hazırlık?"

"Birbirimizi tanımamız gerekiyor. Evimi ziyaret etmen gerekecek. Birbirimizin geçmişini ve zaaflarını öğrenmemiz gerekecek. Sana nişanlım olman için çok para teklif ettim çünkü tehlikede olan çok şey var ama bu iş çalışma ve hazırlık gerektiriyor."

"Peki ya Bay Jenkins? Banka mı? Hızlı bir şekilde yönetime girmeye çalışıyorum. Eğer bir müşteriyle takılmaya başlarsam. . . Çıkar çatışması gibi bir şey olabilir."

Ben iç geçirir. "James'le konuşabilirim. Seni hızlı bir şekilde yönetime alırım."

Karmaşık duygularla midem bulanıyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Onu almak istiyorum çünkü orada olmayı hak ediyorum. Yine de ..." Sesim kesiliyor

Kapalı. Melanie daha fazlası için pazarlık yapmakla ilgili ne demişti? Daha fazla nakit demek istemişti ama belki de bundan daha değerli bir şey isteyebilirdim. "Yatırımlarını bankada tutmayı kabul edebilirsin."

Ben kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Banka ile yıllık sağlık kontrolünüz yaklaşıyor. Bayım. Jenkins gerçekten de para çekmeni istemiyor." "Hiç para çekmeyeceğim," diyor basitçe. "Bunu yazılı hale getirebilir misin?" diye soruyorum.

"İhtiyacım yok. Para çekmeyeceğim. Hiç çekmedim. Hesap performansı nedeniyle bankaya yatırım yapmıyorum. Bunu kişisel bir bağ nedeniyle yapıyorum. James ve babam çok yakınlar. James orada olduğu sürece param da orada kalacak."

Sanırım bu iyi bir haber, ama tam olarak bir pazarlık değildi. "Bir gizlilik anlaşması yapılması gerekecek," diyorum. "Bay Jenkins'in bunları duymasını hiç istemem."

Kalçalarımın arasında hissettiğim küçük bir inilti çıkarıyor. "James'in bunu duymasını kesinlikle istemiyorum. Gizlilik sözleşmesi iyi bir fikir. Bunu düşünmek için biraz zaman ayırmalısın. Çok şey istediğimin farkındayım."

Başımı sallıyorum. Çokmuş gibi geliyor. Melanie çok eğlenceli bir şeymiş gibi anlattı ve muhtemelen haklı da - Londra'da geçirdiğim zaman hakkında pişmanlık duymak istemiyorum. Yine de gerginim. Ben, hayatı benim için zorlaştırabilecek güçlü bir adam. Yanlış bir şey yapabilirim, yanlış bir şey söyleyebilirim ve onun için her şeyi mahvedebilirim. Ve kendim için.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. "Bir karar vermeniz için size baskı yapmıyorum, sadece ele alabileceğim herhangi bir endişeniz olup olmadığını merak ediyorum."

"Ya batırırsam, o zaman ne olacak?" Ben sorarım. "Senin züppe düküne yanlış bir şey söylersem ve kıcıma tekme yersek. Ne olur?"

"Risk tahsisi," diyor basitçe, sanki bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyormuş gibi. Yüz ifademden beynimin çıkardığı hata mesajını görüyor olmalı. "Bu senin için bir risk ama benim için risk. Eğer bir şeyler ters giderse, ben kaybederim. Bu senin ödemeni ya da anlaşmamızın diğer şartlarını etkilemez. Bununla birlikte, hazırlık yaparak riski azaltabiliriz."

"Kötü bir nişanlı olduğum için bana dava açmayacaksın değil mi?"

Başını sallıyor. "Amerikalılar, dava açmaya bayılırsınız. Hayır, sizi dava etmeyeceğim. Eğer yardımı olacaksa, sözleşmede sorumluluğunuza bir sınırlama getirebiliriz."

Her şey için bir çözümü vardır. "Gerçekten yardımına ihtiyacın var, ha?"

Bana o kadar ağır ve yoğun bir bakışla bakıyor ki gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. "Yardıma ihtiyacım var ama kendini tamamen rahat hissetmediğin sürece buna evet dememelisin."

Nefes alıyorum. Hafta sonu için birinin paralı nişanlısı olmak tamamen rahat mı? Bu mümkün mü?

Telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar. "Seni kırk sekiz saat içinde arayacağım. Eğer hayırsa, cevap vermene gerek yok. Evet ise aç. Ama bunun benim için olduğu kadar senin için de işe yaradığından emin ol."

Bu konuşmanın doğal bir sonuca ulaştığını hissedebiliyorum, bu da daha fazla para istemek için fırsat penceresinin kapandığı anlamına geliyor. İki gün sonra aramasını bekleyebilirim ama taleplerimi kendime saklamak dürüstçe olmaz.

"Peki ne kadar ödeyeceğinizi söylemiştiniz?" diye sordum. "Yirmi bin dolar mı?" Zaten bu kadar fazlayken daha fazlasını istemek için cesaretimi toplamaya çalışırken nabzım hızla atıyor.

Başını sallıyor, bir bana bir telefonuna bakıyor.

"Bir hafta sonu için çok para," diyorum. Avuçlarım terlemeye başlıyor ve dikkatimi dağıtmak için kahvemi elime alıyorum. Hâlâ telefonuna bakıyor. İşte bu kadar. Eğer şimdi sormazsam Melanie beni asla affetmeyecek. "Ama sen de hazırlık zamanı istiyorsun."

Kafasını kaldırdı ve detaylandırmamı bekledi.

İrkildim ve "Yirmi beş bin hakkında ne düşünüyorsun?" dedim. Yüz ifadesi yumuşuyor, sanki onu memnun etmek için bir şey söylemişim gibi.

"Hadi bunu otuz yapalım. Yapacak çok şey var."

Göz göze geliyoruz ama ikimiz de konuşmuyoruz. Sonunda Ben bakışlarını kaçırıyor. "Nick benim ve nişanlımın davetini kabul etti," diyor Ben.

"Plan Cuma akşamı varmak ve Pazar gecesi ayrılmak." İki koca gün mü?

O kadar uzun süre numara yapabileceğimi sanmıyorum.

Ben yüzümdeki endişeyi görmüş olmalı. "Amerikalı olmanla ilgili bir diğer şey de, eğer bir şeyler ters giderse, bunu senin milliyetine bağlayabilmemiz."

Sandalyemde arkama yaslandım. "Bütün Amerikalılar aptal olduğu için mi?"

"Hayır, çünkü kaçınılmaz bir kültürel bölünme var. Farklı ülkelerden olduğumuzda küçük tutarsızlıkları yanlış anlaşılma olarak geçiştirmek daha kolay oluyor. Bu da her şeyin mükemmel olması için çok fazla baskı olmadığı anlamına geliyor. Ve eğer sadece üç aydır birlikte olduğumuzu söylersek, bu da bize biraz hareket alanı sağlar."

Kıpırdama odası mı? Kafamın içinde tekrar tekrar "kıpırdamak" demeye başladım. Mantıklı Ben'in ağzından çıkması çok garip bir kelime gibi geliyor. "Üç ay sonra nişanlandığımıza kimse inanmaz."

"Elbette bilecekler. Bildiğiniz zaman, bilirsiniz. Tanıştığımızda bekârlık yıllarımı geride bırakmaya karar verdim çünkü birlikte bir hayat kurmak istediğim kadının sen olduğunu hemen anladım. Çocuklarımın annesi olmasını istediğim kişi sensin. Ben değer görmeye ve bu değeri mümkün olan en kısa sürede sabitlemeye alışkın bir adamım. Bunu anlayacaklardır."

"Vay canına," diyorum, evliliğe dair soğukkanlı ve hesaplı değerlendirmesinden pek de etkilenmemiş gibi hissederek. "Kendimi bir yığın hisse senedi gibi hissediyorum."

"Bu bir benzetme, Salı. Eminim Amerika'da da vardır." Tanrım, çok kaba. Ama *çok* hoş.

Melanie, onunla daha romantik koşullar altında tanışmış olsaydım bunu bedavaya yapacağımı söylerken haklıydı. Ve eğer kalbim üniversitedeki sevgilim tarafından sökülmeseydi. Fazla düşünmeyi bırakmalı ve şimdiden evet demeliyim.

"Peki ne zaman başlıyoruz?" Ben soruyorum.

"Seni kırk sekiz saat içinde arayacağım." "Ama ben kararımı verdim."

"Bundan ihtiyacın olanı aldığından emin olmanı istiyorum." Evet dedim. Daha ne istiyor?

"Ben iyiyim. Ne zaman başlıyoruz?" Biraz daha zorlayarak soruyorum.

Bakışlarımı bir, iki, üç saniye tutuyor, sonra "Şimdi" diyor. Dosyayı katlıyor ve ayağa kalkıyor. "Öğle yemeğine kadar avukatlarıma bir sözleşme hazırlatacağım. O zaman paranı alacağından emin olabilirsin. Dışarıda bekleyen bir arabam var. Hadi gidelim."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bu ay geçen aydan biraz farklı geçiyor. Birincisi, farklı bir kıtada ve farklı bir zaman dilimindeyim. İkincisi, Jed'in nişanlısı olmak yerine, daha bir hafta önce film yıldızı sandığımı İngiliz bir adamla nişan yüzüğü alışverişi yapıyorum.

"Bekle, burası Bond Caddesi mi?" Sonunda bir sokak tabelası gördüğümde soruyorum. Londra'yla ilgili en tuhaf şeylerden biri, bir sokak tabelası bulup bulamayacağınızın belli olmaması ve ben bunu anlamıyorum. İngilizler neden nerede olduklarını bilmek istemezler? "Burası Tiffany'nin olduğu yer!" Daniel De Luca sadece bir Noel filmi çekti ve bu filmde Bond Caddesi'nde Tiffany'nin önünde yapılan bir evlenme teklifi de dahil olmak üzere bazı önemli sahneler vardı.

"Öyle olduğuna inanıyorum," diyor Ben. "Ama gideceğimiz yer orası değil."

Ben'e herhangi bir yüzük almasını söyledim ama o gelip bir tane seçmemiz için ısrar etti. Dükün, yüzüğü kendi seçecek kadar romantik olduğuna asla inanmayacağını, bu yüzden birlikte bir tane seçebileceğimizi söyledi. Ayrıca, bu deneyim bize ortak bir deneyime dair gerçek bir hikâye sunacak. Kazan-kazan.

"Tiffany'nin *dışında* fotoğraf çektirmek için vaktimiz olacak mı?" Ben soruyorum. En iyi haliyle çoklu görev: otuz bin doları cebe indirirken biraz DDL zamanının tadını çıkarmak.

Ben cevap vermiyor. Şoförü yolun kenarında durur.

İniyor ve kapıyı benim için açık tutuyor. Koltuğa doğru kayıyorum ve birkaç bina ötedeki Tiffany mavisi bayrakları görebiliyorum. "Bir fotoğraf çekmeliyim," diyorum. "Hemen geliyorum."

Ben'in beni durdurmasına fırsat vermeden caddeyi takip ediyorum ve heybetli siyah tuğlalı binaya bakarken başımı geriye eğiyorum. New York City Tiffany'den çok farklı, ama bir şekilde burası amiral gemisi gibi görünüyor.

Mükemmel bir uyum -geleneksel, güzel ve tarihin bir parçası. Etrafımda dönüyorum ve Daniel De Luca'nın Rachel Joshi'ye evlenme teklif ettiği yeri buluyorum. Kurgu biraz sevimsizdi ama Daniel'ın her zaman tam fondüden geri çekmenin bir yolu vardır. İngiliz mizah anlayışı falan olmalı. Belki de sadece aksanıdır. Biraz sağa kayıyorum ve telefonumun kamerasını açıyorum. Yıllar önce de olsa, *The 14*'ü görmüştüm.

Noel Günleri'ni en az yüz kere izledim, bu yüzden tam olarak hangi açığı yakalamaya çalıştığımı biliyorum.

"Senin için almamı ister misin?"

Arkamı döndüm, Ben orada duruyordu, bir eli cebindeydi. Bu film için Daniel'ın film afişindeki versiyonuna benziyor. Sadece bir Noel Baba şapkasına ihtiyacı var.

"Hadi birlikte bir tane çekelim," dedim. Asla *Noel*'in *14 Günü*'nde rol alan ve yapımcılığını *üstlenen* Rachel Joshi'nin yerine geçemezdim *ama* bir fotoğraf çekip Melanie'ye göndermek eğlenceli olurdu.

"Ben fotoğraf çekmem," diyor.

"Stilistiniz ve makyaj sanatçınız olmadan olmaz mı?" Alay ediyorum.

Gözlerini deviriyor ve elimden telefonumu alıyor, sonra birkaç adım geri çekilip telefonu bana doğrultuyor. Başımı iki yana eğip ona en doğal gülümsememi veriyorum.

"Aldın mı?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. Benimle dalga mı geçiyor? Ne kadar sürer?

Hiçbir şey söylemiyor ama beyinde binlerce şeyin döndüğünü bana söyleyen bir yoğunlukla ekrana bakarken başını sallıyor. Ama ne? Neye bakıyor? Bana ve ölüm katılığı gülümsememe mi?

"Ben?"

Sanki yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi başını kaldırıyor. "Ne?"

Boş ver.

"Şimdi birlikte bir tane" diyorum ve telefonu ondan alıyorum. Kolumu onun koluna doluyorum ve onun bu kadar yakın olmasının tadını çıkarıyorum. Bir anlığına gerçek bir çift olduğumuzu hissediyorum. Telefonu kaldırıyorum ve sanırsınız ki biri ona kedisinin öldüğünü söylemiş. "Gülümse," diyorum kameraya abartılı bir sırıtış atarak.

"*Böyle* mi?" diye soruyor. Ekrandaki görüntümüz, onun gülümsememe kaymak gibi baktığını gösteriyor.

"Cesaretlendirici olmaya çalışıyorum."

"Selfie'lerle aramda bir şey yok," diye yanıtlıyor.

"Belki de öyle olmalılar." Birkaç kadeh içiyorum. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca, kiralık bir nişanlın olacağını sanıyorsun ama aslında *çılgın* bir yolculuk yaşayacaksın. Listede ilk sırada özçekimler var. Sonra camlar açık araba kullanacağız ve önümüzdeki Pazar gecesi kravatını bile gevşetmiş olabilirsin."

Ağzının köşesi seğiriyor ve ben onu yakalamayı başarıyorum. Zafer kazanmış gibi hissediyorum. Ta ki geri adım atana ve yanımda onun sıcaklığının yerine bir soğukluk hissedene kadar.

"İkinizden birini alalım." Virginia'dan gelmiş gibi görünen kısa boylu, açık kahverengi saçlı Amerikalı bir kadın Ben'in yanına yaklaşıyor. Ben'in yüzündeki ifade paha biçilmezdir; sanki kadın ona öğleden sonra inek sağacağını söylemiştir. Ben onu geri çevirmeye fırsat bulamadan, kadın onu nazikçe bana doğru itiyor ve telefonumu alıyor.

"Sakıncası olmadığına emin misin?" Soruyorum. Şimdi birkaç pratik yapsak iyi olur. Ve gerçekten sahip olmak istediğim son bir resim var.

"Siz Amerikalısınız!" diyor. "Virginia'dan geliyoruz. Ben Pat ve bu da kocam Bobby." Yanındaki kumlu sarı saçlı adama başıyla selam veriyor. "Siz nerelisiniz?"

"Aslen New York'un taşrasındayım." Başka bir Amerikalıya New Yorklu olduğunuzu söylediğinizde sizin hakkınızda hemen kararını verir; sizi ya sever ya da sizden nefret eder. New York'un taşrası çoğu insan için gayet kabul edilebilir bir yerdir. "Ama şimdi nişanlım Ben ve ben Londra'da yaşıyoruz." Kolumu Ben'in beline doladım. Muhtemelen ona tekrar dokunmak için bir bahane ama bir rol oynamam gerekiyor, değil mi? Ondan hoşlandığımı düşünecek değil ya. Ve o kadar güzel kokuyor ki, fırsatım varken ona yaklaşmamak, kazanan bir piyango biletini kaçırmak gibi olurdu. Jed'den daha uzun. Ve daha iri. Takım elbisenin altında, sadece ona bakarak asla bilemeyeceğiniz kaslar var. Tamam, belki de Geçen geceki yemekten bir ipucu.

Kolunu beceriksizce omzuma doladığında başımı kaldırıp bakıyorum. Genel olarak kadınlarla mı arası iyi değil, yoksa sadece sahte nişanlı olduğu kadınlarla mı?

"Sakin ol," diye fısıldadım, sonra küçük bir kahkaha attım. Aramızda bir şeyler varmış gibi davranma konusunda sorun yaşayacak olanın ben olacağımı sanıyordum.

"Nişanlandınız mı?" Pat gülümseyerek soruyor. "Bu çok güzel. Otuz beş yıldır evliyiz. Çok hızlı geçti, değil mi Bobby? Ve şimdi çocuklar yuvadan uçtukları için, nihayet ilk nişanlandığımızda yapacağımızı söylediğimiz tüm o seyahatlere çıkıyoruz. Evlendiğinizde seyahat etmek gibi bir planınız var mı?" diye soruyor. "Gülümse," diye ekliyor ve telefonu bize doğrultuyor.

"Umarım öyledir," diyorum. "İtalya'ya gitmeyi çok isterim." Yalan söylemekle ilgili duyduğum tüm tavsiyeler, gerçeğe mümkün olduğunca sadık kalmanın en iyisi olduğu yönündeydi. Kim İtalya'ya seyahat etmek istemez ki?

Kadın gözlerini kısar. "Biliyor musun, şu aktöre çok benziyorsun. İngiliz olan. Daniel De Luca."

Gülmemi engelleyemiyorum. "Gerçekten öyle, değil mi? Onunla ilk tanıştığımda Ben'in Daniel *olduğunu* düşünmüştüm. Aslında, oynadığı filmi biliyorsun, *Noel'in 14 Günü*-"

"Tabii ki biliyorum," diyor Pat. "En sevdiklerimden biri ve kesinlikle en sevdiğim tatil filmi. Her yıl izlerim."

"Burası evlenme teklifi sahnesinin geçtiği yer. Rachel Joshi ve Daniel De Luca gibi davranarak bir çekim yapmayı çok isterim."

Pat ciyaklıyor. "Tabii ki istiyorsun. Bu çok şirin bir şey olurdu."

Ben'e dönüyorum. "Bu şekilde durmalısın." Kollarından tutup dev bir manken gibi pozisyon almasını sağlıyorum. Tiffany'nin önünde duruyor, yüzü sokağa dönük. Sonra ben onun karşısında duruyorum. "Ellerini kalçalarımaya koymalısın, ben de ellerimi göğsüne koyacağım."

Bu durum çok garip. Sipariş verdiğim adam neredeyse tamamen yabancı, yine de onu son derece samimi bir poz olduğunu şimdi fark ettiğim bir şeye sokuyorum. Ve çok güzel kokuyor. Onu temiz çamaşır ve talaş gibi kokutan şeyin ne olduğunu öğreneceğim, böylece bir sonraki erkek arkadaşımın da aynı şekilde kokmasını sağlayabilirim.

Ben ellerini kalçalarımın üzerinde kaydırıyor. Ondan bunu istememe rağmen, dokunuşu ciğerlerimdeki havayı kovalıyor ve nefesim kesiliyor. Dokunuşuna verdiğim tepkiyi duyunca göz göze geliyoruz ve belki de bana öyle geliyor ama bakışları çok yoğun.

"Oh, bu mükemmel," diyor Pat, anlık büyüğü bozarak. Ben başka tarafa bakıyor. Hem hayal kırıklığına uğradım hem de rahatladım. "Siz ikiniz gerçekten filmindenmişsiniz gibi görünüyorsunuz. Şimdi ellerinizi Daniel'ın göğsüne koyun."

Ellerimi yere koymadan önce gömleğinin üzerinde gezdirirken ellerimin aşırı farkındayım. Göğsü sert ama sıcak, sanki güneşin ısıttığı bir kayaya dokunuyormuşum gibi.

"Birbirinize bakmanız gerekiyor," diye ciyaklıyor Pat. "Bu filmde daha iyi. Siz ikinizin aşıkmiş gibi davranmanıza gerek yok, gerçek bir ilişkiniz var."

Ben bana bakmadan önce dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirliyor ve düşündüğüm her şeyi unutuyorum.

"Siz ikiniz birlikte harikasınız," diyor Pat. "Sence de öyle değil mi Bobby?"

Ben boğazını temizliyor ve Pat'ten telefonuma uzanıyor. "Sizinle tanışmak çok güzeldi. Ama artık gitmeliyiz." Elimi tutuyor ve beni neredeyse sokağın aşağısına sürüklüyor.

"Güle güle," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. "Ve teşekkür ederim!" Ben'e yetişmek için küçük bir yarım sıçrama yapıyorum. "Bu biraz kabaydı. Sadece arkadaşça davranıyorlardı."

"Bu ülkede yabancılarla sohbet etmek kabalıktır." Alay ettim. "Hayır, değil."

"Belki değil ama bir yüzük bulmamız lazım. Ve benim bütün günüm yok."

Elimi bırakıyor ve sanki onun eli hep benim elimi tutuyormuş gibi ısı kaybını hissediyorum. Başını sallayarak, bir kapıcı tarafından açılan kapıdan geçmem için beni cesaretlendiriyor.

Hemen önümüzde bir erkek satış asistanı belirdi. "Bay Kelley. Sizi mağazamızda ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Cartier neden Ben'i ismiyle tanısn ki? Anlıyorum, o zengin ama *aslında* Daniel De Luca değil.

"Bir nişan yüzüğü istiyorum," diyor Ben açıkça. "Bugün alıp götürebileceğimiz bir şey." Komisyoncusuna Japon teknoloji hisselerinde açığa satış yapmasını söyleseydi sesi daha canlı ya da işveli çıkamazdı.

"Tebrikler, Bay Kelley." Bana döndü. "Ve . . ."

"Salı Reynolds." Bir gülümseme yapııştırıyorum ve Jed'le evlenseydim Bayan Miller olmaya ne kadar yakın olduğuma dair rahatsız edici bir düşünceyi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Ama . . . yakın mıydım? Belki de benimle evlenmeye niyeti yoktu. Hiç tarih belirlemedik. Jed, birikimimizi çeyrek milyon dolara çıkarana kadar evlilik planları yapmamamızı önerdi -ki ben de kabul ettim- ki bu bana yüksek bir rakam gibi gelmişti. Evliliğimize finansal rahatlıkla başlamanın en iyisi olacağını, çünkü Amerika'da boşanmaların en önemli nedeninin para sorunları olduğunu söyledi. Oysa ben tam da ortada bir birikim olmadığı için neredeyse yabancı biriyle sahte bir nişan yüzüğü alışverişi yapıyordum. Ve eğer bir birikim yoksa, gerçekten evlenmek gibi bir planımız var mıydı? Beni en çok üzen şey bunu asla bilemeyecek olmam.

"Size uygun bir şey bulmaktan memnuniyet duyarız. Benim adım Edward. Süite gidelim."

Edward bizi satış asistanlarının sayısının müşteri sayısından çok daha fazla olduğu dükkâna götürüyor. Asistanın anahtar kartıyla açtığı bir kapıdan geçiyoruz.

"Lütfen oturun," diyor Edward. Odanın ortasında kırmızı kadife bir kanepelerle alçak bir masa ve yan tarafta, altına iki sandalye sıkıştırılmış küçük bir masa var. "Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim? Çay? Kahve? Şampanya?"

Ben bir bana bir Edward'a bakıyor. "Kahve siparişi çok saçma. Sorduğuna pişman olacaksın. Sade bir kahve alayım, lütfen." Beni kanepelere götürüyor ve oturuyoruz.

"Yeşil çay alacağım," diyorum, Ben'in kahve siparişimi değerlendirmesinden rahatsız olmamaya kararlıyım. "Teşekkür ederim."

Edward küçük masanın altındaki bir düğmeye basıyor ve hemen ardından kapı çalınıyor. Yirmi yaşlarında görünen uzun boylu Asyalı bir kadın beliriyor. Edward onunla konuşmaya gidiyor, muhtemelen içki siparişimizi vermek için.

Dirseğimle onu dürtüyorum ve sesimi alçaltıyorum. "İnsanların önünde bana gülünç demek, onları aşık olduğumuza ikna etmenin en iyi yolu olmayabilir-FYI."

"Bilgin olsun, ben sana gülünç demedim," diye cevap veriyor, sanki böyle bir öneri kendi içinde tamamen gülünçmüş gibi. "Bunu asla yapmam. Kahve siparişinizden bahsediyordum."

"Anlambilim," diyorum.

"Ki bunlar önemli. Gülünç değilsin. *Kahve siparişiniz* saçma. Sen kahve siparişin değilsin. Tıpkı adının saçma olduğu gibi. Ama sen gülünç değilsin."

"Ben!" "Ben!" dedim. "Bana gülünç demeyi bırakmalısın. Adımın ya da kahve siparişimin saçma olduğunu savunmaya çalışabilirsin ama saçma özelliklerimin listesine hızla yenilerini ekliyorsun. Çok geçmeden benimle ilgili her şey saçma olmaya başlayacak ve birine aşık olman gerekirken bu kırmızı bayraktır."

Nefes alıyor, bıkkın bir şekilde değil, daha çok söylediklerimi tartıyormuş gibi. "Nereden geldiğini anlıyorum. Bilgin olsun, herkes öyle ya da böyle gülünçtür."

"Katılıyorum. Ama bana aşık olan adam bu saçma şeylerin çok sevimli olduğunu düşünmek zorunda."

"Göz maskesi takmazsam uyuyamıyorum. Gülünç mü yoksa sevimli mi?" sorar.

İfadesini tarıyorum, bir şey yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyorum. Bu kadar. Uydurmuyor. "Çok güzel," diye cevap veriyorum. "Bir lavanta-

kokulu yastık da var mı?"

Kendisiyle dalga geçtiğim için benden intikam alacakmış gibi gözlerini bana diyor. "Hayır, ama kulağa *çok hoş* geliyor. Bana bir tane alabilir misin?"

Gülüyorum, ama cevap vermeyi düşünmeden Edward geri dönüyor. "Aklında herhangi bir stil var mı?" diye soruyor.

"Hayır." Jed'e iade ettiğim nişan yüzüğünün bir kopyasını istemiyorum. Bu garip olurdu. "Sadece zümrüt kesim olmasın." Önceki yüzüğümü bundan başka nasıl tanımlayacağımı gerçekten bilmiyorum. "Ben biraz daha . . farklı."

"Elbette hanımefendi. İzninizle, bir seçki getireyim." Edward küçük bir selam verir ve dışarı çıkar.

"Yani buraya çok sık geliyorsun?" Şimdi yalnız olduğumuz için Ben'e soruyorum. "Hayır," diye yanıtlıyor.

"O zaman senin adını nereden biliyorlar?"

"Onlardan birkaç alışveriş yaptım. Sanırım kim olduğumu biliyorlar."

Tam olarak kıskançlık hissetmiyorum ama ruh halim kıskançlığa doğru yöneliyor - bitişik. Bu hiç mantıklı değil. Ben'le birlikte değilim. Onun kız arkadaşı değilim ve kesinlikle nişanlısı da değilim. Adamı çok az tanıyorum. Ama midemde hissetmeye alışık olmadığım bir şey kabarcığı var.

"Ne tür alışverişler?" İlgisiz görünmeye çalışarak soruyorum.

Kanepede arkasına yaslanıyor ve kolunu arkama doğru uzatıyor. "Birkaç saat. Bu tür şeyler."

"Başka nişan yüzüğü yok mu?" Bu adamın nesi var böyle? Çok güzel ve zengin. Tamam, biraz huysuz ama ilişkilerde ölüm hücrelerinde olan adamlar var. Ben'in neden bir kız arkadaşı yok?

Yarım bir kahkaha attı. "Hayır. Şimdiye kadar aldığım tek kadın mücevheri annem içindi."

"Bu hayal kırıklığı yarattı," diyorum. "Nişanlın olarak, doğum günleri ve Noeller için bir sürü pahalı hediye bekliyordum."

"Buna karşı değilim."

"Ne? Bana pahalı mücevherler mi alıyorsun?" Avucumu göğsümde düzleştiriyorum ve bu fikir beni heyecanlandırmış gibi kirpiklerimi kırıştırıyorum. Tabii ki heyecanlanırdım. Pahalı mücevherlere hayır diyen bir kız söyle.

"Hiçbir zaman bir kadına mücevher alacak kadar ciddi olmadım. Bu hiç aklıma gelmemiştir."

"Artık nişanlısın. Kendini tutma, dostum."

"Anlaşmamızın sayıldığından emin değilim."

Surat asar gibi yapıyorum ve sonunda dışarıda poz verirken aradığım gülümsemeyi ondan alıyorum.

"Yani sen bir ana kuzususun?" diye sordum. "Annene pahalı mücevherler falan mı alıyorsun?"

"Ailemi seviyorum. Hayatları boyunca çok çalıştılar ve bana verebilecekleri her şeyi verdiler."

"Yani parayla büyümedin mi?"

"Hayır, fakir değildik ama annem yarı zamanlı öğretmenlik yapıyordu, babam da ... müşteri ilişkilerinde çalışıyordu. Her üç yılda bir yeni bir araba alırdık ve her yaz tatile çıkardık."

"Peki sen nasıl bu kadar zengin bir adam oldun?"

"Bunu kendi başına başaran çoğu insan gibi: kendine inanç, sıkı çalışma ve şans."

"Otellerde mi?"

Başını sallıyor. "Hayır, teknoloji hisseleri. İnek bir gençtim. Halfords'daki cumartesi işimden kazandığım parayla borsada işlem yapmaya başladım. Sonra yeniden yatırdım ve yeniden yatırdım. Yüz bine ulaştığımda babama söyledim ve ..." Başını sallıyor ve sağ yanağında bir gamze belirliyor. Bu onu normalde olduğundan daha genç gösteriyor. "Tamamen çıldırdı. Ticaret hesabını benim için açmıştı çünkü onu bu konuda rahatsız ediyordum. Yüz pounddan az param olduğunu bildiği için çok fazla endişelenmedi; kaybetmeyi göze alamayacağım şeyleri harcamamam konusunda bana bir ders vereceğini düşündü. Doksan iki k i l o ile başlamıştım."

"Kaç yaşındaydın?"

"On yedi. O zamanlar büyük bir olay gibi görünmüyordu. Geriye dönüp baktığımda, çok erken gelişmiş olduğumu görüyorum."

"Yüz bin pound on yedi yaşında bir çocuk için çok para." On yedi yaşımı zar zor hatırlıyordum. Annemin olmadığı o ilk birkaç yıl tamamen bulanıktı.

"On sekizinci doğum günümde bir milyon kazanmıştım." "Vay canına," dedim. "Bu çok etkileyici."

Omuz silkiyor. "Peki ya sen? Daniel De Luca olayı nedir? Film setlerinde takılan ve o seyahatleyen otel odasına girmeye çalışan delilerden biri misin?"

Gülümsüyorum. Sanırım DDL'ye kafayı takmışım gibi görünüyor olmalı. On dört yaşındaki halim kesinlikle öyleydi.

Neyse ki açıklamaya başlamam gerekmiyor çünkü Edward büyük bir tepsiyle dönüyor ve konuşmamızı geçici olarak beklemeye alıyor. Nişan yüzüklerini seçmek üzereyken bu adamın benim hakkımda kahve siparişim dışında pek bir şey bilmemesi ne kadar garip. Bu önümüzdeki birkaç gün içinde değişmek zorunda kalacak.

Edward tepsiyi alçak masanın üzerine koyuyor ve bize çeşitli ayarlar ve taşlar hakkında bilgi vermeye başlıyor.

"Hangisini beğendin?" Ben bana soruyor.

Önümde beğenmediğim hiçbir yüzük yok. Hepsi dikkatimi çekmek için yarışmış gibi parlıyor. Omuz silkiyorum. Nişanımı düşünmeden edemiyorum. Jed evlenme teklif ettiğinde bana büyük büyükannesinin yüzüğünü hediye etmişti. Yeterince güzeldi ama benim seçimim değildi.

"Neden bana beğendiklerini söylemiyorsun, böylece listeyi daraltmış oluruz" diyorum. Önümdeki tüm bu güzel mücevherler için heyecanlanmak yanlış geliyor. Onları saklayacak değilim ya. Ve en önemlisi Ben'in mutlu olması. "Tüm bunlar biraz bunaltıcı geliyor."

Ben metodik bir şekilde yüzükleri inceliyor ve üç tanesini seçiyor. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel üç nişan yüzüğü. Jed'in birlikte çalıştığı insanların eşlerinin parmaklarında daha büyüklerini görmüş olabilirim ama daha güzelini görmemiştim. Düşünmeme bile gerek kalmadan favorimi biliyordum.

Edward üçünü de ayrı ayrı sehpalara yerleştiriyor.

Ortakini göstererek, "Bu çok güzel," diyorum.

"Bu özellikle çok güzel, çift halo ayarında sarı yastık kesim bir elmas," diyor Edward. "Hadi deneyelim." Yüzüğü bana uzattı, ben de sol yüzük parmağıma geçirdim.

Elimde daha büyük görünüyor.

"Emin değilim," diyorum, birden gerçekten rahatsız oluyorum. Ne halt ediyorum ben? Bir yabancıyla nişan yüzüğü seçiyorum. Londra'ya iş için geldim, başka biri gibi davranmak için değil.

"Çok güzel," diyor Ben. "Gösterişli olmadan etkileyici ve sıkıcı olmadan klasik." Kaşları birbirine kenetlenmiş ve yüz ifadesini okumak zor, sanki parmağımdaki yüzükten başka bir şey görmeyi bekliyormuş gibi. "Sanırım aradığım bu."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Ben olduğumdan emin değilim."

Başını salladı. "Sana yakışmış. Biraz sıra dışı."

Gölüyorum ve endişem azalıyor. "Sıra dışı mıyım?"

"Sen kesinlikle osun," diyor. "Ne de olsa Amerikalısın." "Bizden üç yüz milyon kişi var," diyorum.

"Ama senin gibi bir başkası değil."

Gözlerimiz kilitleniyor ve söyleyecek bir şey bulamıyorum. Sanki kelimeleri ağzımdan çalmış gibi.

ONUNCU BÖLÜM

Sokağa çıkarken sol yüzük parmağımda gerçek bir taş taşıdığımın çok farkındayım. Benimmiş gibi davrandığım sarı elmas için bana saldıracak biri olup olmadığını görmek için etrafımıza bakıyorum. Jed'den aldığım nişan yüzüğünden belirgin şekilde daha ağır ve o parmağımda tekrar bir şey olması garip hissettiriyor.

"Sonra, Ralph Lauren'i düşünüyordum. Kabul edilebilir olacak kadar klasik ama otantik olacak kadar da Amerikan."

"Sen neden bahsediyorsun?" Yüzüğümü içeri bakacak şekilde kaydırıyorum; insanların görebildiği tek şey altın bant.

"Londra'ya çekim ve kokteyller için uygun kıyafetlerle gelmediyseniz, uygun bir gardıroba ihtiyacınız olacak." Yıldızlar ve çizgiler, lacivert tenteler, cılalı pirinç ve koyu renkli ahşapla süslenmiş büyük Ralph Lauren mağazasına doğru caddeyi geçiyoruz.

"Ne ateş ettiğimize bağlı. Kot pantolon ve kazakla bir Glock 19'u doğrultup ateş edebileceğime eminim." Tabanca kullanmamızı önermediğini bilecek kadar *The Crown* izledim ama bir tüfeği kullanmak gerçekten daha fazla alışveriş gerektiriyor mu? Ben'in nişanlısı gibi davranmak için kaydolduğumda, yüzük alışverişini ve gardırop yenilemeyi hesaba katmamıştım.

Ben tek kelime etmiyor, sadece bir eliyle belimi tutarak beni mağazaya yönlendiriyor.

Bizi hemen bir asistan karşıladı. "Günaydın, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kadın kıyafetlerine ihtiyacımız var. İki gece kıyafeti, iki seyahat kıyafeti," diyor Ben, sanki bir litre süt ve birkaç çöp poşeti alıyormuş gibi. "Çekim için bir şeyler ve kırdı şık ve rahat bir hafta sonu için iki kıyafet. Ayakkabılara ve paltolara, her şeye ihtiyacımız var."

Ben'e "*Aklını mı kaçırdın?*" der gibi bakmaya çalışıyorum. *Beni giydirmek için tuttuğunu düşünecek*, ama o bana hiç odaklanmıyor. İşte buradayım, insan bir Barbie, giydirilmeye hazırım.

"Elbette. Size bu konuda yardımcı olabilirim." Asistan önce bana, sonra Ben'e bakıyor, sanki bir konuda fikrimi sorması gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyor. Ne de olsa ben

Muhtemelen Ben'le seçecekleri şeyi giymek zorunda olan kişi.

Yüzümü bir gülümsemeye dönüştürüyorum. Bunun için otuz bin dolar alıyorum. Onun ne düşündüğünü umursamamalıyım. Ben'e gelince, benim için kıyafetlere küçük bir servet harcayan zengin ve yakışıklı bir adamın fikrinin dikkate alınmasını isteyeceğini kabul etmem gerekiyor. Bu adamın ilgi odağı olmak çok da zor değil.

"Kot pantolon ve kaşmir her zaman harika bir seyahat kıyafeti olur," diyor asistan, deve rengi kazakların bulunduğu bir rafta durarak.

Ben bana döndü. "Bunları beğendin mi?"

"*Fark eder mi?*" demek için kaşlarımı kaldırıyorum. Onun yerine "Elbette" diye cevap veriyorum.

Kaşmire kim hayır diyebilir ki? Sadece geçici bir sahiplik olsa bile.

"Klasik bir mac, yılın bu zamanı için iyi bir seyahat ceketidir - tek tük yağmura karşı koruma sağlar. Avlanmak için de bir ceket alacağız." Başka bir asistanı çağırıyor ve kısık sesle birkaç kelime konuşuyorlar.

Aniden başka bir asistan beliriyor. Görünüşe göre asistanların burada asistanları var. Belli ki Ben'in para harcayacağını biliyorlar. Bir an için kıyafetlerin parasının otuz bin dolarımdan kesilip kesilmeyeceğini sormak istiyorum ama bu konuyu açmak için doğru zaman gibi görünmüyor.

Teşhirden teşhire dolaşıyoruz, görevli asistan şunlar bunlar hakkında fikirlerimizi soruyor. Ben hiçbir şeye hayır demiyor.

I. Bu mağazada kesinlikle şikayet edilecek bir şey yok. Belki de burayı seçmesinin bir sebebi de budur.

"Hadi soyunma odasına gidelim. Bir şeyler denemeye başlayabiliriz, ben de ihtiyacımız olan diğer parçaları getirebilirim."

İlk asistan bizi ayrı bir soyunma alanı olan büyük bir odaya götürüyor. Ben içecek siparişini verdikten sonra -benim için yeşil çay, onun için sade kahve- birinci asistan ayakkabı bulmaya giderken ben de soyunma perdesinin arkasına geçiyorum.

"Bu garip hissettiriyor," diyorum. "Beni birden ona kadar derecelendirecek misin?"

"Yapmamayı tercih ederim ama madem ısrar ediyorsun." Ben'in ses tonu hep aynı, bu yüzden şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum.

"Elbette bana not vermeni istemiyorum. Ama senin onayını almak için b ö y l e giyinmek garip geliyor." Ya da belki de

daha garip hissettirmiyor mu? Kot pantolonumu çıkarıp önce ne giymem gerektiğini bulmaya çalışıyorum.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, şu anda benim konfor alanımın tam ortasında da değiliz. Daha önce hiç bir kadına kıyafet almamıştım. Önümüzdeki beş yıl içinde başarmak istediğim şeylerle ilgili büyük planımda da bu yoktu. Ama ihtiyaçlar olmalı. Bu hafta sonu mükemmel olmak zorunda."

"Beş yıllık büyük bir planın mı var?" Raftan kokteyl elbiselerinden birini çekerek soruyorum. Daha önce hiç pembe giymedim ve bana yakışmayacağından eminim.

"Hayır. Evet, işimin beş yıllık bir planı var ve ben işimin ta kendisiyim."

"Kadınlarla bir şeyler yapmak da buna dahil mi?" Utanç içinde yüzümü buruşturdum. Bu tam olarak doğru çıkmadı.

Hemen cevap vermiyor, muhtemelen cevap verip vermemesi gerektiğini düşünüyor. "Ne tür şeyler?"

"Bilmiyorum. Planına kız arkadaşlarını da koyuyor musun? Sahte nişanlılar? Özel bir hayat planladın mı?" Elbisenin arkasındaki düşük fermuara ulaşmayı başarıyorum ve aynaya dönmeden önce askıları ayarlıyorum.

Pembe güzel ve düşündüğüm kadar nefret etmiyorum. New York'ta *kabul edilebilir tek renk siyah olsa* giymezdim ama artık New York'ta değilim. Oradaki eski hayatım dağıldı. Belki de yeni ben pembeyi seviyordur. Dönüyorum, pileli eteğin kalkışına bayılıyorum. Marilyn Monroe ve Julie Andrews arasında bir melezim; ihtiyacım olduğunu bilmediğim, beklenmedik ama hoş bir kombinasyon.

"Sana söyledim, bu bir iş planı."

"Benim sadece kişisel bir planım oldu - en azından eskiden vardı. Gençken." Vizyon panomu düşünüyorum. "Ama aslında bir plan bile değildi. Daha çok . . . gibi. Hayatımın nasıl olmasını istediğime dair bir vizyonum vardı."

"Nasıl sonuçlandı?"

"İyi değil." Soyunma odasından çıkıyorum. "Döndüğümde etek kalkıyor," diye bilgilendiriyorum onu, sanki ona bir araba satıyormuşum ve dahili güvenlik özelliklerini bilmesini istiyormuşum gibi.

"Çok döner misin?" diye soruyor, kafası iyice karışmış görünüyor.

Nefes alıyorum ve çok kısa olup olmadığını kontrol etmek için kollarımı gökyüzüne kaldırıyorum. "Genel bir kural olarak değil."

"Güzel," diyor. "Bence kabul edilebilir, o yüzden alıyoruz. Sırada ne var?"

"Kabul edilebilir mi?" diye sordum. "Tanrım, bir kızı nasıl iyi hissettireceğini gerçekten biliyorsun."

Gözlerini kırıştırtıyor, bakışlarımı tutuyor. "On üzerinden dokuz." diyene kadar ne düşündüğünden emin değilim. Sıradaki."

Yanaklarımdaki sıcaklık yüzümü elbisemle aynı renge dönüştürmeden önce soyunma odasına geri dönüyorum. Ona skor hakkında daha fazla soru sormak istiyorum. Onu dokuz yapan nedir? Elbisenin içindeki ben mi dokuzum, yoksa elbise onun beş yıllık planındaki bir tür uygunluk kriterini mi karşılıyor? Bir sonraki kıyafet için farklı giysileri gözden geçiriyorum.

"Bir insan kişisel yaşam planına ne koyar ki?" diye soruyor durup dururken, sanki benim vizyon panom fikrini düşünüyormuş da aniden detay istiyormuş gibi.

"Benimkinde Daniel De Luca'nın bir sürü fotoğrafı vardı." "Film yıldızı mı? Kaç yaşındasın sen?"

"On dört yaşındaydım. On dört yaşında olsaydınız kişisel yaşam planınızda ne gibi imgeler olurdu? *Forbes*'un bir kopyası ve kravat mı?" Ben'i on dört yaşında, son derece ciddi, takım elbise giyip basketbol oynarken ve kızlara periyodik tabloda en sevdikleri elementi sorarken hayal ettiğimde gülüyorum.

"Çilekli kek," diye cevap veriyor.

"Bu bir çizgi film karakteri mi?" Ben soruyorum. "Yoksa bir porno yıldızı mı?"

"Bir puding." Sesi sanki önemli bir şey hatırlıyormuş gibi hüzünlü.

Amerikalı beynim için "puding" kelimesini "tatlı" olarak çözüyorum. Ben on dört yaşındayken bile Ben'in vizyon panosunda yer almak için fazla iş dışı görünüyor.

"Tatlıya düşkünsün, ha?" Diğer askıların altından siyah bir elbise çıkarıp yanında asılı olan yeşil elbiseyle karşılaştırıyorum. Yeşil giymekten kesinlikle nefret ediyorum. Nedense kendimi hep psişik yetenekleri olan ya da olmayan rüküş bir teyze gibi hissetmeme neden oluyor. Yoldan çekilip önce onu mu denesem yoksa siyahı deneyip beğenmesini umsam da yeşil olana bakmamıza gerek kalmasa mı emin değilim. "New York'a sık gelir misin?" diye sordum. Yeşil olanı askıdan çekiyorum. Bu Ben'in dolarının üzerinde. Bütün elbiseleri görmeli. "Şehre bir daha geldiğinde Serendipity 3'ü denemelisin. Şehirdeki en iyi tatlılar. Jed'i doğum günlerinde götürürdüm."

Duraklıyor. "Jed?"

Soyunma odasından çıkıyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Vücutuma bakıyor ve sonra tekrar yüzüme bakıyor. Bakışlarımı bir, sonra iki kez tutuyor. "Belli ki hoşuna gitmedi, bu yüzden hayır."

Göğsümde ısı topları. Umarım onu kırmamışımdır. "Hoşuna gittiyse sorun değil," diyorum.

"Siyah olanı dene ve bana Jed'den bahset."

Damarlarımda utanç ve heyecan karışımı bir duyguyla perdenin arkasında kayboluyorum. Bir yanım yeşil elbiseyi beğenmediğim için kötü hissediyor. Sonuçta parayı ödeyen ben değilim ve Ralph Lauren'in içindeyim. Hiçbir şey onu giyerek bir gece geçiremeyeceğim kadar kötü olamaz. Ama bir yanım da Ben'in duygularımı dikkate almasından heyecan duyuyor. Olması gerekmediği halde nazık davrandı ve dile getirilmeyen duygularıma dikkat etti, ki bunu da yapması gerekmiyordu. Jed'le olan ilişkim hakkında Ben'in ilgisinin ve düşünceliliğinin bir yenilik gibi hissettirmesi ne anlama geliyor?

Düşüncelerimi ve yeşil elbisemi bir kenara koyup ikisini de gözlerden saklıyorum. "Ne bilmek istiyorsun?" Sesleniyorum.

"Yeni eski sevgilin mi?" diye soruyor.

"Yakın zamanı tanımlamak mı?" diye sordum. Ama o cevap vermeden önce, "Birkaç hafta önce iptal etti. Bir balerinle Iowa'ya taşınmaya karar verdi." Nasıl olup da hiçbir işaret görmediğimi hâlâ anlamıyorum. Başımı sallıyorum ve kendimi siyah elbiseye adım atmakla meşgul ediyorum. Askıda tuhaf duruyordu, muhtemelen tek omuzlu olduğu için.

Gerçekten giymeyi başardığımda, Jed beni terk ettiğinden beri ilk kez kendimi seksi hissediyorum. Dizimin hemen üstünde duruyor ve kumaşında hafif bir parlaklık var. Kesinlikle bayıldım.

Soyunma odasından çıkıyorum ve Ben telefonundan başını kaldırıyor. Bakışları, yokuş aşağı inen bir kayakçının güneşin tadını çıkarması gibi vücudumda geziniyor.

Başını kaldırıyor ve yüzündeki yumuşamış ifade kalp atışlarımı hızlandırıyor. "Jed bir aptaldı."

Onun sözleri kalbimi aniden durduruyor. Tekrar başlatmak için nefes almak zorunda kalıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor. "Bunu aldığımızı hatırlamıyorum. Bu bir hayır." Tekrar telefonuna bakar.

Ne?

Kafam tamamen karıştı ve boynum kırbaç yüzünden ağrıyor. Bu elbiseyi gerçekten beğenmiş gibiydi. Bana nişanlığımın bir aptal olduğunu söyledi.

Beni bu elbisenin içinde görünce terk etti. Belki de yanlış anladım. Beynim ona sorduğum soruyu bir kenara itmeye başladı: *Elbiseye neden hayır dedi? Hiç sormadığım diğer tüm soruların yanına oturacak.*

Jed için olanlar: *Neden hala bir randevu ayarlamadık? Birlikte yaşamamız senin istediğin şey mi?*

Babam için olanları: *Annemi özlüyor musun? Onunla gurur duyduğunu düşünüyor musun?*

Ben

mi? Benim için olanları: *Mutlu musun?*

Ben'e olan sorumu geçiştirmek istemiyorum. Yeni Londra Salı cevap istiyor. "*Hayır mı?*" diye soruyorum. Cevap vermiyor. Kalbim biraz kırılıyor. Sanırım onu yanlış anladım. Bu kadar kapalı bir kitapken zor değil. "Dokuz değil o zaman?"

Başını kaldırıp bakıyor ve kafası karışmış gibi kaşları birbirine çarpıyor. "Dokuz olmayan ne?"

Ellerimi vücudumda gezdiriyorum. "Elbise. Sen . . . beğenmedin mi?"

"Elbise sana 10 numara olmuş. Ama hafta sonu için iki numara." Bunu bana suyun ıslak olduğunu söyler gibi söylüyor, sanki elbisenin içinde iyi görüldüğüm evrenin bir kanunuymuş gibi, ama bu kanun bu hafta sonu geçerli olamaz.

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Midemdeki dalgalar birbirine çarparak beni şaşırtıyor. Bunun bir iltifat olabileceğini düşünüyorum ve Ben'in bunu pek sık yapmadığı izlenimine kapılıyorum. Bunu kabul ediyorum. "Doğru. Hafta sonu için uygun değil."

Hala kafası karışmış görünüyor, ama daha çok *benim* neden Kafam karıştı. "Doğru."

Ben çok açık sözlü, her konuda çok net. Bu çok ferahlatıcı. Jed'in öyle olmadığı şimdi anlaşılıyor. Hem de hiç.

Eminim Ben'in Iowa'ya taşınmak istediğine dair bir sırrı yoktur. "Peki ya sen?" diye sordum. Ben telefonuna dalmış. "Senin Bilmem gereken eski nişanlınız var mı?"

"Hayır," diyor basitçe, başını bile kaldırmadan.

Ama ilişki geçmişi hakkında bir heceden fazlasını istiyorum. Bu adam erkek arkadaş, nişanlı, koca olarak kim?

"Eşler mi?" Ben soruyorum.

"Hayır."

"Ciddi kız arkadaşlar mı?"

Duraklıyor ve nedense kalbim, etrafta dolaşan bir tilkinin sesini duyan bir tavuğunki gibi atmaya başlıyor.

"Hayır."

"Eşcinsel misin?" Ben soruyorum.

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Hayır."

"Seninle sohbet etmek güzeldi Ben," diye cevap veriyorum soyunma odasına geri dönmeden önce.

"Bir şeyler uydurmamı ister misiniz? Geçmişimde ciddi bir ilişkim yok. Bu işleri kolaylaştırıyor, değil mi? Hatırlamanızı gerektirecek bir şey yok."

"Sanırım. Ama bana özel hayatın hakkında söylemek istediğin bir şey var mı?"

Perdenin diğer tarafında iç geçiriyor. "Anlatacak bir şey yok. Ben işime odaklanmış durumdayım. Keşif olduğumu söylemiyorum ama önemli romantik ilişkilerimi soruyorsunuz. Ben de size geçmişimde kayda değer bir şey olmadığını söylüyorum."

"Bu nasıl olur?" Siyah elbiseyi çıkarıp gri ipek maksi eteği ve ona uygun gömleği deniyorum. Beyaz inci düğmeler o kadar küçük ki her birini yapmak en az iki buçuk saatimi alıyor. "Gerçekten ciddi biriyle çıkmadın mı?"

"Bunun zorunlu olduğunu fark etmemiştim."

"Değil, ama sen yakışıklı, zengin, güçlü bir adamsın. Seninle yemek yemek isteyen kadınlar sıraya girmiş olmalı."

New York'ta hiç kimseyle çıkmamıştım. Kız arkadaşlarım hep ne kadar zor olduğundan şikayet ederler. Sanırım eve döndüğümde kendim öğreneceğim. Ben'le sahte bir randevuya çıkmak becerilerimi geliştirebilir - hem sahte bir nişanlı hem de bir randevu denemesi. Onunla vakit geçirmek nasıl bir erkek aradığımı anlamama yardımcı olabilir. Ben'in açık sözlülüğü bazen yakıyor ama en azından onunla nerede durduğumu biliyorum. Bu bir partnerde olması gereken iyi bir özellik ve zamanı geldiğinde Aranacak Nitelikler listemin başına koymak isteyebileceğim bir özellik. Sadece buna alışık değilim.

"Araştırmam lazım ama flörtün karşılıklı rıza ile olması gerektiğinden eminim," diyor. "Akşam yemeğiyle ilgilenmiyorum."

O sadece seks istiyor.

Dediğim gibi, Ben açık sözlüdür.

Baş asistan, hepsi benim bedenime uygun görünen kıyafetlerle dolu bir rafı yuvarlayarak geri geliyor ve asistanı da çenesinin altına sıkıştırılmış bir ayakkabı kutusu kulesi tutarak onu takip ediyor. "Bu muhteşem görünüyor ve bende de tam

ayakkabı," diyor. Basit bir siyah bantlı sandalet çıkarıyor ve benim için bağlıyor.

"Bana hiç bedenimi sormadın ama yine de her şey tam oturuyor."

Yerden bana sırtıyor. "Bu benim işim."

"Bu işte gerçekten iyisin."

"Teşekkür ederim. Bu tamamen çarpıcı." Kolunu önüme atarak beni Ben'e göstermek için soyunma odasından çıkmaya teşvik etti.

Telefonundan başını kaldırıyor ve yüz ifadesi tamamen işle ilgili, siyah elbiseyi denediğimde gördüğüm yumuşaklığı hiçbir yerde bulamıyorum. "Bunu alacağız."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Bond Caddesi'nde geçirdiğim bir öğleden sonra boyunca Ben gardırobuma hayatım boyunca harcadığımdan daha fazla para harcadı. New York'ta kendime güzel şeyler almıştım ama onları daha ucuz şeylerle karıştırmıştım.

"İşimiz bitti mi?" Ralph Lauren'den çıkarken soruyorum, ayaklarım ağrıyor ve saçlarım son birkaç saattir timsahlarla gürleşmişim gibi görünüyor.

"Çoğu kadın yeni bir gardırop için alışveriş yapmaktan şikayet etmez."

"Birincisi, bu cinsiyetçi bir yaklaşım. İkincisi, ben *çoğu* kadın değilim." "Her ikisi de doğru. Şimdi ofisime dönelim."

"Pazar günü mü?" Cevap vermiyor. "Sana bir soru sorabilir miyim?" "Bunu yapma," diye yanıtlıyor Ben. "Soru sormak için izin isteme.

Zaman kaybı. Birisi k e n d i s i n e soru sorup soramayacağını sorduğunda hiç hayır diyen var mı?"

"Tanrım, çok titizsin." "Ben verimliyim."

Kollarımı büküyorum ve robot taklidi yapar gibi sarsakça hareket ettiriyorum. "Evet efendim," diyorum en iyi robot sesimle. Kollarımı indiriyorum ve normal ses tonuma geri dönüyorum. "Bu hafta sonu bittiğinde kıyafetlere ne olacak?" diye soruyorum.

Ben hafta sonu gardırobum için tüm parçaları seçmeyi bitirdiğinde, sadece kartvizitini verdi, her şeyin etiketlenmesini ve yıkanmasını istedi, sonra da otelime teslim etti. Kredi kartı ya da başka bir şey vermemişti. Mağazaların böyle bir şey yapabileceğini bile bilmiyordum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim.

Ben telefonuna bakıyor ve Range Rover'ı caddenin karşısına yanaştığında başını sallıyor. "Bu hileli bir soru mu?"

Londra'nın geri kalanıyla aramda kesinlikle beklediğimden daha fazla dil farkı var. Belki de kültürelidir? "Hayır, sadece ödünç mü aldığımı yoksa parasını mı ödemem gerektiğini merak ediyorum..."

"Parasını ben ödeyeceğim. Sonrasında, dilediğinizi yapmak üzere sizin olacaklar. Eğer beğenmezseniz, bağışlamanızı öneririm."

"Onları seviyorum," diye geveledim. "Sadece merak ediyordum. Her şey biraz hissettiriyor.

Pretty Woman."

"Ama sen bir fahişe değilsin ve bu gerçek."

"Her iki açıdan da doğru," diyorum, onu yankılayarak. Arabaya ulaşıyoruz, kapıyı açık tutuyor ve ben de içeri giriyorum. Yine de bu gerçek mi?

Oturabilmek için bir yığın kâğıdı koltuğumdan kaldırmam gerekiyor. Ben kapıyı kapatıyor, bagajı yuvarlıyor ve yanıma kayıyor. Şoför kenara çekiyor; muhtemelen nereye gittiğimizi biliyor.

"Güzel," diyor Ben elimdeki kâğıtları görünce. "Orada iki takım olmalı. Biri senin için, biri de benim için." Yığını benden alıyor ve göz gezdiriyor. Aynı ayrı zımbalanmış paketlere bölünmüş gibi görünüyorlar. "Bunlar senin." Bana üç paket veriyor ve üçünü kendine saklıyor. "İlki benimle ilgili bilgiler. İkincisi senin hakkında istediğim bilgiler ve üçüncüsü de karar vermemiz gereken şeyler."

"Vay be." Boğazımı temizliyorum. "Verimlilik anahtardır," diyorum yine robot sesimi kullanarak.

"Salı Reynolds" başlıklı bölümü çıkarıyorum, üniversite başvurusuna oldukça benziyor. *İsim, doğum tarihi, doğum yeri, ebeveyn(ler)in ismi, ebeveyn(ler)in yaşı, ebeveyn(ler)in mesleği.* Sayfayı çeviriyorum. Ayrıntıları sevdiği belli olan bir adam. Sorular devam ediyor. *Evcil hayvanlar (cinsi, adı, yaşı, varsa özellikleri).* Sayfayı tekrar çeviriyorum. *En sevdiği yiyecekler. En sevdiği kitaplar.* Sorular uzayıp gidiyor.

Kendim için olan anketi bırakıp diğer paketlerden birini alıyorum. Doldurmam gerekenin aynısı gibi görünüyor, tek fark bu formun Ben'le ilgili ayrıntılarla doldurulmuş olması. "Bu çok kapsamlı görünüyor."

"Dediğim gibi, her şey mükemmel olmak zorunda."

"İnsanlardan çok sık doldurmalarını istediğiniz bir form mu bu?" Bu formu sadece benim için hazırlamış olamaz. Bunun için düşünülmüş ve hazırlanmış.

Belki de potansiyel kız arkadaşlarına onlarla akşam yemeği yemek isteyip istemediğini anlamak için bunu veriyor ve bu yüzden çıkmıyor - şimdiye kadar kimse sınıfta kalmadı. İlginç bir şey bulup bulamayacağımı merak ederek sayfaları gözden geçirmeye devam ediyorum. En sevdiği cinsel pozisyonları veya penis uzunluğunu detaylandıran bir bölüm var mı? Kasıklarına bakıyorum, kendimi tutuyorum ve tekrar anketlere odaklanıyorum.

"Verimli olmayı sevdiğinizi kendiniz söylediniz. Potansiyel cinsel partnerlerinizi bu formla önceden taramanız flört etmenizi kolaylaştırabilir."

Şaka yapıyorum. Sayılır. Sinirlerim bozuk. Organizasyonundan ve hilemize olan bağlılığından kısmen etkilendim. Mantıklı; kısa sürede halletmemiz gereken çok şey var. Ama aynı zamanda beni korkutuyor. Daha önce de böyle bir şey yaptı mı? Gizli bir gündemi mi var? İçgüdülerim hayır diyor. Ben'i tanıdığım kadarıyla, dürüst bir adamdır. Ama durup dururken bu anketi hazırlaması garip.

"Bunu aklımda tutacağım. Yine de yattığım kadınlarla ilgili bu düzeyde bir detayla ilgilenmiyorum. Bunun basitleştirilmiş bir versiyonu olmalı."

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için bakışlarımı yüzüne kaydırıyorum. Bana *tabii ki ciddi değilim, işinin başına dön* diyen bir bakış atıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu adamın derinliklerinde gizlenen bir mizah duygusu var. Sadece onu altın gibi çıkarmanız gerekiyor.

"Korkmayı bırak," diyor aklımdan geçenleri okuyarak. "Becerikli ve zeki bir asistanım var, biz alışveriş yaparken bunu benim için bir araya getirdi. . alışveriş yaparken."

Bu mantıklı. "Sahte bir nişanlı edinmen hakkında ne düşünüyor?" Ben soruyorum.

"Ona sormadım."

"Tüm bunları derlemesini istediğinizde hiçbir şey söylemedi mi?"

"Hayır," diyor basitçe. "Şimdi aramızda karar vermek için ihtiyacımız olan bilgileri gözden geçirelim. Her şeyden önce: Nasıl tanıştık? Ortak arkadaşlarımız tarafından tanıştırıldık diyebilir miyiz?"

"Ama o zaman hangi arkadaşlar ve Dük onları tanır mı? Bence gerçeğe sadık kalalım. Green Park'ta karşılaştık, ertesi gün de kafede sana rastladım."

Sessizlik yeniden başlıyor. Ben kesinlikle duraksamayı seviyor.

Ne? Ona bağışlamak istiyorum.

"Ben doğal bir konuşmacı değilim," diyor sonunda. "Hiç tanımadığım biriyle sohbet etmeye başlamamın inandırıcı olduğundan emin değilim."

"Yapmadın. İlk karşılaşmamızda sanki seni ateşe vermişim gibi bana ters ters bakmıştın. İkincisinde, kafede seninle sadece sohbet ettim. Üçüncüsünde, kalabalık bir barda yanındaki koltuk tekti. Beni yemeğe davet ettin."

Kaşları yine çatıldı ama bunun ille de onaylamadığı için olmadığını anlamaya başlıyorum. Özüksüyor ve önerdiğim şeyin avantajlarını ve dezavantajlarını görmeye çalışıyor.

"Seni neden yemeğe davet edeyim ki?" diye sorar.

"Benden etkileniyorsun. Biraz numara yapman gerekecek."

"Seni çekici buluyorum. Sorun bu değil. Sadece seni yemeğe davet edeceğim anlamına gelmiyor."

Karnım dönüyor ve sallanıyor. Beni çekici buluyor. Huysuz, kötü huylu ve zamanın yüzde yetmiş sekizinde kabalık sınırında olsa da *hislerimin karşılıklı olduğunu* söylemek istiyorum. "Akşam yemeğine neden evet dedin?"

Daha fazla

sessizlik. Daha

fazla düşünme.

"Tamam, yemeğe evet diyorum." Duraksıyor. "Sırf senden etkilendiğim için." Sanki bu fikri beyninde prova ediyormuş gibi söylüyor.

"Okaaay," diyorum. "Ve iş için buradayım, hayatımın aşkıyla karşılaştığımda işimi kurtarmaya ve kırık kalbimi tedavi etmeye çalışıyorum."

"Bu da başka bir Daniel De Luca filminin konusu mu? Bana saplantının ne olduğunu hiç söylemedin."

"Hayır, bu bir filmin konusu değil. Gerçeğe mümkün olduğunca yakın duruyoruz, unuttun mu?"

Sayfayı çevirdi ve bana bakmadan, "Dediğim gibi, tam bir aptaldı," dedi.

Yanaklarımda sıcaklık çiçekleri açıyor. Dürüst olmak gerekirse, Ben uzun boylu, esmer ve yakışıklı olmasaydı, kendi uçağı ve siyah Amex'i olmasaydı bile, şu anda onu öpmek isterdim.

"Tamam, demek böyle tanıştık," diyorum. "Sırada ne var? Evcil hayvanlar bölümünü yapalım. Benim için kolay. Benim hiç hayvanım yok. Senin var mı?"

"Strawberry Shortcake adında bir Japon balığım var," diyor.

Ona dönüyorum, çilekli kek takıntısı ilgimi çekiyor. "Gerçekten mi?"

"Hayır. İkimizin de evcil hayvanı yok. Güzel. Sıradaki?"

Gülüyorum ve gülümsemesinden dolayı gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıkları fark ediyorum. Ona yaklaşıyorlar.

"Kardeşlerin var mı?" diye soruyor. "İkisi de yok." "Aynı.

Kardeşim yok."

"Peki ya ailen? Ne iş yapıyorlar?"

Bu soru beni bir sarsıntıyla geçmişime götürdü. "Annem ben on yedi yaşındayken öldü." Pencereden dışarı bakıyorum, annemin kendi gözleriyle görmekten çok hoşlanacağı gri Londra sokaklarının vızıldayarak geçişini izliyorum. "Hep Londra'ya gelmek isterdi."

"Ölümü çok zor olmuş olmalı," diyor Ben basitçe. Özür dilemiyor, ölümü "vefat" olarak süslemiyor. Her zaman açık sözlüdür.

Başımı salladım. "Öyleydi. Hâlâ da öyle."

Ben'in iç çektiğini duyuyorum ama bu sabırsızlık değil. Sanki hayatın bazen ne kadar boktan olabileceği konusunda benimle dertleşiyor.

"Babam Sanırım bu onun için daha da kötü oldu. Ben şehre taşınmak zorunda kaldım ama o hala benim büyüdüğüm evde yaşıyor. Etrafı onun anılarıyla çevrili."

Ben bir nefes alıyor ve koltuğunda kayıyor, ama kendini garip hissettiğini düşündürecek şekilde değil. Daha çok kendini rahatlatıyor. "Belki de böyle seviyordur."

"Evet," diyorum, hâlâ buzdolabının kapısına iştirilmiş olan kıvrılmış listeyi düşünerek. "Sanırım öyle."

"Annem ölseydi babamın da aynı şekilde davranacağını düşünüyorum. Ona tapıyor."

Küçük bir gülümseme veriyorum. "Bu çok hoş." Ben'in birbirine tapan ebeveynlerle büyümesi fikri hoşuma gidiyor. Her çocuk büyürken bağlılık görmeyi hak eder. "Londra'da mı büyüdün?"

"Kenar mahallelerde. Hertfordshire. Babam çalışmak için şehre gidip gelirdi."

Anket ortadan kalkıyor ve sadece konuşuyoruz. İki insan sadece zevk için birbirini tanıyor. Daha iyi bilmesem, o anın gerçek olduğunu düşünürdüm.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Üniversiteden beri hiç bu kadar sıkı çalışmamıştım. Bu hafta her akşam Ben'in doldurduğu kâğıtlara göz gezdirdim. Otel odamda saatler geçirdim, gözlerim yaşarana kadar okudum ve tekrar okudum. Ama kazanmam gereken otuz bin dolar var, işte buradayım, neredeyse bir yabancıнын evinin önündeyim. Açıkçası Ben'in evinin etkileyici olmasını bekliyordum ama kapı açılıp mermer zeminler, geniş merdivenler ve gösterişli bir avize ortaya çıktığında, az giyindiğimi fark ettim. Kot pantolonum ve eski Sarah Lawrence tişörtüm var. Bunun rahat bir akşam yemeği olması gerekiyordu.

Kapıyı açan zayıf, yaşlı kadın gülümseyerek, "Ben bir telefon görüşmesi yapıyor," diyor. "Ben Lera, onun hizmetçisiyim. Fazla uzun sürmez. İçeri buyurun. Size bir kokteyl getireyim mi?"

"Elbette," diyorum, başımı arkaya eğip dolambaçlı merdivenin tepesindeki tavandaki dairesel pencereye bakıyorum. Burası büyük ama bir şekilde çok da şirin.

"Özellikle istediğiniz bir şey var mı? Ben, Kir Royale sevdiğinizi söyledi?"

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Belli ki Ben de Salı Reynolds'ı için hazırladığı kapsamlı rehber çalışıyordu. Hizmetçisine en sevdiğim içkiden bahsetmesi düşünceli, çekici ve nazikti; gerçek bir erkek arkadaşın yapacağı türden bir şeydi. Bakışlarıyla karşılaştığımda bana göz kırptığını görüyorum. "Bu harika olur. Teşekkür ederim."

"Size misafir odasına kadar eşlik edeyim."

Misafir odasının duvarları neredeyse siyahtır ve bir duvarda odaya bir kitap tapınağı hissi veren arkadan aydınlatmalı kitap rafları vardır. Mobilyalar koyu renkli ahşap ve bordo kadifelerden oluşuyor; yemyeşil, pahalı minderler ve dalgalanan perdeler var. Sanki Lord Byron'ı kanepenin arkasında çok fazla afyondan sızmış bulabilirmişim gibi kesin bir romantizm hissi var.

Kitap raflarını incelemeye başlamak üzereydim ki kapı açıldı ve Ben görüldü. Onu ilk kez mükemmel dikilmiş bir takım elbise dışında bir şeyle görüyorum ve bu manzara karşısında midem bulanıyor. Evde Ben çorapsız, paçalı eşofman altı ve beyaz bir tişört giymiş, saçları zor bir telefon görüşmesinden çıkmış gibi dağınık, kaşları gergin ve gözleri bana dikilmiş.

Kalp kırıklığını atlatmaya çalışıyor olabilirim ama Ben'in varlığında bunu hatırlamak çok zor. Ağustos ayında metrodan çıktıktan sonra klimaya girmek gibi bir şey.

"Eşofman sana yakışmış," diyorum. "Ben de senin Drakula olabileceğini düşünüyordum."

"Pelerinimi sadece özel günlerde giyerim," diyor hiç duraksamadan.

"Ama cidden," diye cevap veriyorum, başımla odayı işaret ederek. "Karamsar. Dramatik. Sanki bir korse giymeli ve kokulu tuzlar taşımalıymışım gibi hissediyorum."

"İçgüdülerinizi dinlemekten sizi asla vazgeçirmem. Bir dahaki sefere buraya geldiğinde korse giymekten çekinme." Ne kadar komik olduğunun farkında mı? Bir hayranından daha mı havalı yoksa sadece tutucu mu karar veremiyorum.

Bir dahaki sefer olacak mıydı? Yakında taşraya doğru yola çıkacaktık ve Pazar akşamı Londra'ya döndüğümüzde işim bitmiş olacaktı. Otuz bin dolar daha zengin olacağım ve muhtemelen bankanın yıllık sağlık kontrolünden önce Ben'i bir daha asla göremeyeceğim.

"Size etrafı gezdireyim mi?" diye soruyor. "En azından burayı biliyor olmalısın."

Başımı salladım. "Kesinlikle. Tabutu da göreceğim, değil mi?"

Cevap vermiyor ama beni doğruca mutfığa götürüyor. Bir dergideki gibi görünüyor, sadece daha güzel. Büyük ve pahalı ama gösterişli ya da küstah değil. Koyu renk teması, kararmış bronz aksanlar, koyu lekeli dolaplar ve arkadan aydınlatmalı siyah-beyaz mermerlerle devam ediyor.

"Buzdolabınız nerede?" diye sordum.

"Şurada." Daha fazla dolaba benzeyen bir yeri gösteriyor. Çekip açtığında, içinde taze meyve, sebze ve süt ürünleri bulunan büyük bir kiler buzdolabı ortaya çıkıyor. "Aç mısın? Yoksa kanlarını emdikten sonra cesetleri nereye sakladığımı mı keşfetmeye çalışıyorsun?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. "Vampir olma konusunda bu kadar soğukkanlı olmayı bırakabilir misin? En azından kırılmış gibi davran."

"Daha kötülerini de duydum."

"Öyle mi? Daha kötüsü ne?"

"Belki yanıliyorum ama insanların kanıyla beslendiğimi düşünmediğinizi varsayıyorum. O zaman neden alınayım ki?"

Tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Havalı. Ukala. Anlaşılmaz ama biraz komik ve kendi tarzında çekici.

"Gerçekten her şey için bir cevabınız var. Bu çok yorucu."

"O zaman bana çelme t a k m a y a çalışmayı bırak. Hadi işimize bakalım. Nerede doğdum ben?" Dönüyor ve mutfaktan çıkıyor. Ben de onu takip ettim. "Hertfordshire. Ben mi?"

"Burası benim ofisim." Muhteşem koridordan bir kapı açtı ve önce benim girmem için kenara çekildi. "Madison County, taşra New York. Nerede tanışmıştık?"

Kitaplarla kaplı odanın ortasında duruyorum ve etrafımda dönerek her şeyi inceliyorum. Oda ofisten çok kütüphaneye benziyor, duvarlar yerden tavana kadar gömme raflarla kaplı. Rafların olduğu bir duvara doğru ilerliyorum. Sadece iş kitapları değil, gerçi onlardan da bolca var. Aralarında *The Hotel New Hampshire*'ın yıpranmış bir kopyasının da bulunduğu, iyi karıştırılmış gibi görünen kurgu kitaplar da var - uyumsuzluklar ve tuhaflıklar üzerine ufuk açıcı bir modern klasik - ve onun yanında, sadece *Washington State* başlıklı devasa bir kahve masası kitabı. Bu odanın her köşesini ve sayfasını incelemekten başka bir şey yapmamak için bir hafta boyunca burada kalmak istiyorum.

Ben arkamda hareket ediyor ve odanın henüz görmediğim kısımlarını görmek için tekrar dönüyorum. Bir tarafta ağır maun bir masa ve pencerenin yanında karşılıklı duran iki büyük lacivert kanepeler var. Bu odada yaşayabilirim. Banyo ve mutfak erişimi dışında başka bir şeye ihtiyacım olmazdı. Ben'in evinin neye benzeyeceğini tam olarak tahmin etmemiştim ama buradaki sıcaklık beklenmedikti. Sanırım evinin onun soğukluğunu yansıtmamasını bekliyordum, ama soğuk ve klinik yerine, burası sıcak bir battaniye ve bir kova patlamış mısır gibi.

"Bayıldım," diyorum ve Ben'e bakıyorum.

Başını eğip ellerini ceplerine sokmadan önce bir gülümseme titreşimi olduğuna yemin edebilirim. "Nerede tanışmıştık?"

"Green Park, tabii ki. Fotoğraf çekirmek isteyen bir turisttim. Sizin için ilk görüşte aşk mıydı?"

Kaşları çatılıyor ve başını kaldırıp bakışlarımı yakalıyor. "Tam olarak aşk değil ama ilgimi çekti."

Gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. "Bana aşık olduğunuzu ve eşiniz olmamı istemeye karar verdiğinizizi nereden anladınız?" Bu soru paketin bir parçası değildi ama insanların sorduğu bir soruydu. Büyükbabası bu soruyu sorduğunda Jed'in afalladığını hatırlıyorum. Belki de bu ikimiz için de bir uyarı işareti olmalıydı.

"Akşam yemeği yediğimiz ilk gece, bunun özel olduğunu biliyordum. İnsanların nispeten itaatkâr olmasına alışkınım. Bunu talep ettiğim için değil," diye ekliyor aceleyle. "İnsanlar kendi kendilerini düzenler. Ama sen yapmadın. Bu beni hazırlıksız yakaladı. Kendini benimle eşit gördün ve bu benim için bazı şeyleri değiştirdi."

Omurgam karıncalanıyor ve gerçeğe ne kadar yaklaştığımızı merak etmekten kendimi alamıyorum. Odadaki hiçbir şeyi kaçırmadığımı kontrol etmek ve yanaklarımın kızarıklılığını örtmek için hafifçe dönüyorum. "Peki ne zaman evlenme teklif etmeye karar verdin?"

"Amerika'ya bu kadar çabuk dönmen hoşuma gitmedi. Amerika'ya dönmenden *hiç* hoşlanmayacağımı fark ettim."

Açıklamasında o kadar içten konuşuyor ki ben bile söylediklerine inanmaya başladım. Sanırım insanlar inanmak istediklerine inanıyorlar ve Ben gibi birinin bana aşık olabileceği fikri? Bu, gerçek olmasını umursamayacağım bir şey.

Ona döndüm. "Bu oyunda iyisin."

Gözleri benimkileri arıyor. Bir kez olsun esprili bir cevap beklemiyorum, sadece ona bakıyorum, onun bana bakmasından keyif alıyorum.

Ben boğazını temizliyor, sonra dönüp koridora doğru ilerliyor. Ben de onu takip ettim. Üst kata doğru ilerliyor ve yumuşak gri joggers'ının altında esneyen mükemmel kıcıyla karşı karşıya kalıyorum. Bunun Melanie'nin bir oyunu olma ihtimali var mı? Belki de o ve babam bir araya gelip beni denizaşırı ülkelere göndermenin bir yolunu buldular ve Jed'i beynimden silmek için mükemmel bir adam tuttular.

Daniel De Luca ekrandaki ilk rollerinden birinde, ana karakterin hayatının sıkıldığı için en yakın arkadaşı tarafından bir felakete dönüştürüldüğu bir Sean Penn filminde yardımcı rol oynadı. Bu güzel evde, bu güzel adamla birlikte olup, ona aşık mış gibi davranmak için otuz bin dolar almamın başka bir açıklaması olamaz. Bu zor bir iş değil.

Teorimde tek bir sorun var: Ne Melanie'nin ne de babamın 30 bin doları var. Onlar olamaz. Bu gerçek hayat olmalı, ama fantezilerimi yaşamaya hiç bu kadar yaklaştımamıştım.

"Alt zemin katta sinema salonu, spor salonu, jakuzi gibi şeyler var."

"Havuz mu?" Ben soruyorum.

"Hayır. Sadece benim için koymak israf gibi geldi."

"Oysa on bin metrekairelik bir evde tek başınıza yaşamak gayet iyi."

"Dokuz buçuk bin. Hepimizin kumda farklı çizgileri var." "Geleceğe yönelik olarak, bir havuz isterdim. Yani, eğer yapabilirsen, Neden olmasın?"

"Bunu evlendikten sonra konuşabiliriz."

İfadesi karşısında kalbim takla attı. Şaka yaptığını biliyorum ama düşüncesi bile neredeyse çok fazla. "Yüzüğü bir hafta boyunca takmamı sağlamak sana otuz bine mal oldu. Beni mihraba götürmek pahalıya patlayacak, benden söylemesi."

"Burası ebeveyn yatak odası," diyor beni görmezden gelerek. "Tasarımcı yeniden satış değeri için iki banyo ve iki gardıropta ısrar etti. Sanırım burası sizin." Beni sade ama geniş yatak odasından geçirip parlak beyaz mermer banyoya götürüyor. "Hiç kullanılmamış. Belli ki."

"Ne büyük kayıp," diyorum parmaklarımı kitapla uyumlu mermer üzerinde gezdirirken. "Tasarımcıdan bahsettiniz. Muazzam bir iş çıkarmışlar ve çok güzel bir eviniz var ama bunun ne kadarı size ait? Geçmişinizin mütevazı olduğunu kendiniz söylediniz, ki burası öyle değil. Eviniz gibi hissediyor musunuz?"

Ellerini tekrar ceplerine sokuyor ve ağzının kenarı seğiriyor. "Buna alıştım."

Bu bana pek bir şey anlatmıyor. Kollarımı kavuşturuyorum ve ağırlığımı bir kalçamdan diğerine aktararak detaylandırmasını bekliyorum. İki kişi kara kara düşünen sözsüz kahramanı oynayabilir; Daniel De Luca'nın filmlerini yeterince izledim.

Ben daha fazlasını istediğimi hemen anlıyor ve küçük bir iç çekiyor. "İlk başta biraz rahatsız ediciydi. Ama tasarımcı ne istediğimi yorumlayarak iyi bir iş çıkardı. Çok parlak ya da ... çılgın değil."

Gülmeme engel olamıyorum. "Hayır, kesinlikle çılgınca değil. Karamsar ve-" "Vampirce mi?"

"Evet. Ve hayır. Yoğun ve atmosferik bir his ve ... tıpkı senin gibi. Ama aynı zamanda rahatlatıcı ve sıcak ve ..."

"Ve sen benimle rahatlığı ve sıcaklığı bağdaştıramıyorsun." Bu bir soru değil. "Anladım." Dönüyor ve banyodan çıkıyor.

Peşinden koşturuyorum. "Ben öyle demedim," diye sesleniyorum. Ama öyle değil miydim? Dürüst olmak gerekirse, onun rahat ve sıcak tarafını görmedim. Bazı ipuçları vardı - benimle annem ve onun ailesi hakkında konuşuyordu. Ev, katı, resmi ve biraz da klinik olan odalarla dolu olsaydı çok daha anlamlı olurdu. "Sadece burada yaşayabilirim."

Hiç kuşkusuz yarın buraya taşınabilir ve kendimi tamamen evimde hissedebilirim."

"Bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu anlamıyorum."

"Öyle değil. Hiç de değil. Sadece ... beklenmedik." Ben'in bu yönünü hiç görmemiştim. Nezaketinin ve cömertliğinin izlerini buldum; belli ki o bir canavar değil. Ama henüz onun tamamını görme şansım olmadı. Çıplak ayakla dolaşmayı seven adam. Gri eşofmanlarıyla ortalıkta dolaşan, tahnitçilikle ilgili kitaplar okuyan ve ayı oynatan adamı. Mizahını o kadar derinde saklıyor ki, orada başka neler gömülü olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Özür dilerim," diyorum ve koridorda ona yetişirken koluna uzanıyorum. Tüm sıcaklığı ve sertliğiyle elim ona değiyor, yerine oturuyor -bir kilidin anahtarı gibi.

Beni başından savmaya çalışıyor. "Sorun değil."

Sıkı tutunuyorum. "İyi değil. Gerçekten çok kötü söyledim. Sadece... Burada kendimi gerçekten evimde hissediyorum ama burası çok büyük ve sen neredeyse bir yabancısın. Kendimi bu kadar rahat hissetmem mantıklı olmamalı. Ben de bunu söylemeye çalışıyordum." Duraklıyorum ve o da bakışlarına karşılık veriyor. "Ve buraya geldiğimden beri seni çok daha iyi tanıdığımı hissediyorum."

Bakışları beni içten dışa ısıtıyor. Birkaç gergin dakikadan sonra, beyninin az önce söylediğim her şeyi hesaplamak için vızıldadığını duyabiliyorum, başını sallıyor. Alevler içinde kalmadan önce kolunu bırakıp başka tarafa bakmam gerekiyor.

Asansörle bodrum katına inmeden önce bana seçkin, lüks bir otele aitmiş gibi görünen birkaç misafir odası gösteriyor. Bir insanın evinin onun kişiliği hakkında nasıl bir şey söylediğini düşünmeden edemiyorum. Melanie'nin evi, Amerika'nın dört bir yanına yaptığı seyahatlerden topladığı eşyalarla tıka basa dolu. Bu kısmen New York'ta alanın çok kısıtlı olduğu gerçeğini yansıtıyor ama aynı zamanda onun ne kadar duygusal ve gezgin biri olduğunu da gösteriyor.

Babam hâlâ annem öldüğünden beri neredeyse hiç dokunulmamış bir evde yaşıyor. Bu şekilde yaşamayı seviyor, tıpkı Melanie'nin dağınık kaosunu sevdiği gibi.

Bir de Jed ve ben varız. Dairemizden iki bavul ve birkaç kutuyla çıktım. Etrafımızı saran eşyaların yüzde doksan beşi kiralıktı. Kısa vadede yaşıyorduk ve sanırım bunu da seviyorduk. Asla çalışmayacağımızı daha önceden görmeliydim. Rühayı yaşamıyorduk; sadece kiralamıştık.

"Spor salonu. Evlendiğimizde inşaatına başlayabileceğimiz havuz için alan ve ardından soyunma alanları."

Şaka yaptığını biliyorum ama evli olduğumuzdan bahsetmesi kalbimin göğsümde hızla çarpmasına engel olmuyor. Bir nefes alıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu bir iş, randevu değil.

"Kızılötesi sauna," diye devam ediyor. "Lera'nın şurada bir yatak odası ve mutfak var." Daha önce fark etmediğim bir kapıyı işaret ediyor.

"Çok güzel bir ev," diyorum. "Ya da daha doğrusu, malikane. Ken Dream House. Teknik terim her neyse artık."

Tepki vermiyor ve merdivenlere yöneliyoruz. "New York'ta senin evini görsem ne görürdüm?" diye soruyor.

"Aslında Londra'ya gelmeden önce evimden taşındım," diyorum. "Geri döndüğümde nereye gideceğimden emin değilim."

"Jed dairenin mi tuttu? Nişanı bozdu ve sonra da *seni evden* mi attı?" Öfkeli ve bu kadar açık bir şekilde Salı Takımı olması iyi hissettirdi.

"Hayır, Iowa'ya taşındı. Hiçbir yere. İşini bıraktı ve bir balerinle kaçtı."

"Tanrım, Salı. Ne zamandır birliktesiniz?" Bizi üst kata, Lera'nın bana gösterdiği koridora götürüyor ve yönümü bulmaya çalışmak için tam üç yüz altmış derece dönüyorum. Burası çok büyük.

"Neredeyse on yıl. Üniversitede sevgiliydik." Avizeye bakıyorum ve bu şeyin nasıl olup da yerinde durduğunu merak ediyorum. Sanki havada süzülüyormuş gibi görünüyor. "Bu gerçekten çok güzel."

"Üzgün müsün?" diye soruyor ve ben de dönüp ona bakıyorum.

"Nişanlımın beni aldatmasına, memleketine geri dönmek için gizli bir arzu beslemesine, nişanımızı bozmasına ve ayrılmamıza üzülüyor muyum? Ben bu konuda iyiyim," diyorum alaycı bir şekilde. "Sen üzülmez miydin?"

"Sadece... O kadar da üzgün görünmüyorsun." "Omzunda ağlamamı mı istiyorsun?"

Gözlerini deviriyor ve beni daha önce geçmediğimize emin olduğum bir kapıdan geçiriyor. Bir şekilde mutfaka geri döndük.

"Haklısın," diye ekliyorum. "Ben de bu konuda düşündüğüm kadar *sinirli* değilim. Belki de beni istemeyen birini istemediğim içindir," diye açıklıyorum.

"Artık gerçek aşkın Daniel De Luca'ya odaklanabilir misin?" diye soruyor.

Gülüyorum. "İlk aşkım. Bir süre onu unuttum. İngiltere'de olmak perim masalını geri getirdi."

Bakışlarımız birbirine kayıyor ve sanki beni kollarının arasına çekiyor, sıcaklığını her yanımda hissedebiliyorum. Ne de olsa o Drakula değil. Yakınından bile geçmiyor.

Boğazını temizliyor ve başka tarafa bakıyor. "Lera biraz yemek hazırladı."

Buraya son gelişimizden bu yana, iki adadan birinde akla gelebilecek her türlü yiyeceklerle dolu kaseler ve tabaklar belirdi. Anketimde de belirttiğim gibi, yüzde yüz en sevdiğim yemek olan karides köri gibi şüpheli görünen bir şey de dahil olmak üzere gerçek bir ziyafet hazırlandı. Sanki yirmi misafirin gelmesini bekliyor.

"Biliyor musun, buraya taşınmam gerekebilir" diyorum, tüm yiyecekleri inceleyip ilk olarak neyi deneyeceğime karar verirken. "Lera'nın yemeklerini günlük olarak dene. Spor salonunun çalıştığından emin ol. Bu tür şeyler." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Sadece hazırlık amaçlı tabii ki."

Sırıttıyor, o kadar çocuksu ve açık ki, bir an için onun düğmeli, huysuz tarafını unutup ben de gülümsüyorum.

"Kendimize yardım edebileceğimizi düşünmüştüm,"

diyor. "Uşağınızın bize hizmet etmesinin aksine mi?"

"Sadece tabağını doldur, Pazartesi Sabahı." Bana bir tabak uzatıyor ve ikimiz de önümüze konan ziyafeti afiyetle yiyoruz.

"Demek bir kadınla yemek yiyorsun," diyorum mutfak masasına otururken. Pencere kenarına yerleştirilmiş masanın üzerinde yer minderleri, gümüş takımlar, kadehler ve bir vazo dolusu beyaz gül var. Sanırım bunun için Lera'ya teşekkür etmeliyiz. "Nasıl bir his?"

"Kadınlarla yemek yerim. Sadece çıktığım kadınlarla değil." "Çünkü sen çıkmıyorsun," diye ekliyorum onun için.

"Doğru. Ama iş için kadınlarla yemek yedim."

"Ve hiç çıkma teklifi almadın mı?" Ben soruyorum. New York'ta olsaydı her zaman ona asılırlardı.

Çiğnediği bir lokma yemeği bitiriyor. "Kadınlar ilgilendiklerini belli ederler, eğer kastettiğiniz buysa."

"Eminim öyledir."

Kaşlarını cilveli bir şekilde kaldırıyor.

"Ve sen diyorsun ki"-duraklıyorum, ancak sesimi alçalttıktan ve oldukça kötü bir İngiliz aksanı benimsedikten sonra devam ediyorum-"Seni becereceğim, ama öncesinde yemek yemen için para ödemeyeceğim?"

Istakozunu yarı boğulurcasına yer ve bir bardak suya uzanır. "Tanrım, Salı. Onları yemeğe çıkarsam, ilişki istiyormuş gibi yapsam, becerip bir daha görmesem daha mı iyi olur?"

Bunu düşündüm. "Sanırım değil."

"Teslim edemeyeceğim şeyin sözünü vermem."

"Sanırım bu iyi bir şey. Onlara pasta sözü verip spagetti ikram edemezsiniz. Senin spagettini istiyorlarsa alabilirler ama onlara pasta vermiyorsun." Kelimeler havada asılı kalıyor ve beynimizin az önce söylediklerimi yakalamasının tıkırtısını ve tıslamasını neredeyse duyabiliyorum.

"İlginç bir örtmece," diyor. "Eğer bencil olduğumu ima ediyorsan . . sevgilim-"

Çenem masaya çarptığında ve gözlerim yaylara fırladığında duruyor. "Senin cinsel tekniğinden bahsetmiyordum."

"Hiç şikâyetim olmadı," diyerek beni susturuyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, pasta vermeyi severim. Bol bol pasta. Bildiğiniz gibi kek benim favorimdir. Ayrıca, bilginiz olsun, benimle ilgili hiçbir şey ... eriştemsi değildir."

Yüzüm sanki biri yanaklarıma kaynak makinesi tutuyormuş gibi ısınıyor. Ben yavaşça morarıırken Ben gülüyor ama gözümü ondan alamıyorum. Binlerce kez ölüyüm ve aynı zamanda inanılmaz derecede tahrik oldum. Resmen bakma sorunu olan azgın bir zombiyim.

Yemeğin geri kalanını daha fazla üstü kapalı konuşmadan ya da nefes alamayacak kadar utandığım anlar olmadan atlatmayı başarıyoruz. Üniversiteye nerede gittiğimizden, en sevdiğimiz TV programlarından bahsediyoruz - şaşırtıcı olmayan bir şekilde, haberler dışında pek bir şey izlemiyor. Bana bir sürü soru soruyor ve sabırla dinliyor ki bunun alışık olduğum bir şey olmadığını fark ediyorum. Jed eskiden çok konuşurdu. Sanırım ona izin vermek işime geliyordu. Ama Ben'in dinlemesi çok güzel. Büyüyen listeye eklenecek bir başka nitelik.

"Peki ya sen? Büyürken fantezi erkeğim Daniel De Luca'ydı. Seninki kimdi?" diye sordum.

"Ünlülere aşık olduğumu hatırlamıyorum, eğer kastettiğiniz buysa." "Hep işe mi odaklanırdın? Bir Scarlett'in yok muydu?"

Johansson posterini yatak odanızın duvarına yapıştırın.

Financial Times?"

Gözlerini deviriyor ve ayağa kalkıyor. İkimiz de tabaklarımızı tezgâha geri götürüyoruz, o da bulaşık makinesinin kapağını açıp kendi tabağını ve çatal bıçak takımını makineye yerleştiriyor. Bu kadar varlıklı olduğu belli olan bir adamın, Lera'nın çok mutlu olacağından emin olduğum bir şeyi yapmasını izlemek garip bir şekilde sevecen

yapmak için. Elimdeki tabağa uzanıyor, parmaklarımız birbirine değiyor ve aramızda elektrik kıvılcımları oluşuyor.

Gözleri benimkilere kayıyor. Tabağımı bulaşık makinesine yerleştirirken "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

"Evet, Dük'ün evindeyken bana dokunduğun için özür dileyemezsin," diyorum.

Gülüyor. "Evet, muhtemelen değil." Doğruldu, ben de ona doğru bir adım attım.

Onu.

"Pratik yapmalıyız," diyorum.

"Ne pratiği?" diye soruyor. "Kazara birbirimize dokunmayı mı?"

Omuz silkiyorum. "Evet. Üstünü falan aramam lazım."

Karşılıklı duruyoruz ve ben ağırlığımı bir bacağımdan diğerine kaydırıyorum.

diğerini.

"Bu umutsuzca garip. Nişanlı çiftler bu kadar koordinasyonsuz olmaz." Elimi onunkini sıkacakmışım gibi uzattım. "Elimi tut. Biz daha-"

Elini benimkinin içine kaydırıyor. Sıcak avucu benimkini sararken, parmakları bileğime dolanırken bakışlarımı kaldırıyorum. Serbest avucumu kaldırıyorum. "Ellerin *çok büyük*."

Elimi bırakıyor ve avucunu benimkine koyuyor. Alice Harikalar Diyarında'ymışım da Beni İç iksirini içmişim gibi görünüyorum. Bana açık bir ateşi ve kızarmış lokumları hatırlatan misk kokusunu içime çekiyorum.

Diğer elini yukarı kaldırıyor, yüzümün etrafındaki saç tutamlarını hareket ettiriyor ve kulağıma doluyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, biraz başım dönüyor. "Birbirimize karşı fiziksel olarak rahat olmamız gerekiyor."

Elimi bırakıyor, ben de bileğini yakalayıp elini kalçama koyuyorum. "İşte böyle." Ona bakıyorum ve gözleri kocaman açılmış, her hareketimi takip ediyor. "Şimdi, elimi nereye koy-"

Elimi tutuyor ve göğsüne, kalbinin üzerine koyuyor.

Parmaklarım onun sert göğüs kaslarına bastırıyor ve bir nefes çekiyorum. "Evet. Güzel." Diğer eline uzanıyorum ve onu diğer kalçama yerleştiriyorum. Elleri sağlam ve beni yerimde tutuyor. Bir elimi boynunun arkasına doluyorum, parmak uçlarıma kadar yükseliyorum ve denge için ona bastırıyorum.

Beni daha da yakına çekiyor, elleri belimde ve sırtımda geziniyor. Her yerim zonkluyor. Başım, kalbim, bacaklarımın arası.

Ona daha çok ihtiyacım var.

Bakışları gözlerim ve ağzım arasında gidip geliyor. İçimde derin bir sızı var, yankılanıyor, yatıştırılmak için yalvarıyor.

Öne doğru eğiliyor ve çenemi kaldırıyorum, öpücüğüne gömülmeye hazırım, ama öpücüğü dudaklarıma ulaşmıyor. Onun yerine dudaklarını alnıma bastırıyor. Bunu daha önce çıkmadığı kadınlardan herhangi birine yapıp yapmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Hemen uzaklaşmıyor. Ayakta duruyoruz, birbirimize yaslanmışız, o kadar yakınız ki derisinin altındaki nabızı hissedebiliyorum. Dudaklarını alnımdan çekip yanaklarımız birbirine değene kadar başını aşağı eğiyor. Nefesini tenimde hissediyorum. Bedenim uğulduyor ve ellerimi omuzlarında gezdiriyorum.

Bu sefer yanağıma bir öpücük konduruyor. Çok iffetli ama iffetten *başka her şey*. Beni çırılçıplak soymasını, döndürmesini ve mutfak tezgahının üzerine domaltmasını istiyorum.

Parmaklarım ensesini bulduğunda inliyor, sonra hızla uzaklaşıyor. Onun sıcaklığını hemen özlüyorum.

"Belki de bu gece için hazırlığımız burada sona ermeli," diyor.

Aramızdaki mesafe soğukkanlılığımı yeniden kazanmama yardımcı oluyor. Hangi yolun yukarı olduğunu, nerede olduğumu ve ne yaptığımı hatırlıyorum.

Bu gerçek değil.

Kollarımı kavuşturup vücudumu örtmeye çalışıyorum, ona ne kadar ilgi duyduğumu belli etmek istemiyorum. Her ne kadar bir yanım istese de, ona tatlı olarak pasta ikram edip etmediğini sormuyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Günlerdir Ben'in bankadaki yatırımlarıyla ilgili hesap tabloları ve grafikler üzerinde çalışıyorum. İlk kez böyle bir iş yapmıyorum ama ilk kez evini ziyaret ettiğim biri için bu işi yapıyorum ve kesinlikle ilk kez nişanlısı gibi davranarak hafta sonunu birlikte geçireceğim biri için bir hesap üzerinde çalışıyorum.

Muhtemelen olmamalı, ancak tüm verilerin alıcı ucunda olacak kişiyi tanımak bir fark yaratıyor. Ben'i mutfağında yalınayak gördüm ve görünüşe göre bu benim bir hesap tablosuna nasıl baktığımı etkiliyor. Binlerce nedenden ötürü gerçekten iyi bir iş yapmak istiyorum. Açıkçası Bay Jenkins'in yaptığım işten memnun olmasını istiyorum, çünkü kariyerim onun ellerinde. Ayrıca Ben'in yatırımlarını bankada tutmasını istiyorum çünkü yaptığımız işte iyiyiz - sadece "James" ile bir geçmişi olduğu için değil. Ve sadece benimle yaptığı anlaşmanın bir parçası olduğu için de değil.

Şimdiye kadar verilerde birkaç küçük hata tespit ettim, ki bunlar muhtemelen bir noktada zaten fark edilecekti. Ama Bay Jenkins beni orada bir güvenlik ağı olarak görmek istiyor, departmanları koordine etmemi ve her şeyin sorunsuz işlenmesini sağlamamı istiyor. Patron o, yani vaktimi nasıl geçireceğime o karar veriyor.

Ben'in yıllık sağlık kontrolünün bir parçası olarak, Bay Jenkins ona bankanın Güney Amerika'da yürüttüğü bir gayrimenkul yatırımını anlatmak ister. Görünüşe göre, evler ve perakende birimleri, eğlence tesisleri, okullar ve işletmeler de dahil olmak üzere bütün bir şehir geliştirilmektedir. Erken aşamalarda yatırım yapanlar için muazzam bir getirisi olacağı söyleniyor ve Birleşik Krallık'taki yatırımcıların bu yatırıma girebilmelerinin tek yolu banka üzerinden gitmek. Bay Jenkins, Ben'e özel bir teklif hazırlamamı istiyor.

Ben'in yatırımlarını Birleşik Krallık varlıklarının ötesine taşıması büyük bir başarı olurdu. Nişanlısı gibi davranmayı kabul ettiğim için değil de bankanın parasını koymak için doğru yer olduğunu düşündüğü için daha fazla yatırım yapmayı seçmesi pastanın üzerindeki kiraz olurdu.

"Sadece tuvalete gitmek istiyorum," diyor Gail karşımda oturduğu yerden. "Ama James genelde şu sıralarda çıkar ve kahve ister. Ona bir tane getireceğimi söyler misin?"

"Elbette," diyorum. Bundan daha iyisini de yapabilirim. İhtiyaçlarını tahmin ederek kahvesini hemen şimdi kendim yapacağım. Bay Jenkins'in kahvesini sade ve sıcak sevdiğini biliyorum, çünkü ilk günden beri Gail'in onun içeceğini nasıl hazırladığına dikkat ediyorum. Şimdi bir tane hazırlayacağım ve Gail tuvaletteyken ofisinden çıkarsa, hemen ona verebilirim. Gelmezse, bir galon süt ekledikten sonra da olsa içebilirim.

Masamın etrafından dolanıyorum ve koridorun sonundaki küçük mutfığa yöneliyorum. Kahve makinesini çalıştırmak için hızlıca çalışıyorum, sonra bir adım geri çekilip Bay Jenkins'in ofis kapısına göz kulak olabilmek için mutfaktan dışarı doğru eğiliyorum. Makine homurdanıyor ve şikayet ediyor ama sonunda Gail'in kahvesi için her zaman kullandığını fark ettiğim beyaz fincan ve tabağa biraz kahve tükürüyor.

Bazı patronlar önemli olmayan her konuda rahattırlar - Bay Jenkins o patronlardan biri değil. Her şeyi önemsiyor gibi görünüyor. Çöp kutusunun günde iki kez boşaltılmasını ister. Hiçbir telefona doğrudan cevap vermez ve kendisinden önce ofiste onun için çalışan herkesi sever. Ellili yıllarda bile başarılı olabilecek bir patron. Aslında, her sabah sigara içerken masasının önünden geçen Gail'in kışına bir tokat atmamasına şaşıyorum.

Fincanı tatmin edici bir *çınlamayla* tabağa koyuyorum ve koridordan masama doğru ilerliyorum. Bay Jenkins kapısını açtığında sadece birkaç metre uzaktayım, gözleri kocaman ve ilk kez gün ışığıyla karşılaşmış gibi kırışıyor. Gail'in masasını tarıyor ve boş olduğunu görünce gözleri kısılıyor.

"Size bir kahve yaptım Bay Jenkins," diyorum ve fincanı ona bir ödül veriyormuşum gibi uzatıyorum.

"Öyle mi? İK'ya söyleme."

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum. Gail'i görmeyi umarak asansörün sesini duyunca dönüyorum. Onun yerine Ben koridorda adım adım ilerliyor. Kalbim göğsümde yükseliyor ve bunun Bay Jenkins'i iyi bir ruh haline sokacağından mı yoksa benim daha bencilce nedenlerimden mi kaynaklandığından tam olarak emin değilim.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, ortaya çıkma tehdidinde bulunan sırtımayı engellemeye çalışıyorum. Takım elbisesinin içinde onu Ken Dream House'un etrafında dolanırken son gördüğümünden çok farklı görünüyor, ama takım elbisesini eşofmanlarını giydiğinden bile daha iyi giyiyor.

Beni görüyor ve ikimize doğru yürürken göz göze geliyoruz. Kalp atışlarım hızlanıyor ve dengemi bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum. Başka tarafa bakmalıyım. Bay Jenkins'in Ben ve benim ofis dışında birlikte vakit geçirdiğimizi anlamasını istemiyorum. Ama nedense yapamıyorum ve o da

bunu da yapamıyor gibi görünüyor. Sanki mıknatıs gibiyiz; ne kadar uzaklara bakmaya çalışsak da temel fizik bunun imkansız olduğunu söylüyor.

O yaklaşırken, sanki beni yakalamasını ve patronumun önünde öpmesini bekliyormuşum gibi hafifçe geri çekiliyorum. Ama birkaç adım uzaklaştığında, Ben odağını Bay Jenkins'e kaydırmayı başarıyor. Masamın arkasındaki güvenliğe geri dönüyorum.

"Gelip seni tebrik etmenin adil olacağını düşündüm," diyor Ben.

Bay Jenkins'in neden tebrik edilmesi gerektiğini merak ederken midemde bir endişe ya da suçluluk duygusu kabarıyor ve futbol hakkında konuştuklarını fark ediyorum. Bay Jenkins'in takımının ne zaman oynayacağına dair bir internet araştırması yapmak için aklıma bir not alıyorum. Not defterimde bir sayfa geriye gidiyorum: Chelsea.

Bay Jenkins, "Çok nazik olduğunuzu söylemeliyim," dedi.

"İyi bir galibiyetti," diye yanıtlıyor Ben. "Buna hiç şüphe yok."

"Katılıyorum. Ve Arsenal çok az bir farkla kaybetti. Hakemin verdiği kötü karar

Bana sorarsanız."

Ben başını sallar. "Belki." Bana bakıyor ve bakışlarıyla karşılaşmamak için elimden geleni yapıyorum ... ve gözlerim kayarak onunkilerle buluştuğunda başarısız oluyorum. Gözbebekleri parlıyor ve dikkatini tekrar Bay Jenkins'e vermeden önce boğazını temizliyor. "Ama kötü şans kabullenmeli ve iyi oynamaya odaklanmalıyız."

"Çok iyi," diyor Bay Jenkins. "Çok iyi." Duraklıyor ve dikkatini bana çeviriyor. Dikkatimi bilgisayar ekranına veriyorum ve dinlemiyormuş gibi yapıyorum. "Yeni proje yöneticimizle tanıştınız, değil mi?" Sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyor.

"En son buraya
geldiğimde." İkisine de
baktım.

"Güney Amerika'da yatırım için çok heyecan verici bazı fırsatları inceliyor. Yıllık değerlendirmemiz sırasında size bunları anlatabileceğimi düşündüm."

Ben dikkatle başını sallar. "Bu yatırımı gözden geçirmekten mutluluk duyarım." Kelimelerin ortaya çıkış şekli rahatsız edici. Sanki mahkemede kendisine bir soru soruluyor ve her hecesine dikkat etmesi gerekiyor. Bir kalem çıkardım ve not defterime bir şeyler karaladım. İfadesinde daha fazla anlamam gereken bir şey var. Bay Jenkins'in kahvesini nasıl sevdiğine dair ilk günkü karalamamın hemen altına yazıyorum: *Ben. Güney Amerika. Yatırımlar.*

Ben ve Bay Jenkins futbol hakkında birkaç şey daha konuşurlar, sonra Ben bana bir daha bakmadan ayrılır. Ben yarı rahatlamış ve yarı

Hayal kırıklığına uğradım.

"Az önce gördüğüm yine Ben miydi?" Gail masasına geri döndüğünde şöyle der.

"Chelsea maçı için beni tebrik etmeye geldi," diyor Bay Jenkins kahvesini yudumlarken. "O iyi bir adam."

"Normalde onu pek sık görmeyiz," diyor. "Satmaya hazırlanmak için evi ölçüp biçmediğinden emin misiniz?"

Bay Jenkins güler ve sonra kendini durdurur. "Böyle şeyler söylemeyin. Bize iyi bir kira veriyor. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyoruz."

Gail, Bay Jenkins'in kahve fincanını alır ve kaşlarını çatar. "Kahvenizi kendiniz mi yaptınız?"

"Salı günü oldu. Çok da güzeldi."

Bunun sadece kahve olduğunu biliyorum ama onun için doğru olanı yapmak iyi hissettiriyor. Belki hızlı yolda garantili bir yer değil ama zararı olmaz.

Bay Jenkins ofisine geri döner ve Gail masasına döner. Gail,

"James'in kahvesini yaptığın için teşekkür ederim," der.

Ona bakıyorum. "Benim için zevkti."

Gülümsememe karşılık veriyor ama biraz zoraki. "Londra'yı nasıl buluyorsun?" diye soruyor.

"İlginç. İlk kez yurt dışına çıkıyorum, bu yüzden her şey çok farklı."

Gail başını sallıyor ama gönülsüz olduğunu söyleyebilirim. Sadece nedenini bilmiyorum. "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?" diye soruyor.

"Elbette," diyorum.

"Sizin pozisyonunuzda bir erkek olsaydınız, New York ofisinden gelseydiniz, bu yeni birleştirilen hızlı yolda bir yere layık olduğunu kanıtlamaya çalışsaydınız ..." Sanki cümlemin sonunu nasıl bağlayacağını bulmaya çalışıyormuş gibi duraksıyor. "James'in kahvesini o yapmazdı."

Kızmış mıydı? "Özür dilerim, haddimi aşmak istememiştim-"

Bir elini kaldırdı. "Kastettiğim bu değildi. Kahveyi sen yaparsan sorun olmaz. Beni işten kurtarır. Bir kadın olarak nasıl algılandığınıza dikkat etmeniz gerektiğini söylüyorum. Ve ilerlemeye çalışan biri olarak, kendinizi kahve yapan biri olarak sunmayın. Benim için sorun değil. Öne çıkmaya çalışmıyorum. İstedğim işe sahibim."

"Sanırım sadece yardımcı olmak istiyorum."

"Biliyorum," diyor. "Ama kendinizi koruyun. Çoğu bankada olduğu gibi burada da üst düzey yönetim erkeklerin egemenliğinde. Bunun değişmesini istiyorum. Bunun değişmesini istiyorsun. Kahveyi bana bırak, Brezilya'ya odaklan ve yerini al."

hızlı yolda. Sen bunun için buradasın." Bana bir gülümseme gönderiyor ve "*Biliyorum bu zor bir sevgi ama beni dinlemelisin*" diyor. Ve haklı da.

"Teşekkür ederim,"
dedim. "Bir şey
değil."

Tarayıcı çubuğuma "Güney Amerika, Ben Kelley." yazıyorum. Sonuçlar arasında geziniyorum. Pek bir şey çıkmıyor. Sonra Ben hakkında daha geniş bir arama yapmaya karar veriyorum. Yaptığı işler neler ve servetini tam olarak nasıl yoktan var etmiş? İlişkili olduğu tüm şirketleri listeleyen o dosyanın bende olduğunu hatırlıyorum ve çantamdan çıkarıyorum.

Sonraki birkaç saat boyunca Ben'in milyarder bir iş adamı olarak olağanüstü yükselişini bir araya getirdim. Neredeyse her makalede bahsedilen şey onun ne kadar özel olduğu. Bazıları buna mütevazî diyor. Diğerleri ketum. Bazı yayınlar açıkça onun kendilerine daha fazla kur yapması gerektiğini düşünüyor. Hiç kimse Ben'in çok istediği Şatolar ve Saraylar Otel Grubu'na sahip olma arzusundan bahsetmiyor.

Daha sonra işlerini derinlemesine incelemeye başladım ve nihayet Ben'in yan şirketlerinden biri ile Güney Amerika arasındaki bağlantıyı kurdum. Bu şirket, Bay Jenkins'in Ben'e sunmak istediği Paraguay'daki yeni şehrin gelişimini yöneten işletme şirketi.

Bay Jenkins, Ben'e kendi yatırımını satmak istiyor.

Neyse ki Bay Jenkins Ben'e tam olarak *hangi* Güney Amerika yatırımından bahsetmek istediğini söylemedi. Toplantıda bahsedebileceğimiz başka bir şey bulmam gerekecek, böylece Bay Jenkins herhangi bir utançtan kurtulmuş olacak.

Bay Jenkins ofisinden çıktı ve gürleyerek masama geldi.

"Kelley için Paraguay sunumunu bitirdiniz mi? Ne olduklarını bildiğimiz ölçüde, onun varlık portföyüne uygun bir şekilde uyarlandığından emin olmak istiyorum."

"Aslında, bu konuda bazı önemli bilgiler buldum." Daha önce çıktısını aldığım makaleyi kaydardım.

"Nedir bu?" Bay Jenkins gazeteyi eline alarak soruyor.

Hiçbir şey söylemiyorum ve okumasına izin veriyorum.

Kâğıttan başını kaldırıyor. "Bundan emin misin?"

"Tamamen Elbette." I yapmadı sadece güvenmek
üzerindeo makale. "Eğer yakından bakarsanız, web
sitesinde doğrulama var."

"Göster bana," diyor.

Paraguay'ın kalkınmasına ve yatırımlarına adanmış web sitesini açıyorum. Orada, site haritasının en altında ince bir yazıya gömülü olarak

şehrin sahibi olan şirketin adı. "Bu şirketin hissedarı Ben'in ana holding şirketidir."

Bay Jenkins başını sallıyor. "İyi iş, Salı."

Göğsüm sıcak bir ısıltıyla doluyor ve o ofisine dönerken arkasından gülümsüyorum.

Bana sırttan Gail'e bakıyorum.

"Senin hakkında karar verdiğinde hatırlayacağı şey bu olacak. Onu yüzüne yumurta sürmekten kurtardığını. Detaylara odaklandığınızı ve başkalarının göremediği şeyleri gördüğünüzü. Hepimiz patronumuzun işimizi iyi yaptığımızı düşünmesini isteriz. Ama bunu böyle yaparsınız. Kahveyle değil."

Gail haklı. Ben sadece etrafımdaki insanların mutlu olmasını istiyorum; bunun için ne gerekiyorsa yaparım. Bazen çok fazla. Ben de başkalarının duygularına öncelik verme eğilimimi fark etti. Kendine özgü, incelikli *Ben* tarzıyla yardım etmeye çalışıyor - morina balığını beğenmediğimde başlangıçları sipariş ediyor. Ralph Lauren'in elbisesine hayır demek. Bankadaki işim söz konusu olduğunda, enerjimi nereye harcadığımı konusunda daha stratejik olmam gerekiyor. Günlük hayat söz konusu olduğunda . . . bu başka bir hikaye.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mevcut zaman içinde yapabileceğimiz her şeyi yaptığımızı biliyorum ama bu, Brandon Dükü ve Düşesi'nin görkemli evinin girişine döndüğümüzde göğsümde savaşıyor sinirleri durdurmuyor. Neyse ki fark edilme kaygım, Ben'le birlikte bir arabanın içinde olmanın verdiği gerginliğin önüne geçti. Neredeyse öpüşüp koklaşmamız çoktan unutuldu ve hedefimize odaklandık.

Geçen haftanın her mesai saatini Ben'in mali durumuyla ilgili evrakları karıştırarak geçirdim. Ofis *dışındaki* her saatimi Ben'in doldurduğu -çok kişisel- anketi gözden geçirerek geçirdim, bu arada çılgınca daha da kişisel soruları mesajla gönderdim ve sakın yanıtlar ve her şeyin yoluna gireceğine dair güvenceler aldım. Son birkaç gündür tüm hayatım Ben'le ilgili hale geldi. Kendimi Ben'in nişanlısı rolüne adadım ve bundan daha fazlasını yapamayacağıma eminim, ancak maskaralığımızın üstesinden gelme konusunda kendime güvenmekten çok uzağım. Malikânenin kapısından geçerken endişem tavan yapıyor.

Evin önüne geldiğimizde Ben, "Her şey yoluna girecek," diyor. Bir şey söylememe bile gerek yok. Sinirlerim arabanın içinde bumerang gibi dönüyor.

"İyi değilse ne olacak?"

"Hayatımızın geri kalanında bir Tayland hapisanesine atılıyoruz ve hayatın asla eskisi gibi olmayacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalıyoruz." Her zamanki ses tonuyla konuşuyor. Ciddi ve çalışılmış, ancak artık onu şaka yaptığını bilecek kadar iyi tanıyorum.

Aklım mutfaktaki neredeyse öpüşmemize gidiyor ve ürperiyorum.

"Ciddiyim, Ben. Rolümüzü anlarlarsa ne olur?"

Nefesini içine çekiyor. "Sana bu soruyu sorduğun son on seferde söylediğim şeyi söyleyeceğim: İnsanlar başkalarının hikâyelerinde boşluk aramazlar; her şeyin mantıklı olmasını beklerler. Biz hazırız. Hiçbir şeyin arkasını göremeyecekler."

İtiraz edecek oluyorum ama kaşlarını kaldırarak beni susturuyor ve ekliyor: "En kötü ihtimalle birkaç gün içinde yola çıkarız ve dükkânı otellerini satmak istemez. Şu anda içinde bulunduğumuz durum da tam olarak bu.

Otuz bin dolar daha zengin olacaksın. Kaybedecek hiçbir şeyiniz yok. Sadece eğlenmeye çalış."

Sürücü kapısını açıyor ve sonra yolcu tarafına gelip elimi avuçlarının içine alıyor. Gözlerimiz fiziksel temasla kilitleniyor ama ben gözlerimi kaçırıyorum. Her nasılsa, bana dokunması endişemin bir kısmını nötralize ediyor. Sanki o benim kalkanım, koruyucum, arkamı kollayan adam. Sanki biri üzerimdeki yükün bir kısmını alıyor.

Bu o kadar alışılmadık bir duygu ki, beni hazırlıksız yakaladı. Ne olduğunu anlamadan Brandon Dükü ve Düşesi'nin önünde duruyorum ve Ben'in nişanlısı olarak takdim ediliyorum.

Dük ile tokalaşırken "Majesteleri," dedim. Ben, dük ve düşese nasıl hitap etmem gerektiğini anlattığında gülmüştüm. Ciddi olduğunu düşünmemiştim ama şimdi buradayım, bu devasa evin merdivenlerinde duruyorum, tamamen doğal geliyor. Sanki gerçek hayattaki bir *Bridgerton* romanında gibiyim.

Dük, her zaman bir sandviçe ihtiyacı varmış gibi görünen uzun boylu, çok zayıf adamlardan biridir. Düşes zayıf ve inanılmaz güzel, öğretilmeyecek bir zarafete sahip, ancak kibirli ya da hiç de soğuk değil.

Düşes açıklama yapmadan, "Oh, güzel, bir Amerikalı," diyor. "Bana Verity deyin. Kocamın adı da George." Nazik bir gülümsemesi ve minicik bilekleri var. Elini çok nazıkçe sıkıyorum. Daha ön kapıdan geçmeden düşesin kemiklerini kırmak istemiyorum.

Dük ve düşesin bizi frak ve taçlarla karşılaşmasını bekliyordum ama ikisi de kot pantolon ve blazer ceket giymişlerdi. Ancak düşesin fındık büyüklüğündeki elmas küpeleri kim olduğunu az da olsa ele veriyor. Tanışmamız kısa sürüyor ve omzumun üzerinden bakınca arkamızdaki ön kapıdan başka bir çiftin geldiğini görüyorum. Sanki dük ve düşes bir taşıma bandının duraklarıymış da biz onları geçmişiz gibi.

Grant adında başka bir adam kendini kahya olarak tanıtip bize üst katta rehberlik ederken Ben elimi bırakmıyor. Hepimiz saat altıda kokteyl ve ardından akşam yemeği için misafir odasında buluşacağız. Az önce yanından geçtiğimiz büyükbabanın saati dörde biraz kaldığını söylüyor. Acaba o zamana kadar rahatlayabilir miyim?

Grant kapıyı açarken "Burası sizin odanız," diyor ve önce bizim girmemiz için kenara çekiliyor.

"Çok güzel," diyorum, daha etrafı inceleme fırsatı bulamadan. Ama etrafıma bakınca haklı olduğumu anlıyorum. Geniş ve aydınlık, ördek yumurtası mavisi duvarları ve evin dalgalı arazisine bakan çift cepheli pencereleri var. Odanın bir tarafında, iki uzun pencere arasında bir kanepenin karşısında görkemli görünümlü sayvanlı bir yatak, diğer tarafında ise şöminenin iki yanında karşılıklı iki büyük kanepeler yer alıyor. Sol tarafta bir banyo var.

Bir yatak.

Grant küçük bir selam verip odadan çıkmadan önce, "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin," diyor.

Kapı kapandığında ve Grant'in ayak sesleri azaldığında Ben, "Bu iyi," diyor. Elimi hemen bırakmıyor, ben de elimi onunkinden çekmiyorum. Onun yakınında olması çok güzel bir his. "Bir kanepeler bana uyar."

Ben bütün hafta boyunca hissedebileceğim her türlü endişeyi önceden seziyor ve onu uzaklaştırmaya çalışıyor. Bunu belli etmiyor; "Merak etme, kanepeleri ben alırım" demiyor. Sadece sürekli olarak biraz ileriye doğru yürüyor ve korkularımı tam gelişmeye başladıkları anda ortadan kaldırıyor. Bunun bilinçli mi yoksa tesadüf mü olduğundan emin değilim. Senkronize olduğumuzu hissediyorum. Güvence istemek zorunda değilim; tam ihtiyaç duymadan önce bana sunuluyor. Her saat büyüyen listeye eklenecek bir başka nitelik.

"Çok güzel bir ev," diyorum. "Tanıdık geliyor. Muhtemelen bir Jane Austen uyarlamasında falan görmüşsündür."

"Bundan şüpheliyim," diye yanıtlıyor Ben, sonunda elimi bırakıp pencereye doğru ilerlerken. "Dükün burayı kiralamaktan elde edeceği paraya ihtiyacı yok."

Bavulumun fermuarını açmak için eğildim. Belki bir görkemli ev diğerine çok benziyor, ama büyük girişe çıkan taş basamaklarda tanıdık gelen bir şeyler var. "Kokteyl ve ardından akşam yemeği. Ne giymem gerektiği konusunda bir tercihin var mı?"

Ben bahçeye bakan pencereye bakıyor, elleri cebinde, profili başkanmış gibi aydınlık. Sadece yakışıklı değil. Hükmediyor.

New York'ta, gerçekten güçlü bir adamı soyut varlığından tanıyabilirim. Ben de o adamlardan biri.

"Kendini nasıl rahat hissedeceksen öyle giyin," diyor, gözlerini dikmiş önüne bakarak. Ne düşünüyor? Dük'e nasıl yaklaşacağını

Otel satın almak mı? Sahte nişanlı olmayı başarabileceğimizi düşünüp düşünmediğini mi? Belki de boyundan büyük işlere kalkışıyordur. Tıpkı benim gibi.

"Yani tanga ve göğüs ucu püskülleri senin için sorun değil mi?"

Pencereden dışarı bakmaya devam ediyor. "Meme ucu püsküllerini kapalı kapılar ardına saklayalım, olur mu?"

Aramızdaki şeylerin gizli kalacağı düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Ama kastettiği bu değildi. Sadece komiklik yapıyordu.

Ralph Lauren'in sponsoru olduğuma dair kanıtları asmayı bitiriyorum, ardından makyaj malzemelerimi ve banyo malzemelerimi alıp banyoya gidiyorum.

"Lavabonun sol tarafını almamın sakıncası var mı?" Ben'e sesleniyorum. Cevap vermiyor, ben de bunu istediğimi yapma izni olarak kabul ediyorum.

Banyoda eşyalarımı yerleştirmeyi bitirdikten sonra yatak odasına döndüğümde Ben'in kıpırdamadığını görüyorum.

"Senin için bavulunu boşaltmamı ister misin?" Ben soruyorum.

Ben kaşlarını çatıyor, sonra gözlerini pencereden ayırıp bakışlarımla buluşuyor. "Sen benim hizmetkârım değilsin, Salı."

Başımı eğiyorum. "Tanımınıza göre değişir sanırım." Ne de olsa burada olmam için bana para ödüyor. "Gerçek hayatta nişanlın olsaydım, belki de yapacağım şey bu olurdu." Jed için bavulumu açardım.

Ben başını sallar. "Eğer bu gerçek hayatta olsaydı, kesinlikle benim için bavulları boşaltıyor olmazdın. Daha çok zamanımız var." Pencereye geri döner.

"Doğru. Vaktim var. Ben de meşgul olabilirim. Yoksa başka ne yapacağız?"

"Meme ucu püsküllerinden bahsetmiştin..." diyor, sanki az önce bana telefonumun şarj aletini hatırlayıp hatırlamadığımı sormuş gibi.

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsememi gizleyemiyorum. Düşündüğümde çok daha komik biri. Eminim çoğu insan onun bu yönünü görmüyordur.

"Neden banyo yapmıyorsun?" diye öneriyor. "Rahatlamana yardımcı olabilir. İstersen senin için çalıştırabilirim."

"Bana banyo mu yaptıracaksın?" İnanamayarak soruyorum. Ciddi olup olmadığını anlamak için başımı kaldırıp yüz ifadesini kontrol ediyorum ama arkasını dönmüyor.

"Nişanlı çiftler birbirleri için böyle yapmaz mı?" Ses tonundan tamamen ciddi olduğunu anlayabiliyorum.

"Benim tecrübelerime göre değil," diye alay ediyorum. "Ben gidiyorum..." Cümlemi bitirmediğimde pencereden uzaklaşıp bana bakıyor. Bakışları kalçalarındaki parmak uçları gibi içime bastırıyor. "Göçen maskaramı düzelt."

"Geç kalmadığımız sürece," diyor. "Göç meselesinin ne kadar süreceğinden emin değilim."

Başımı salladım. "Uzun sürmez." Belki daha resmi bir şey giydiğimde *kendimi* Ben gibi bir adamın nişanlısı gibi *hissedebilirim*. Muhteşem, zengin, güçlü ve tüm bunların ötesinde komik bir adamın.

Banyodan sonra makyajımı düzeltiyorum, saçlarımı fırçalıyorum ve giyinmeden önce biraz parfüm sıkıyorum. Bu gece gri ipek etek ve tişört kombinasyonunu tercih ettim. Bu, resmi ve gündelik arasındaki az nüfuslu zemini mükemmel bir şekilde işgal eden türden bir kıyafet.

Banyodan çıktım. "Hazır mısın?" Ben'e sordum.

Hareket etmiş gibi görünmüyor; hâlâ ayakta, pencereden dışarı bakıyor. Mavi bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymiş olması dışında. Kravatını görünce bir kez daha baktım. Jed'e Noel'de aldığım pembe-mavi puantiyeli kravatın aynısı. *Ona* olmadığını söyledi. Ama Ben'de harika duruyor. Yüzüne baktım, o da bana bakıyordu.

"Görünüyorsun-"

"Kimsenin duymayacağı bir yerde iltifat etmeye gerek yok," diye araya girip odayı geçiyorum. Aslında gerçek bir çift olmadığımızı kendime hatırlatmam gerekiyor. Ama Ben'e yaklaştıkça hava daha da kalınlaşıyor. Önünde duruyorum, ellerimi kaldırıyorum ve kravatını hafifçe düzeltiyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor, sesi alçak. Tınısı tenimde titreşiyor. Yanaklarımda bir kızarıklık hissediyorum.

Parmak uçlarımı çenesinde gezdiriyorum çünkü ona dokunmadan edemiyorum. Yutkunduğunda adam elması sallanıyor. "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. "Takım elbiseni beğendim."

Ben'in tanrı gibi görünmesini engelleyecek tek bir kıyafet bile yok, bu yüzden ona herhangi bir iltifatta bulunmak neredeyse gülünç, yetersiz bir ifade. Hiçbir şey onun ne kadar inanılmaz görüldüğünü ifade edemez. Bir haftada yedi gün olduğunu söylemek gibi. Bu doğru, ama *yeterli* değil. O günlerin güneş ışığı ve safir mavisini gökyüzüyle dolu olduğundan bahsetmiyor. Bir battaniyenin üzerine yayılıp teknelerin geçişini izleyerek ve papatya zincirleri yaparak, büyüdüğünüzde kim olabileceğinizi hayal ederek geçirdiğinizden bahsetmiyor.

"Kravatım düzgün mü?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Saçlarına uzanıyorum ve bir tutamını geriye itiyorum. "Sanırım işe yarayacaksın."

Onda daha önce sadece bir kez gördüğüm o çocuksu sırtıyla sırtıyor. "Hadi gidelim." Elini uzattı.

Avucumu onunkine değdiriyorum ve vızıltı çok net. O da hissediyor mu? Yukarı bakıyorum, kaşları karmaşık bir matematik problemini çözmeye çalışıyormuş gibi birbirine kenetlenmiş.

"Eğer prova etmediğimiz bir soruyla karşılaşsak, o zaman mümkün olduğunca gerçeğe sadık kalırız" diyor. "Tıpkı senin önerdiğin gibi. Tamam mı?"

Nefes veriyorum. "Anlaştık. Umarım bu tartışma ilişkimiz hakkında değil de oteller ve iş hakkında olur."

"Görünüşe göre ikisi ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlı." Neredeyse bir yoginin ilahisi gibi, homurdanmasının gırtlaktan gelen titreşimleri beni bir şekilde rahatlatıyor.

Nick'le merdivenlerin başında buluşuyoruz.

"Buradasın," diyor, bariz olanı ifade ederek. "İşler nasıl gidiyor?" "Dük ve düşesle kısa bir süre görüştük."

Nick başını sallar. "Mükemmel." Dönüp zarif bir kadının bize doğru gelişini izliyor. "İşte Elizabeth, karım." Saçlarını toplamış, düz ayakkabılar giymiş ve parlak kırmızı bir dudak takmış. Burada yaşıyormuş gibi görünüyor ve benim sinirlerimden hiçbirine sahip değil, ama yine de sanırım ben ondan daha fazlasını saklıyorum.

Ben ve Elizabeth belli ki birbirlerini tanıyorlar ama Nick bizi tanıştırıyor ve öpüşüyoruz.

"Nasıl hissediyorsun?" Birleştirilmiş ellerimize bakıyor. "İyi mi? Bana kalırsa yakışıklı bir çift olmuştunuz."

"Dur," diyor Ben. Elimi tutuyor ve geniş merdivenlerden aşağı iniyoruz. Grant elinde bir tepsi şampanya ile merdivenlerin dibinde bizi karşılamak için beliriyor.

Ben gençken bir malikanede yaşamıyorduk ve Avrupa'da tatil yapmıyorduk ama fakir de değildik - ya da şu ana kadar bunu hiç hissetmemiştim. Ben'in evini gezdirmek bile beni korkutmuyordu. Ama elinde içkilerle aniden ortaya çıkan bir uşağın olduğu bir hayat biraz korkutucu.

"Majesteleri terasta," diyor Grant. "Koridorun sonunda, sağınızda."

Teras, bir uçta pergolanın üzerinde, diğer uçta saksılarda ve yükseltilmiş yataklarda yetişen her renk ve boyutta güllerle kaplı. İlk gelen biz değiliz. En uçta duran üç çift daha var, dük ve düşes kapıda insanların gelmesini bekliyor.

Düşes yumuşak pembe paten tarzı bir elbise giymiş, saçlarını da saç örgüsüyle toplamış ve bir dizi inci takmış. En azından uygun giyindiğimi hissediyorum. Dük, Ben'inkine benzeyen lacivert bir takım elbise giyiyor, bu da kutuya bir tik daha atıyor, gerçi Ben'in kıyafetinin uygunluğu hiçbir zaman söz konusu olmadı.

Hepimiz akşam yemeği için süslendik ve dışarı bile çıkmıyoruz. Ama belli ki bu onlar için normal. Bunun Ben için de normal olup olmadığını merak etmeden duramıyorum. Paradan gelmediğini söylüyor ama bu onun rahat ettiği bir hayat mı? Lüks akşam yemeği partileri veriyor mu ya da hafta sonu için sık sık ava çıkıyor mu? Öyle bir tipe benzemiyor ama onu çok iyi tanımıyorum.

Ben elimi bırakırken düşes, "Salı çok güzel bir isim," diyor.

Onun desteğini kaybettiğim için dizlerimin bağı çözülüyor. Ben'le gerçekten nişanlı olsaydım bile yine de biraz gergin olurum. Jed'le New York'taki hayatım zaman zaman inanılmaz derecede göz kamaştırıcıydı ama hiç gerçek soylularla görkemli bir evde yemek yememiştim.

"Bu çok sıra dışı." Gözleri ıslıl ıslıl ve ilgi dolu.

İsmim her zaman iyi anlamda olmasa da çok fazla dikkat çekiyor. New York'ta, çoğunlukla Jed'in arkadaşları ve iş arkadaşları olmak üzere, ismimle ilgili küçümseyici sözler söylemeye bayılan pek çok züppe var. El altından yapılan iltifatlara alışkınım ama bu onlardan biri değil. Düşes tamamen gerçekçi davranıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bayıldım. Annemin seçimiydi. Ben bu konuda benimle dalga geçmeyi çok seviyor."

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Sunday," diyor, bir çırpıda. Gülümseyerek gözlerimi deviriyorum, sanki onun alaylarına alışkınmışım gibi. Ki öyle de sayılırım.

am.

Düşes, "Peki ne zamandır birliktesiniz?" diye sorar.

"Daha az daha a yıl," I Teknik olarak,
değil a Yalan. "Bu olmuştur a

kasırğa."

Ben konuşkan biri değildir. Onunla tanışan herkes bunu bilir. Peri masalı romantizmimiz hakkında konuşmaya başlayamaz çünkü kulağa sahte gelir. İlişki sorularının çoğunu ben cevaplamak zorundayım.

"Bu bir klişe ama bildiğiniz zaman *gerçekten biliyorsunuzdur*," diyorum.

Düşes ne demek istediğimi çok iyi anlıyormuş gibi gülümsüyor. "Katılıyorum. Dört beş yıl birlikte olup sonra ayrılan çiftler görüyorum.

'Ne yapıyordun? Madem doğru olmadığını biliyordun, neden bu kadar zaman harcadın?'

Jed'i düşünmeden edemiyorum. Neredeyse on yıldır birlikteydik ve bir türlü evlenememiştik. Hep genç olduğumuzu ve bolca zamanımız olduğunu bahane ettim. Ama belki de bize inanmadığı için uzun zamandır ayak sürüyordu. Ya da belki de şüpheleri olan *bendim*. Belki de bir seviyede, birbirimizin sonsuza dek olmayacağımızı biliyorduk.

"Haklısın," diyorum. "Gerçi bazen bir ilişkide kalacak kadar mutlu olabilirsin ama bunu sonsuza dek sürdürecektir kadar mutlu olamazsın." Bir elimi Ben'in üst koluna koyup sıkıyorum.

"Kesinlikle," diyor.

Gülüyorum çünkü çok rahatsız olduğu belli ve bunun benim onun sahte nişanlısı olmamla hiçbir ilgisi yok. Hayatının aşkı, evleneceği kadın ben olsaydım bile aynı derecede rahatsız olurdu. O böyle biri.

Düşes de gülüyor. Ben'in sert tavrını başıyla onaylayarak, "Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim," diyor. "George'un bana beni sevdiğini kaç kez söylediğini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirim. Alışmanız gereken şey İngilizlerin sert tavrı."

Dük, "Size hatırlatmaya gerek görmüyorum," dedi. "Siz zeki bir kadınsınız. Unutmanız mümkün değil. İzninizle." Kapı aralığında beliren başka bir çifti selamlamak için uzaklaştı. Bu hafta sonu kaç kişinin geleceğini sormak hiç aklıma gelmemişti. Şimdilik altı çift ve dük ile düşes.

Düşesin de mazeret bildirmesini bekliyorum ama o sadece kocasını sevdiğini ama onu tamamen umutsuz bulduğunu belirten bir şekilde başını sallıyor. "Düğün için aklınızda bir tarih var mı?"

"Tartışmaların ortasındayız. Ben yarın evlenmemizi istiyor." Omuz silkiyorum. "Çok büyük bir şey istediğimden değil, ama arkadaşlarımızın ve ailemizin günü bizimle paylaşmasının hoş olacağını düşünüyorum."

"Ailen heyecanlı mı?" diye soruyor.

"Babamı heyecanlandıran pek bir şey yok. Ben mutlu olduğum sürece. Annem ben küçükken öldü, o yüzden-" Boğazımda ani ve beklenmedik bir yumru oluşuyor, bu da beni birkaç saniyeliğine susturuyor.

Düşes elini benimkinin üzerine koyuyor ve "*Özür dilerim*," diyor.

Annem hakkında konuşmaya alışkınım ve ondan bahsederken nadiren duygulanırım ama Ben ve ben evleniyor olsaydık benim için çok heyecanlanırdı. Hiç şüphesiz, babamla evlenmek için planlar yapıyor olurdu.

Yılın en azından bir bölümünde İngiltere'ye taşınacaktım ve o da bana hazırlıklarda yardımcı olacaktı. Bir gün, sonunda bu benim için gerçekleştiğinde, onsuz çok zorlanacağım. Babamın katkısı tek başına yeterli olmayacak.

"Çok uzun süre beklemediğimiz sürece," diyor Ben, beni cümle kurma zorunluluğundan kurtararak. Ben, "Uzun süreli nişanlanmanın bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Evleneceğimizi biliyoruz, o yüzden işimize bakalım."

Dük başını sertçe sallar. "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Sakin bir nefes alıyorum ve gülümsüyorum. "Eviniz oldukça güzel," diyorum, konuşmayı ilişkimizden uzaklaştırmaya hevesli bir şekilde. "Uzun zamandır aileye mi ait?"

Dük, "1679'dan beri," diye yanıtlar. "İnşaatın tamamlandığı yıl. Yedinci Brandon Dükü yaptırdı ve o zamandan beri aileye ait."

"Bu harika," diye yanıtlıyorum. "Nesiller boyunca aktarılacak bir tarih yaratma ve sürdürme fikrine bayılıyorum."

"Evet, unvan kuzenime ya da onun oğluna geçecek," diyor dük kırpılmış bir tonda. "Büyük bir aileniz var mı?"

"Henüz değil," diyorum. "Yine de her zaman çok çocuk istemişimdir. Ben de aynı fikirde."

"Bir sürü'yü tanımla," diye homurdanıyor ve ben gülüyorum çünkü gerçekten nişanlı olsaydık ve çocuklardan bahsetseydik tam da böyle tepki vermesini beklerdim. Düşes de gülüyor ve bu yüzden ondan hoşlanıyorum. Onu gerçekten tanımıyorum ve o da İngiliz aristokrasisinden, ama bir şekilde hayatlarımızdaki huysuz erkeklere verdiğimiz tepkiler konusunda pek çok ortak noktamız olduğunu hissediyorum.

"Ama cidden," diyorum, "bir tane çok iyi olur. Eğer onu üç ya da dört tane almaya ikna edebilirsem, bu daha da iyi olur."

"Günden güne ilerleyelim," diyor Ben, sanki gördüğü en harika kadın olduğumu düşünüyormuş gibi bana bakarak. O harika bir aktör. "İkimiz de evlendikten sonra deneyeceğimiz konusunda hemfikiriz."

Düşes, "Görünüşe göre sizi bir an önce evlendirmemiz gerekiyor," diyor.

O kadar tatlı ve nazik ki, ona yalan söylediğim için kendimi biraz kötü hissediyorum. Ama asla bilmeyecek. Nişanlar her zaman bozulur. Elimde bunun kanıtı var.

Dük ile olan düğünü ve yeğeninin yeni nişanlanması hakkında biraz daha konuştuk. Düşes büyüleyici biri ve onunla tanışıp da aşık olmayan birini hayal bile edemiyorum.

Birdenbire bir gong sesi duyuldu. Kimse bir şey söylemiyor ama insanlar bizim çıktığımız kapıdan farklı bir kapıdan içeri, özenle düzenlenmiş bir yemek odasına doluşmaya başlıyor. Çok şaşırılmış gibi görünmemeye çalışıyorum ama tavandaki altın varakları ve bembeyaz bir masa örtüsü serilmiş uzun masanın üzerindeki özenle hazırlanmış şamdanları fark etmemem mümkün değil. Sanki bir filmin içindeyiz. Keşke Daniel De Luca'nın kostümlü dramada daha fazla geçmiş kataloğu olsaydı. Londra'ya döndüğümde bir alem yapacağımı hissediyorum.

Kendimi düşesin karşısında, Ben solumda ve Nick sağımda otururken buldum. Ben, Dük'ün karşısında.

"İngiltere'ye mi yerleşeceksiniz?" Dük, Ben ile Ben'in arasına bakar.

Ben.

Panik omurgamdan aşağı kayıyor. Her nasılsa, bu sayı önemli bir yaşam tarzı tercihi olmasına rağmen anketlerimizde yer almadı. Şu anda, bu kadar bariz bir konuyu gözden kaçırdığımız için ikimizin de aptal olduğunu düşünüyorum.

"Evet," diyorum. "Benim kariyerimi taşımak Ben'inkini taşımaktan çok daha kolay. Zaten bu ülkeye ilk ayak bastığımdan beri kendimi evimde gibi hissediyorum."

Yalan değil. İngiliz film yıldızlarına ezelden beri ilgi duyduğumdan mı, yoksa Daniel De Luca'nın her filmini binlerce kez izlediğimden mi bilmiyorum ama bu ülke bana evimden uzaktaki evim gibi geliyor. Hiç beklemediğim bir yakınlık hissediyorum.

"Tüm bu tarihi seviyorum ama daha da önemlisi Ben'in burada olması. Ve onu her yerde takip ederim."

Aşık olduğunuzda böyle olması gerekir, değil mi? Jed birkaç yıl önce Iowa'ya taşınma ihtimalinden bahsetmişti. Ailesi, ağabeyi ve eşiyle birlikte oradalar. O sırada komik olmaya çalışsa da, bu fikirle beni enayi yerine koymuş gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Jed ve ben New York'a ayrılmaz bir şekilde bağlıydık - en azından ben öyle olduğumuzu düşünüyordum. Bizi yirmili yaşlarımızı birlikte geçirdiğimiz şehirden başka bir yerde hayal edemiyordum. Bu konuyu bir daha hiç açmadı ve ben de o ilişkimizi bitirene kadar bu konuyu unutmuştum.

Dük, "Ne iş yapıyorsunuz?" diye sorar.

"Bir bankada," diyorum. "Üniversiteden beri. Bulduğum ilk iş buydu. Babam beni bu işe girmem için teşvik etti." Aslında babam hangi kariyer seçimini yaparsam yapayım mutlu olmamı istiyordu. Jed bankada bir rol üstlenmem için beni zorladı.

Dük çiğnemeyi bıraktı ve ben bomba atmış gibi hissettim. "Babanızın tavsiyelerine çok uyuyor musunuz?"

Kalbim küt küt atıyor. Her şeyi berbat mı ettim? Babam derdi ki, şüpheye düştüğünde doğruyu söyle. "Evet. O çok zeki ve nazik bir adam ve ... En iyi tavsiyeleri o verir."

Dük başını sallıyor ve çiğnemeye devam ediyor. O yutkunurken nefesimi tutuyorum ve sonra cevap veriyor: "Babamla hep aynıydık. Sıkıntılarında hep ona giderdim. Tıpkı onun gibi olmak istedim." Kendime nefes vermek için izin veriyorum. Ne kadar imkânsız görünse de Dük ile ortak bir noktamız var gibi görünüyor. "Mülkü bana devrettiğinde, sadece onun kadar başarılı olmayı hayal edebiliyordum."

Düşes uzanır ve elini kocasının elinin üzerine bastırır. "Brandon Dükleri arasında açık ara en başarılısı oldunuz. Babanız sizinle gurur duyardı."

Dük başını sallıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Ve hepimizin tek istediği de bu: ailelerimizin bizimle gurur duyması."

Masa örtüsü yanımdan çekiliyor ve devrilmeden önce bardağımı hareket ettiriyorum. Aşağı bakıyorum ve Ben'in çarşafın kenarını tuttuğunu fark ediyorum. Ona bakıyorum ve yüz ifadesi her zamanki gibi, vücudundaki gerginliği tamamen yalanlıyor. Elimi kalçasına kaydırıyorum ve sanki bunu bekliyormuş gibi sıkıyor. Kalbim sıkışıyor.

Dük boğazını temizler. "Nick bana hâlâ otellerimi satın almak istediğinizi söyledi." Nefesimi tutuyorum, Ben'in nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Ama düşes sadece benimle konuşmak için sesini alçaltıyor ve ben de tüm dikkatimi ona veriyorum. Elimi Ben'in kalçasında tutuyorum.

"*A Duchess for a Duke* filmini hiç izlediniz mi?" diye soruyor.

Daniel De Luca filminden bahsettiğinde yüzüme yayılan sırıtışa engel olamıyorum. "En sevdiklerimden biri," diye itiraf ediyorum neredeyse aynı fısıltıyla.

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Gözleri sanki bir sırrı açıklayacakmış gibi dans ediyor. "Çoğu burada çekildi."

Ciğerlerim çalışmayı bırakıyor ve bilinçli olarak nefes almak zorunda kalıyorum. "Burası mı?" Ona yaklaşıyorum, parmağımı havaya kaldırıp daire çiziyorum.

"Tüm ev ve bahçeler. Çekimler sırasında ben burada kalırken George'u üç haftalığına Chelsea'deki eve gitmeye ikna ettim. Bu konuda mutlu değildi ama bir arkadaşının arkadaşı yapımcı ve o da

Fairfield House filmde Dük'ün kır evi için mükemmel bir mekan olacaktır."

"*Mükemmeldi*," diye cevap veriyorum. "Çok güzeldi." Başımı iki yana sallıyorum. "Tesadüfe inanamıyorum ama Ben'le Green Park'ta Daniel ve Julia Alice'in ilk kez buluştukları yeri ziyaret ederken tanıştık. Aslında onu Daniel sandım ve kendimi aptal durumuna düşürdüm."

Gülüyor. "Evet, ona oldukça benziyor. Bu öğleden sonra tanıştığımızda ben de öyle düşündüm. Bana burada çekim yaptıkları zamanları hatırlattı."

Dük, "Siz ikiniz orada ne konuşuyorsunuz böyle?" diye sorar.

Düşes, gözleri parlayarak, "Yok bir şey," diyor. "Bahse girerim o aptal filmde bahsediyorsundur," diye homurdanıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Dük, Ben kadar huysuz değil ama çok da uzak değil.

Düşes, "Oteller hakkında konuşurken sizden daha çok eğleniyoruz," diyor.

Dük içinden homurdanır ama Ben'le konuşmasına geri döner.

"Çekimler çok rahatsız edici miydi?" Ben sordum. Film yıldızlarının evinizde dolaşması ne kadar heyecan verici.

"Dük öyle düşünürdü ama benim hoşuma gitti. Girmelerine izin verilmeyen bazı odalar vardı - bizim yatak odamız, George'un çalışma odası, öğleden sonra salonu, sabah odası."

Filmi düşünerek etrafımdaki odayı tarıyorum. Bir süredir izlememiştim ama bu odayı bir dekor olarak hatırlamıyorum.

Düşes, "Yatak odanız dük ve düşesin ilk öpüştüğü odadır," diyor.

Sandalyemde arkama yaslandım. Heyecan neredeyse bastırıyor. Keşke annem burada olsaydı, bunu duymaktan *çok* hoşlanırdı. "Ördek yumurtası mavisi ipek duvarlar. Tabii ya. Hatırlamam gerekirdi. O sahne çok güzeldi."

"Çok romantik."

"*En* romantik olanı. O sahneye kadar, hamlesini yapacağından emin değildim. Yani, tüm o düşünceli bakışlar! Onu sevdiğinden şüpheleniyordum ama o sahne ..." İç çekiyorum, aşkını ilan ederken nasıl ağzından köpükler saçtığını hatırlıyorum.

Düşes, "Bence en başından beri ona aşıktı," diyor. "İlk nişanlandıklarında birbirlerine yabancı olduklarını biliyorum ama sanki her zaman onun herkesten farklı bir yönünü görmüş gibiydi."

"Sanırım bu onun en sevdiğim filmi olabilir. Beğenmeyi beklemiyordum; Daniel De Luca'nın pantolon giymesini takdir edeceğimi düşünmemiştim. Ama o her şeyi iyi gösterebiliyor."

Düşes dolu dolu, gırtlaktan bir kahkaha atıyor ve Dük'ün onu izlerken kendi kendine gülümsediğini yakalıyorum. "Bazı erkekler böyledir. George'a her zaman takım elbiselerini Marks & Spencer'dan alması gerektiğini söylerim çünkü onları Jermyn Sokağı'nda diktirdiği takım elbiseler kadar iyi gösterebilir."

Omuz silkiyorum. "Haklısın. Bazı erkeklere çöp torbası yakışıyor." Ben'in elini sıkıyorum. O anda vücudumdaki tek bir kemik bile numara yapmıyor.

"Öpüşme görüntülerini alabilmek için odanızdaki yatağın yerini değiştirmek zorunda kaldıklarını biliyorsunuz. Daire şeklinde bir kamera yolu inşa ettiler."

"Her şeyi görmek harika bir şey olmalı. Aktörlerle konuşabildin mi?"

"Kesinlikle," diyor. "Hem Daniel hem de Avani o zamandan beri bizimle kalmaya geldiler ve Daniel ile ara sıra şehirde buluşuyoruz. Çok hoş bir adam. Çok düşünceli."

Daniel De Luca'nın karşısında oturmuş birinin karşısında oturuyorum. Belki Melanie haklıydı ve düşes bizi tanıştıracak ve çılgınca aşık olup evleneceğiz.

"Çok büyük bir hayranınızım," diyorum. "Yarın, çekim yaptıkları yerlerin fotoğraflarını çekebilir miyim?"

"Tabii ki. Size tam bir film turu yaptırabilirim."

Keşke otelimdeki toplantıya katılan hanımlar beni şimdi görebilselerdi. Neredeyse bir yabancının nişanlısı gibi davranmanın beni Daniel De Luca'ya daha yakın bir yolculuğa çıkaracağını kim düşünebilirdi ki?

Bazen kaderden kaçamazsınız.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ben'in banyodaki işini bitirmesini beklerken yatağa oturup mavi ipek duvar kağıdını seyrediyorum. Daniel De Luca'nın *A Duchess for a Duke* filminde Avani Tudor'u öptüğü yatak odasında uyuyacağıma inanamıyorum. Bu çok ikonik bir sahneydi çünkü düğün ilk kez soğuk dış görünüşünün biraz çözülmesine izin vermişti. Bu çözülme kısa sürede bir sele dönüştü ve onu öptü.

Daniel De Luca ve Avani Tudor'un kimyası bu filmde elektrikliydi ve çekimler sırasında ikisinin ateşli bir ilişki yaşadığına dair pek çok söylenti dolaşıyordu. Öyle olmasaydı bile, öyle olmalıydı. Ekrandaki oyuncular arasındaki kıvılcımların gerçek hayata taşıdığını hayal etmeyi seviyorum; bu, izlemeyi çok daha heyecanlı kılıyor. Josh Lucas ve Reese Witherspoon'un kaderlerinde birlikte olmak olduğuna hâlâ inanıyorum.

Banyo kapısı açılıyor. Bakışlarım sanki kaybolmuşum ve Ben de bir yol göstericiymiş gibi ona takılıyor ama hemen dışarı çıkmıyor.

Midem beklentiyle dönüyor.

Bunu gerçekten düşünmemiştim. Beyaz bir atlet ve beyaz uyku şortu giymiştim, kendimi tamamen çıplak hissediyordum. Yatağa atlayıp yatak başlığına yaslanıyorum ama tam Ben banyodan çıkarken yorgani çıplak bacaklarımın üzerine çekiyorum. Bu an için kesinlikle daha iyi planlanmıştı çünkü üzerinde tamamen lacivert bir pijama altı ve dar beyaz bir tişört vardı. Ben'i sokak kıyafetleriyle gören herhangi bir yabancı göğsünün geniş olduğunu söyleyebilir, ama onu böyle görmek bir zevk. Muhteşem biri.

"Gördüğüm kadarıyla evdeki spor salonunu kullanıyorsun," diyorum ve hemen ardından ölmek istiyorum. Kısacası onu süzdüğümü söyledim.

Ağzının köşesi kalktı. İltifattan memnun mu oldu yoksa yüzündeki buruşukluğu mu gizlemeye çalışıyor emin değilim. Belki ikisi de.

Araştırmadan duramıyorum. "Apartman kompleksinin bodrum katında bir spor salonumuz vardı ama ben oranın seri katillerin yuvası olduğuna inanıyordum ve bu nedenle, oldukça mantıklı bir şekilde, gitmeyi reddettim." Karın kaslarımın eksikliğine bakmaya başlamadan önce konudan uzaklaşmalıyım. "Her neyse, yemek nasıldı?"

"Biz mi?" diyor, yataktan birkaç yastık ve şiltenin ucuna serilmiş bir yorgan çekip kanepeye atıyor.

"Ne?" İlk defa onun düşünce akışını takip edemiyorum. "Bir spor salonumuz olduğunu söylemiştin. Sen ve Jed?"

İç çektim. "Evet, ben ve Jed." New York'tan ayrıldığımda ayrılık o kadar tazeydi ki asla iyileşmeyecek büyük bir yara gibi hissediyordum. Şimdi, acı beklediğimden daha çabuk azaldı. Daha da tuhafı, ona, bize ve birlikte yaşadığımız hayata dair anılarım bulanık. Bu büyük evin duvarlarını kaplayan suluboyalardan biri gibi. Belki de aramızdaki okyanustur.

"Biz olmayı özlüyor musun?" diye soruyor ve bana duygularımı soruyor olsa da, sanki anketlerimizde gerçekler üzerinde çalışıyormuşuz gibi. Cevaba o kadar odaklanmış ki.

"Burada, İngiltere'de değil," diyorum. "Sen benim buradaki *biz'imsin*." Söylediklerim karşısında kalp atışlarım göğsümde hızlanıyor, utandığım için değil, doğru olduğu için. Ben ve ben kendimizi bir *biz* gibi hissediyoruz. "*Biz olmanın* tuhaf olup olmadığını sana sormalıyım. Genelde bir kız arkadaşın tarzını bozmasından hoşlanmadığını biliyorum."

Soruya cevap vermesini beklemiyorum ama veriyor. "Düşündüğüm kadar tuhaf değilmiş." Kanepeye oturuyor, bacaklarını açmış, kollarını arkadaki minderlere uzatmış. Hareketlerini takip ediyorum, onun zayıf, uzun hatlarından başka bir yere bakamıyorum.

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim," diyorum ve dudaklarının boynumda nasıl bir his uyandıracağını merak ederek başımı eğiyorum.

Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Keşke ilk defa bu adamın zihnini okuyabilseydim diyorum. Vücudum üzerinde öyle bir fiziksel etkisi var ki, sanki o yanımdayken patlamayı bekleyen bir havai fişek gibiyim. Ona doğru çekiliyorum.

-Deniz aya doğru çekildi. Onun da bana karşı aynı tepkiyi verip vermediğini bilmek istiyorum.

"ABD'ye geri dönmeyi düşünüyor musun?" diye soruyor.

Küçük, gergin bir kahkaha attım. "Tabii ki. Bankadaki pozisyon sadece beş hafta için. CEO'yu etkilemek için bir fırsat. Ayrıca, başka nereye gidebilirim ki?" Arkadaşlarım orada. Orası benim evim dediğim şehir. "Her neyse, ben düşese Daniel De Luca hakkında dedikodu yaparken düke ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Tamam." Yorganı geri çekiyor ve kanepeye yerleşiyor. "Eee?" diye sordum.

"Ray?" diye cevap veriyor ve şaka yapmaya çalıştığını anlayana kadar bir an için afallıyorum.

"Hayır." Şarkı söylemeye hazırlanmak için boğazımı temizliyorum - ya da benim için şarkı söylemeye yakın bir ses çıkarıyorum. Korkunç bir şarkıcıyım. *"La, takip edilecek bir not So, Ti, reçel ve ekmekle bir içki. Bu bizi geri getirecek-*"

"Lütfen kes şunu." Düşünceli ve ateşli bir şekilde yüzünü buruşturuyor.

"Düke ne olduğunu anlattırsan olur. Satacak mı?"

Bir kolunu başının arkasına sıkıştırıyor ve ben onun esneyen kaslarına bakıp bayılmamaya çalışıyorum. Günde iki kez antrenman yapan ve steroidlere zaafı olan spor salonu tiplerinden biri değil. Hantal değil, sadece uzun ve geniş ve ... Soğuk bir duşa ihtiyacım var. Yüz ifademden ne düşündüğümü anlamasından korkarak gözlerimi kaçırıyorum.

"Bunu söylemek için çok erken. Senden hoşlanıyor." Bana bakıyor ve ağzı neredeyse gülümseyerek hafifçe yukarı kıvrılıyor.

Ben'in de benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ederek duraklıyorum. Çünkü ondan *gerçekten* hoşlanmaya başlıyorum. "Beklediğimden daha çekici biri," diye devam ediyorum. "Kişiliğinde kesinlikle biraz huysuzluk var - belki de bu ülke çapında bir İngiliz şeyidir - ama beklediğimden daha az resmi. Daha hafif _."

"Benden daha iyi."

Cevaplamak istemediği bir soru bu, ama ben yine de ona bir cevap veriyorum. "Ağır olduğunu sanmıyorum."

Sessiz bir suçlamayla kaşlarını kaldırıyor.

"Ben ciddiym. Ağır değilsin. Kesinlikle suskunsun. Ama senin evindeyken. . . Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum." Bir süre düşünüyorum, pencereden dışarı bakarken beni izlediğinin farkındayım, kelimelerimin gelmesini bekliyorum. "Dünyanın senin her şeyini görmesine izin vermiyorsun. Yüzeyin altında çok sık ortaya çıkarmadığın bir katman var."

Ona döndüğümde, sanki yapmaması gereken bir şey yaparken yakalamışım gibi başka tarafa bakıyor. Haklı olduğuma dair ihtiyacım olan tek onay bu.

"Bir ara yemek masasında biraz üzgün görünüyordun. Neydi o?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Hatırlamıyorum."

"Dük babasından bahsediyordu," diye bastırıyorum. "Onu gururlandırmak istediğinden. Siz de babanızı gururlandırma ihtiyacı hissediyor musunuz?"

"Benimle gurur duyduğunu biliyorum. Bunu bırakabilir miyiz?"

Yüz ifadesi sert değil ama gözlerinde acıyı görebiliyorum. Onu üzen her neyse, bana göstermek istemediği o katmana sıkıca gömülü. I

daha fazla zorlama. Onu üzmeye ya da acısını hatırlatmaya gerek yok.

"Herkesin içinde karanlık vardır. Ama senin içinde de bolca aydınlık var," diyorum. "O zırhında birkaç delik açtım. Onu gördüm."

Yarım bir kahkaha attı. "Haklı olabilirsiniz."

"Seni şimdiden kravatsız gördüm. Bana birkaç ay ver, Taylor Swift şarkılarına dudak senkronizasyonu yapmanı ve camları indirerek araba kullanmanı sağlayacağım."

Tavana bakarken homurdanıyor. "Ben nihai hedefe odaklandım."

"Bazen yolda eğlenmen gerekir."

"Öyle derler. *Benim* eğlencem, yola çıktığım şeyi başarmaktır."

Çok azimli. Çok odaklanmış. Jed'in böyle olup olmadığını düşünmeye çalışıyorum. Kesinlikle hırslıydı, ama hiç bu kadar kararlı görünmemişti.

"Bunu anlıyorum. Ama hiç arkanıza yaslanıp rahatladığınız oluyor mu? Hiç hasta olduğunuzu söyleyip yatakta kaldığınız, patlamış mısır yiyip bütün gün film izlediğiniz oldu mu?"

"Kime hasta olduğumu söyleyeceğim?"

"Hmm, sanırım patron siz olduğunuzda bu pek mantıklı değil. Ama bu daha sık yapabileceğin anlamına gelmiyor mu? Londra'ya döndüğümüzde bunu denemeliyiz. Seni yatağa bağlayıp, tereyağlı patlamış mısır ve Daniel De Luca ile zorla besleyeceğim."

"Benim sapkınlığım değil," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

Şortumun içinde küçük patlamalar olmaya başlıyor çünkü yardım edemiyorum ama onun sapkınlığının ne olduğunu merak ediyorum. Sormamı istiyor mu? Sanki bir kapıyı aralık bırakmış gibi ve kasıtlı mı yoksa kayıtsız mı olduğunu anlayamıyorum.

"Hmm. Belki daha çok Timothée Chalamet hayranı?"

Ben kıkırdıyor. "Kesinlikle hayır."

Pek bir şey söylemiyor ama artık kendime engel olamıyorum. "Peki nelerden hoşlanırsın?"

"Çok fazla film izlemem," diyor ve ben cevap vermiyorum çünkü bunu zaten biliyorum. Formda yazıyordu. Beni zorlamadan daha fazlasını vermesini istiyorum. Ne istediğimden emin değilim. En sevdiği cinsel pozisyonu bilmek istemiyorum -belki de istiyorum- ama onu daha iyi tanımak istiyorum. Her şeyini bilmek istiyorum. "Egzersiz yapmayı ve Lera izinli olduğunda kendime tostta peynir yapmayı seviyorum."

"Yatakta tost kırıntı felaketine yol açabilir."

Sırıttıyor. "Arada sırada, biraz izlediğim biliniyor."

Strictly Come Dancing."

Zihinsel olarak Anglo-Amerikan sözlüğümün derinliklerine dalıp ne dediğini anlamaya çalışıyorum. "Şov mu? *Dancing with the Stars* gibi mi?"

"Annem bir dansçıydı. Çocukken Latin ve balo salonu dersleri alırdım."

Yumurtalıklarım hipersonik hızlanmaya geçti. "*Dans* edebiliyor musun?" "Biraz."

Tek odaklanabildiğim, elinin sırtımda olduğu ve kalçalarının bana doğru bastırıldığı, kalçasının benimkine doğru kaydığı düşüncesi. "Hassiktir." Tek uygun yanıt buydu. Ben gibi bir adam kesinlikle baba dansçısı olmalı. Dünyadaki kadınların bu adamın dans edebilmesine hazır olmasına imkân yok.

"Pekala, anlaştık. *Tostta* peynir-o her ne haltsa-artı *Strictly Yıldızlarıyla Dans*. Yatakta. Buradan döndüğümüzde bir günlük izni hak ediyorsun."

"İhtiyacım olan şeyin bu olduğuna mı karar verdin?" diye soruyor. "Sorunumu teşhis ettiniz ve reçetem yüksek yağlı yiyecekler ve yatalak haldeyken izlediğim boktan televizyon programları."

İçimi çekip yatağa uzanıyorum ve onu görebilmek için başımı elimle destekliyorum. "Aklıma gelen her sorunun çözümü bu. Yemin ederim, tüm uluslararası diplomatik ilişkiler yataktan yürütülmeli. BM, toplantı salonundaki koltukları sökmeli ve yerlerine geniş ekranlı yataklar koymalı. Dünya bunun için daha iyi bir yer olur."

"Bana polislik yapman gerekecek," diyor. "Yatakta bir gün geçirecek kadar dayanma gücüm olduğundan emin değilim."

"Polis misin? Benim sapkınlığım değil."

Kıkırdıyor, masanın üzerindeki göz maskesine uzanıyor, sonra kanepenin yanındaki lambayı kapatarak odayı karanlığa gömüyor. "Kostüme gerek yok. Sadece bir suç ortağı."

"Belki de daha önce günü yatakta geçirmek için doğru teşviki bulamadın?" Ben öneririm.

"Haklısın," diyor. "Belki de kaçırdığım şey sensin." Alaycı bir cevap bekleyerek duraklıyorum ama cevap gelmiyor.

"Kayıtlara geçmesi için belirtmeliyim ki, eğer atıştırmalıklar ve değersiz televizyonlar sunuyorsanız ben de varım." *Ve seninle yatakta bir gün, eklemiyorum.*

"İyi geceler, Salı," diyor.

Gerçek adımı kullandığı birkaç seferden biri bu ve ses vücudumda, bizi bir vals için hazırlayan iri ellerinden birinin sırtımda kayması gibi dolanıyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kot pantolon, krem rengi kaşmir bir kazak ve lacivert kapitone bir ceket giydim. Bir dük ve düşesin görkemli evinde kaldığım düşünülüşünde kendimi az giyinmiş hissediyorum ama bugün şu ana kadar gördüğüm herkes aşağı yukarı aynı kıyafetler içindeydi. Güne başlamak için "sabah odasında" toplandık. Öğleden sonraki odayı görmek istiyorum, nasıl farklı olduğunu görmek için. Günün farklı bölümleri için neden farklı odalar var? Belki güneşin konumuyla ilgilidir, belki de bir dük ve düşes iseniz, tüm gün boyunca tek bir oda ile hayat sıkıcı olabilir.

Günün programında çekime başlamadan önce tüm konukların sabah odasında buluşması var ama burada sadece Ben ve ben varız. Bir not mu kaçırdık? "Çok üzgünüm, Dük burada değil ve av iptal edildi," Düşes odaya girerken şöyle diyor. "Av bekçisi hastalanmış. Bu büyük bir utanç. Dük bazı Hintli iş ortaklarıyla görüşmek zorunda kaldı. Pek iyi bir sabah geçirmiyoruz. Tekrar özür dilerim."

"Sorun değil," diye yanıtlıyor Ben. Bu sabah dükü göremeyeceği için hayal kırıklığına uğradığından eminim ama bunu belli etmiyor. "Nick'in bir krize yakalandığını da anlıyorum ve sanırım Elizabeth'i yardım etmesi için görevlendirdi."

Dük ile avlanmak Ben için harika olurdu, çünkü dükü garantili bir şekilde iyi bir ruh haline sokardı. Anlatılanlara göre, adam avlanmayı seviyor. Öte yandan, planlardaki değişiklik beni çok sevindirdi. Atışlar ilk kez gelenlere açık değildi, bu yüzden ayrı kalacaktık - bu da hikayemizde daha fazla hata yapma fırsatı yaratacaktı.

Düşes, "Sanırım çoğu insan etrafa bakmak için köye gidiyor," diyor. "Çok güzel bir yer. Onlara katılabiliriz ya da ... Size *Dük için Düşes* filminin çekildiği yeri gezdirebilirim diye düşündüm." Gülüyor. "Bu tamamen kendini şımartmak. Yeniden yaşamaya bayılıyorum ama George hiç ilgilenmiyor. Benzer bir ruh bulduğum nadirdir."

Tam da günün daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda. "Bu harika olur," diyorum. "Daniel De Luca ile evi ve araziye gezmekten memnunsun, değil mi?" Ben'e elimi onun elinin içine sokarak söylüyorum. Elinin tadını çıkarıyorum.

Temasla gelen giderek artan tanıdık güç ve sıcaklığın yanı sıra her dokunduğumuzda hissettiğim vızıltı.

Ben gözlerini kısar. "Mutluluğu tanımla."

Ben gülüyorum ve Ben'in ağzının kenarı kalkıyor ki bu Ben dilinde tam bir kahkaha anlamına geliyor.

Düşese dönüp baktığımda gülümsüyor, sanki onu eğlendiren iki çocukmuşuz gibi.

"Bize katılmak zorunda değilsin Ben," diyor. "Kütüphaneden yararlanabilir ya da köye gidebilirsiniz."

Ben başka bir şey seçmeden, "Bunu kaçırmazdı," diyorum. Yanımda olması çok daha güvenli.

"Mükemmel," diyor düşes. "İlk durak, meyve bahçesi."

"Ah, evet, öpüşmeleri bittikten sonra ona rastladığı yer." Bağırmiyorum ama bağırma istemediğimden değil.

Düşes bizi ön kapıdan çıkarırken gülümsüyor. "Filmi izlediniz mi?" diye soruyor Ben'e.

"İtiraf etmeliyim ki yapmadım ama Londra'ya döndüğümde yapacağımdan emin olabilirsiniz." Elimi sıktı. Gereksiz ama hoş bir dokunuş. Nişanlı çiftlerin yaptığı bir şey, değil mi? Jed'le en son ne zaman el ele tuttuğumuzu hatırlamıyorum. Her zaman taksilere binip iniyorduk, kalabalık barlarda ve restoranlarda yürüyorduk ... ama ayrılmayacağımızdan emin olmak için elimi tuttuğunu hiç hatırlamıyorum.

"Gerçekten de oldukça büyüleyici," diyor. "Düke film çekmelerine izin vermek istediğimi söylediğimde pek hevesli değildi ama evin ve bahçenin filmde en iyi şekilde görüldüğünü kabul etti."

"Filmde *gerçekten* de inanılmaz görünüyor," diyorum. "Ama ziyaret etme şerefine nail olduğum için gerçek hayatta tercih ederim. Beklediğimden çok daha fazla ev gibi."

"Bunu söylemeniz çok hoş," diye cevap verir düşes, gözleri ... parlıyor.

Büyük çakıllı araba yolunu geçip batıya, ağaçlara doğru ilerliyoruz. "Duvarlarla çevrili bahçeden geri döneceğiz," diyor sağını işaret ederek.

"Ah, evet! Birlikte yaptıkları dansın adımlarını tekrarladığı duvarlarla çevrili bahçe. En sevdiklerimden biri. Çok güzel." Ben'in elini çeğiştiriyorum, yarı yarıya heyecanımı paylaşmasını bekliyorum. Tabii ki her zamanki gibi metanetini koruyor.

Düşes, "Ta ki onu orada bulup birlikte geçirdikleri anı yeniden yaşayana kadar," diye devam ediyor. "Her zaman ekrana bağıyorum ve ona diğer yöne doğru yürümesini söylüyorum. Bu onun için çok utanç verici."

"Evet, aşağılayıcı bir durum," diye cevap veriyorum. "Ama onu bulmasaydı aralarındaki ilişkinin ilerleyeceğini sanmıyorum. Ondan hoşlandığı açıktı ve kendi gözleriyle görmeseydi buna inanmasına izin vereceğini sanmıyorum."

"Haklısınız," diyor düşes. "Bu ona karşı gerçek duygular beslediğini teyit ediyor."

"Acaba gerçek hayatta böyle bir şey oldu mu?" diyorum. "Evlilikler finansal nedenlerle ayarlanırdı, değil mi?" Jane Austen uyarlamalarından payıma düşeni izledim. Olayı biliyorum.

"Kesinlikle," diyor düşes. "George ve ben evlendiğimizde bile, birçok arkadaşım aşık oldukları kişiyle değil, en iyi stratejik eşleşme kimdeyse onunla eşleştirilirdi."

"Bu çok üzücü," diye cevap veriyorum.

"Öyle, ama bazıları evlendikten *sonra* kocalarına kesinlikle aşık oldular. Bence bu da en az onun kadar romantik." Düşes yolu gösteriyor ve ben onun arkasındaki meyve bahçesini daha net görebiliyorum. Yaşlı gövdeler uzun otların arasından sarkıyor ve yemyeşil yapraklar kırmızı meyvelerle süslenmiş yeşil şemsiyelerden bir gölgelik oluşturuyor.

"Daha fazla olmasa da," diyorum. "Evli olmanıza rağmen hayatınızın geri kalanını yalnız geçirmek zorunda kalacağınızı düşündüğünüzü ve sonra ruh eşinizin başından beri yanınızda olduğunu anladığınızı hayal edin."

"Oldukça romantiksin, değil mi?" Düşes telefonuna gelen bir mesajla uğraşırken Ben nefesinin altından şöyle der.

"Sence?" Ben soruyorum. Ben kendimi böyle tanımlamazdım. Annem ailedeki en romantik kişiydi.

"Biliyorum. Belki de kimseye göstermek istemediğin bir katmana gömmüştündür," diyor ve bunun dün geceki sözlerimin sivri bir yankısı olduğunu biliyorum.

"Ben açık bir kitabım," diyorum.

"Hepimizin katmanları var, Salı."

O adımı söylediğinde kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Neden bilmiyorum, ama bunu ondan duymak her seferinde bir vahiy gibi geliyor.

"Gizli katmanlarım olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Belki de. Belki de bir süredir gömülü oldukları için onları unutmuşsunuzdur."

İçime, ruhumun derinliklerine bakıyor ve ben onun haklı olduğu düşüncesine kapılıyorum. Belki de romantik bir yanıma bastırmışımıdır - annemden aldığım yanıma. O öldükten sonra, onu kaybetmenin acısından kurtulmak için çaresizce onu hatırlatan şeyleri kendimden uzaklaştırdım. Belki de fark ettiğimden daha fazlasını itmişimdir.

Londra içimdeki romantik, gün batımını seven, Daniel-De-Luca seven parçayı ortaya çıkarıyor. Annemi kaybetmeden önceki halimi. Ben bunu görüyor, benim o versiyonumu. Bütünlüğümü, çok uzun zamandır uykuda olan parçalarımı.

Düşes gönderdiği mesajları bitiriyor ve bize dönüyor. "Pekâlâ, size kameraların tam olarak yerleştirildiği yeri göstereyim," diyor düşes. "Eskiden herkese Battenburg ve ev yapımı digestives getirirdim, böylece neler olup bittiğini görmek için bir bahane olurdu. Sonunda kendi sandalyem oldu. Üzerine adıma bile yazdırmışlardı." Gırtlaktan bir kahkaha atıyor. "Çok eğlenceliydi. Yine de Dük'ün kendisinden bu kadar uzakta vakit geçirdiğim için beni affettiğinden emin değilim. Beni yakınında seviyor."

Telefonu çalıyor ve cebinden çıkarıyor. Hepimiz durduk. "Lafı açılmışken. Bunu almam lazım ama hemen şurada, dibinde taş olan ağacın yanında."

Ben'i düşesin gösterdiği armut ağacının yanına çektim. "Bunu bırakmışlar." Elini bırakıyorum ve yazıyı okumak için eğiliyorum. Filmdekiyle tamamen aynı. "Bu, doğum sırasında ölen ve hayattayken meyve bahçesini çok seven sevgili kız kardeşine bir ithaf. Avani Tudor düşes olarak eve ilk taşındığında bunu bulur. Dükün kız kardeşine duyduğu sevgi, düşesin sonunda onun herkesin düşündüğü gibi bir canavar olmadığını görmesini sağlar. Oh, Ben, sanki gerçekmiş gibi."

Çok güzel. Liken ve zamanla yıpranmış pürüzsüz bir taş. Kelimeler solmaya başlamış. Sadece bir isim ve ithaf. *O burayı sevdi, ben de burayı seviyorum.*

Bir saniye içinde annemle geçirdiğim bir sonbahar öğleden sonrasına geri döndüm. Benzin almak için durmuştuk ve birisi Trent'in çiftliğindeki ağaçların güzel görüldüğünden bahsetmişti. Oraya gittik ve elli mil uzaklaşana kadar sonbahar renklerini izlemeye devam ettik, sonra benzin istasyonunda kurutulmuş et yiyerek ve arabanın kaputunda oturarak güneşin batışını izledik. Aptalca ama bu yolculuk

annemle ilgili her anıyı bir renk cümbüşü içinde geri getirdi. Onu çok özledim.

Burada olmayı çok isterdi. Onu geri almak için her şeyimi verirdim, sadece bu an için. Ve belki birkaç dakika daha. Yıllar geçmesine rağmen, ona her zamankinden daha çok ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

Geleceğimin ne getireceğini bilmeden, işim, Jed ya da lüks dairem olmadan da hayattan keyif alabileceğime dair bana güvence verebilirdi. Bunların hiçbirinin onun için önemli olmazdı. Bana sarılır ve her şeyin yoluna gireceğini söylerdi. Şu anda tek ihtiyacım olan bu.

"Filmdeki düğün ve düğünden mi bahsediyoruz?" diye soruyor.

Kazağımın köşesini başparmağımın üzerine çekip gözlerimi siliyorum. "Evet."

"İyi misin?" Ben dirseğimden çekiştiriyor ama onu silkeliyorum.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Ama ağlamıyordum gibi davranıp geri çekilmek yerine yanıma çömeliyor. "Kız kardeşin öldüğü için üzgün müsün?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

"Oh, bulmuşsun. Güzel." Düşes koşarak yanıma geldi ve ikimiz de ayağa kalktık. "Çok üzgünüm ama sizden ayrılmak zorundayım. George kendini kaybetmiş durumda ve benim eve dönmem gerekiyor."

"Hiç sorun değil. Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Ben sorarak beni konuşmak zorunda kalmaktan kurtardı.

Elini havada sallıyor. "Hiçbir şey yok. On iki buçukta öğle yemeği için içeride görüşürüz. Duvarlarla çevrili bahçeyi mutlaka ziyaret edin. Evin diğer tarafında."

Düşes eve dönüşünü izlerken sessizce yan yana duruyoruz.

Bir nefes alıp kendimi sabitliyorum, şimdi ve buraya yeniden odaklanıyorum. "Bu senin için biraz boşa geçmiş bir sabah," diyorum. "Etkileyecek bir düğün ya da düşes yok. E-postalarını falan takip etmek istersen eve dönebiliriz?"

"İyi misin?" diye soruyor, konuyu saptırmamı tamamen görmezden gelerek. "Annen mi?"

"Ben iyiyim," diyorum omuz silkerek. "Sadece Sadece bazen onu özledim."

Kimse fark etmese de büyük eli sırtımı düzleştiriyor. "Özür dilerim."

"Uzun zaman önce öldü ama burada olsam çok hoşuna giderdi. Ateşli, huysuz bir İngiliz'le sahte nişanlı olduğum kısım bile. Bunun büyük bir macera olduğunu düşünürdüm." Cümlemi bitirirken sesim titriyor. Ben önüme geçiyor ve beni kucaklıyor. Onu itmek ve iyi olduğumu söylemek yerine, içine gömülüyorum ve sadece nefes almama izin veriyorum.

Islak çam ormanları ve tarçın gibi nefis kokuyor. Üç yüz yıldır burada olan büyük, yaşlı bir meşe ağacı gibi güvende hissettiriyor. Onu sadece birkaç gündür tanırken nasıl bu kadar rahat hissedebiliyorum?

"Genelde bundan daha güçlüyümdür," diyorum, her zaman böyle ağlak bir bebek olmadığımı bilmesini istiyorum.

Beni daha sıkı çekiyor, ben de ceketinin daha derinlerine gömülüp yüzümü göğsüne yaslıyorum. Hareket etmiyor, uzaklaşmaya çalışmıyor. Saatler gibi gelen bir süre boyunca öylece duruyoruz. Bir düğ ve düşesle tanıştığımı söyleseydim, Fairfield gibi bir yerde kaldığımı anlatsaydım, sol elimdeki yüzüğü görseydi annemin takınacağı çeşitli ifadeleri gözümün önünden geçiriyorum. Eğer ona Ben gibi bir adamla aynı yatak odasını paylaştığımı söyleseydim.

Kendimi tüm *dileklerden* ve *olması gerekenlerden* kurtardığımda, avuçlarımı Ben'in göğsüne bastırıp geri çekiliyorum.

"Özür dilerim," diyorum.

"Özür dilemene gerek yok. Son zamanlarda çok şey yaşadın."

Elimde değil, gülmeye başlıyorum. Dışarıdan bakıldığında, bir uç duygudan diğerine zıplıyormuşum gibi görünebilirim. Belki de gülüşüm tam bir dehşet ifadesidir. "Ne yani, kariyerim uçurumun kenarında, kalacak yerim yok ve gerçek nişanlım beni terk etti diye mi?" Başımı sallıyorum. "Her şey daha kötü olabilirdi. Harika bir ülkedeyim, gerçek hayattaki bir düğ ve düşesin çok şık evinde kalıyorum. Ve seninle takılıyorum."

Yüzümü kavırıyor, başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor. Sanki vücudunu kullanarak "Sorun yok, *yanındayım*" diyor ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum. "Benimle takılmak artık kategorisinde mi yoksa eksi kategorisinde mi?" Bana yarım bir gülümseme veriyor ve beni bırakırken kaşlarını kaldırıyor.

Onu dürtüyorum. "Oh, sen salıncaklı koltuktasın. Saate göre değişir."

Eve doğru geri dönmeye başladık. Umarım duvarlarla çevrili bahçeye gidiyoruzdur. Orada çekilen sahne beynimde kirasız yaşıyor ve onu görmeliyim.

"Hafta sonunda otuz bin dolar daha zengin olacaksınız," diye ekliyor. "Bu artı kategorisinde olmalı."

Parayı neredeyse unutmuştum. "Gördünüz mü? Hayat o kadar güzel ki, bu konu şu anda ilk üçümde bile yer almıyor" diyorum.

"Bildiğim iyi oldu." Bana bir süre uzun uzun bakıyor ve benim için üzülmüyor mu yoksa başka bir şey mi hissediyor karar veremiyorum. "Görmek için çok heyecanlandığın şu duvarlarla çevrili bahçeye gidelim mi?"

Hiç düşünmeden ve kimse görmeden elimi onunkinin içine sokuyorum. Sanki bunu bekliyormuş gibi sıktı.

Duvarlarla çevrili bir bahçeden ne beklediğimden emin değildim ama hayal kırıklığına uğramadım. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yer olabilir. Yıkık dökük, kırmızı tuğlalı duvarlar, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun sanat eserindeki boya lekeleri gibi pembe, beyaz, sarı ve kırmızı sarmaşık güllerle kaplı. Dikdörtgen şeklindeki bahçenin ortasında, az önce girdiğimiz güzel ferforje kapıdan yaklaşık yüz metre ötedeki diğer uca kadar uzanan üç ya da dört metre genişliğinde bir çim pist var. Her iki tarafta da geniş çiçek bordürleri var - daha fazla gül ve tanımadığım diğer çiçekler. O kadar çoklar ki, vazoda bir buket gibi görünüyorlar, sanki bir çiçek gökkuşağında birlikte büyüyorlar.

Eylül ayında olabiliriz, ama bu bahçe renklerle dolup taşarak zirveye ulaşmış gibi görünüyor. Arada sırada, çimlerin ana uzantısına dik açılarla uzanan çim yürüyüş yolları, ziyaretçilerin çiçekleri her açıdan görebilmesi için yatakların arasından ve bahçenin yanından geçiyor. Buraya daha önce hiç gelmemiş olmama rağmen tamamen tanıdık geliyor. Tıpkı filmdeki gibi görünüyor.

"Çok güzel," diyorum. "Gerçekten nefes kesici."

"Güneşin parlıyor olmasının faydası var," diyor Ben. "Buranın bakımı astronomik olmalı."

Dünyaya bu kadar pratik bir gözle baktığı için kendi kendime gülümsemekten kendimi alamıyorum. Güneş konusunda haklı; parlak mavi, bulutsuz gökyüzü mekâna hayat veriyor. Tuğladan yansıyan ışık duvarları neredeyse ıslıl ıslıl yapıyor ve mekâna sihirli bir hava katıyor. Buraya gelebildiğim için çok şanslıyım.

Daniel De Luca bağlantısı ama aynı zamanda çok özel olduğu için. Gerçekten harika vakit geçiriyorum.

"Her kuruşuna değer," diye cevap verdim. "Çok güzel bir ev ve arazisi var. Tamamen büyüdü."

"Hoşuna gitti mi? Şehirli bir kız olduğunu sanıyordum?"

"Şehri seviyorum ama taşrada büyüdüm. İkisi de içimde var. Dük ve düşes mükemmel bir dengeye sahipler, Londra'da bir şehir evleri var ve sonra istedikleri zaman inzivaya çekilecekleri bu yer. Keşke bankada milyonlarım olsaydı. Hayatımı tam olarak böyle yaşırdım." Bu fikre bir kahkaha attım.

Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor.

"Bu kadar uzun süre onların ailesinde kaldıktan sonra, bu yerin eninde sonunda başka birine geçmesi çok üzücü görünüyor. Çocukları olmazsa buraya ne olacak?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım miras kalan kişi tarafından satılacak."

"Satın almalısın," diyorum. "Tanrı'dan daha çok paran var gibi görünüyor. Eğer burayı otel falan yapmayacağına söz verirsen, Dük otelleri de sana satabilir. Paket anlaşma gibi bir şey."

"Bu iyi bir fikir, ancak otelleri satmazsa, ikisinin de çok sevdiği evden ayrılmayacaktır."

Huysuzluğuna rağmen Ben'in insanları anlama konusunda esrarengiz bir yeteneği var.

"Doğru," diyorum. "Otelleri bu kadar çok istemenize neden olan şey nedir? Elbette yatırım yapılacak başka şeyler de var."

"Kendimce nedenlerim var" diyor.

Ben'de sevdiğim başka bir şey daha var: Ona cevaplamak istemediği bir soru soruyorum ve o bana yalan söylemiyor. Soruyu geçiştirip bana cevap vermiyor bile. Sadece bana söylemeyeceğini söylüyor. Babam da aynı şekilde cevap verirdi. Bir şeyler uydurmak çok kolay olurdu -bu *harika bir yatırım* ya da *arazide petrol olduğundan şüpheleniyorum- ama yapmazdı*. Onu uzun zamandır tanımıyorum ama sanırım ona güvenebilmemin nedenlerinden biri de bu. Onun yanında kendimi güvende hissetmemin nedenlerinden biri.

"Aha," diyorum. "Cevabımı almak istiyorsam daha derine inmem gerekecek."

Ama araştırmıyorum. Paylaşma havasında değil ve ben buna saygı duyuyorum. Bunun yerine, her şeyi içime çekerek tam üç yüz altmış derece dönüyorum. "Londra'ya döndüğümüzde sana o filmi izleteceğim. Çok romantik. Ailelerinin baskısı altında evlenmişler ve

Başlangıçta birbirlerine ayıracak zamanları yoktur; ikisi de evliliklerinin tadını çıkarmak yerine hayatlarına katlanmaya karardır. Bahçedeki sahneden bir gece önce bir baloya ev sahipliği yapmışlardır ve balo salonunda birlikte dans ettiklerinde, kadın ona umutsuzca aşık olduğunu fark eder. Bahçeye gelir ve danslarını yeniden yaşar, adımların üzerinden geçer ve hatta yaptıkları konuşmayı taklit eder. Ve sonra adam onu bulur. Bir süre kapıdan onu izler ve sonra kadın dönerken onu görür."

Bir kaşını kaldırıyor. "Eğer hissetmiyorsa onun için utanç verici."

Küçük bir kahkaha attım. "Ama o bunu hissediyor. Güllerin etrafında bir vals için onu kendine çekiyor."

"Bunun gibi mi?" Elimi tutuyor, başparmağını benimkine doluyor ve kollarımızı dans edecekmişiz gibi havaya kaldırıyor.

Nefesimi içime çekiyorum, ona bu kadar yakın olmaktan kaynaklandığını bildiğim kızarmamı engellemeye çalışıyorum. Diğer elimi omzuna doğru kaldırdıktan sonra avucunu sırtıma bastırıyor. Birdenbire aramızda boşluk kalmıyor, sert karnı göğüs kafesime bastırıyor. Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyor ki eminim duyabiliyor. İki yabancıyız, sevgiliymişiz gibi davranıyoruz, vücut vücuda duruyoruz, sanki gerçekten sevgiliymişiz gibi. Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum çünkü nasıl davranacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Ben." Adını zar zor söyleyebiliyorum çünkü ciğerlerimde hava yok.

"Sadece rahatla ve seni yönlendirmeme izin ver." Nefes alıyor ve büyüyor gibi görünüyor

Bir iki santim daha ilerledikten sonra beni geriye doğru götürdü.

Birden dans etmeye başladık. Küçük, ritmik adımlarla beni yönlendiriyor, sanki ikimiz de müziği duyabiliyoruz. Vücudundaki her kası hissedebiliyorum, kalçası benimkine değiyor ve ona bakabilmek için geriye doğru eğilmek zorunda kalıyorum. Bakire değilim ama bir erkekle hiç bu kadar yakın hissettiğimi sanmıyorum.

Kendimi açıkta hissetmeme rağmen, Ben o kadar rahat ki, sanki yakınlığımız önemli bir şey değilmiş gibi, dediğini yapıp rahatlıyorum. Bizi gül çalılarının arasındaki patıkada bir aşağı bir yukarı götürmesine izin veriyorum. Bizi yönlendiriyor, böylece süzülüyorum. Ayaklarım yere neredeyse hiç değmiyor. Belki de çağrımı kaçırdım ve bunca yıl dansçı olmalıydım. Ama tabii ki Ben sayesinde kendimi çok iyi hissediyorum.

Birdenbire bizi döndürüyor ve bu sefer ayaklarım gerçekten havada asılı kalıyor. Ciyaklıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Beni yere bırakıyor ve ben ona bakıyorum, hareket etmeye devam etmesini istiyorum çünkü bunun bitmesine hazır değilim. Önce sola, sonra sağa sallanıyoruz ve sonra o ayaklarını hareket ettirmeye başlıyor. Tempo eskisinden daha yavaş ve ayak uydurmak daha kolay. Çerçevesini indiriyor ve sanki eski balo salonunun fermuarını açmış gibi.

kostümünü çıkardı ve Ben geri döndü, ama hala dans ediyoruz. Sadece bu sefer biraz daha eşit. Bir düğünde falan dans ediyor olsaydık böyle hareket ederdik. Bahçede doğaçlama bir vals yapmaya karar vermiş nişanlı bir çiftiz.

Çünkü bu her zaman olur.

Elimi omzuna koyup ona bakıyorum, keskin çenesini, dolgun dudaklarını ve bana ne kadar yakın olduğunu görüp nefes alıyorum. Sadece başını biraz oynatsa öpüşüyor olacaktık. Ceketinin yumuşak yününün altına girme, onu daha fazla hissetme, olduğumuzdan daha da yakın olma dürtüsüyle savaşıyorum.

Ne olduğunu bilmiyorum ama bu sabah aramızda bir şeyler değişti. Aramızda daha önce olmayan bir rahatlık, *bir bilme* var.

"Sen harika bir dansçısın," dedim. Ben'in sahip olduğunu hayal edebildiğim tüm yetenekler arasında balo salonu dansı bunlardan biri değildi.

"İyi bir ritmin var," diye cevap veriyor, hareketlerimiz gittikçe küçülürken uzaklara ve omzumun üzerinden bakıyor. "Ve şimdi en sevdiğin sahnelerden birini canlandırdın."

"Gün yaratıldı. Hayat yok." Ben, bu seyahatin en sevdiğim kısımlarında giderek daha fazla yer alıyor. Bunun sebebi sadece birlikte geçirdiğimiz zaman değil.

Yüzünde nadiren görülen gamzesini ortaya çıkaran bir sırıtış beliriyor. "Dans edebildiğini kaç kişi biliyor?"

Sanki ruhuma bakıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Bu benim gizli süper gücüm."

Gülüyorum. "Eminim gerçeği bilen küçük bir kadın kulübü vardır. Birini yatağa atmanın dünyadaki en kolay yolu bu olsa gerek." Eğer Ben'in bugüne kadar gördüğüm en çekici erkek olduğunu düşünmediysem bile, şimdi kesinlikle düşünüyorum.

Hiçbir şey söylemiyor; sadece sessizce dans ediyoruz. Onun kokusu ve hissi katı, tanıdık. Neredeyse bana aitmiş gibi. Sonsuza kadar böyle, bu tuhaf film benzeri gerçeklikte kalabilirim.

Birbirimizden biraz uzaklaştık ve o beni kendine çekti. Başımı göğsüne yaslıyorum, sırtımdaki elinin sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Eve dönmek için acelesi yok gibi görünüyor, benim de yok. Sahte nişanlımın kollarında sallanmaktan daha iyi bir yer düşünemiyorum. Belki birkaç dakikalığına gerçek hayat uzaklaşabilir ve ben de fanteziden başka bir şey yokmuş gibi davranabilirim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ben banyodan tıpkı dün geceki gibi çıktı ama işler değişmişti. Bugün ağaçta, duvarlarla çevrili bahçede aramızdaki değişim düşündüğüm gibi sıfırlanmadı. Artık aramızda fiziksel olmaktan öte bir yakınlık var. Açıklaması zor bir şekilde birbirimize bağlıyız.

Bugün öğle yemeğinde o kadar dikkatliydi ki ne düşündüğümü ve hissettiğimi tam olarak biliyor gibiydi. Ben onun güvencesine ihtiyacım olduğunu fark etmeden hemen önce eli birkaç saniyeliğine bacağıma uzanıyordu. Akşam yemeği sırasında bir bakışı ya da sandalyesini bana doğru kaydırması, aklının benimle olduğu kadar onunla da meşgul olduğunu gösteriyordu. Belki buraya geldiğimizden beri -belki de tanıştığımızdan beri- büyüyor ama sanki bir dağın zirvesine doğru ilerliyoruz ve manzaranın tadını çıkarmak üzereyiz.

Umarım en ufak bir basınçla patlayacak bir balonun içinde değilizdir.

"Hey," diyor banyo kapısından içeri girip beni gördüğünde yatakta oturuyordu.

"Selam," diye cevap veriyorum. Benim kocaman bir yatağım varken onun kanepeyi alması çok saçma geliyor. "Kanepede rahat edeceğine emin misin? Bu yatakta bir sürü yer var."

"Ben iyiyim," diyor, hayal kırıklığıma uğramış bir şekilde.

Pencereye yöneliyor ve perdelerin arasından bakıyor. "Yağmur yağıyor," diyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum. "Birkaç saat önce parlak güneş ışığı vardı."

"Sonbaharın yaklaştığına dair bir işaret." Yataktan yastıkları ve yorganı alıp tıpkı dün gece yaptığı gibi düzenliyor, sonra elinde göz maskesiyle battaniyenin altına giriyor.

"Bugün gerçekten güzel vakit geçirdim," diyorum.

Burada olmak için para almam gülünç görünüyor. Londra'da tek başıma geçireceğimden daha iyi vakit geçiriyorum. Ziyaret ettiğim ülkeyi daha fazla deneyimliyor, daha fazla insanla tanışıyor, hatta daha fazla Daniel De Luca film mekânı görüyorum.

"Güzel," diyor bir kolunu başının arkasına sıkıştırırken. Yatağa uzandım, huzursuzdum ve uyumaya hazır değildim.

"Dük ile bilardo nasıl gitti?" Çekimler sona erdiğinde dük öğle yemeği için bize katıldı ve ardından Ben, Nick ve diğer bazı erkekleri kendisiyle bilardo oynamaya davet etti. Düşes eşler ve kız arkadaşlar için odada masaj ya da sabah odasında pedikür ayarladı. O ve ben öğleden sonrayı evi gezerek geçirdik ve bana *A Duchess for a Duke* filminin çekimlerinden daha fazla hikaye anlattı. En heyecan verici olanı da Daniel ve Avani arasındaki ilişkiyi doğrulamasıydı. Güzel bir öğleden sonra geçirmiştım ama Ben'den ayrı kalmak garipti. Duyguların karşılıklı olduğundan şüpheliyim. Ben istediğini almıştı, yani Dük'le vakit geçirecekti.

Nefesini içine çekiyor. "Gerçekten çok iyi aslında."

"Gerçekten mi? Anlat bana."

"Görünüşe göre düşes onu mirasını kontrol altına alması gerektiğine ikna etmeye çalışıyor. Uzak akrabalarına miras kalmasını istemiyor, bu yüzden bazı mal varlıklarını tasfiye etmeyi ve değerli amaçları desteklemek için bir vakıf kurmayı düşünüyor."

Dimdik oturuyorum ve yüz ifadesini görmek için yatağın ucuna doğru sürünüyorum. Bu adam nasıl oluyor da heyecandan havayı yumruklamıyor? "Bunda ne var?"

Bana doğru bir bakış attı. "Kesin bir şey yok. Tam olarak ikna olmuş değil ve onu tanıdığım kadarıyla, oteller gidecek ilk varlıklar olmayacak."

Bacaklarımı yatağın ucuna doğru sallıyorum. "Tamam, yani bana Dük'ün otelleri asla satmama zihniyetinden belki de satma zihniyetine geçtiğini söylüyorsun ve sen hala omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi orada yatıyorsun? Neden şampanya patlatmıyoruz?"

"Önümüzde hâlâ uzun bir yol var."

Başımı sallıyorum ve yataktan kayıyorum. "Küçük başarıları kutlamalısın."

Kendini oturur pozisyona çeker ve başını sallar. "Buraya kadar her şey yolunda. Ama bu hassas bir durum. Hiçbir şeyi berbat etmek istemiyorum."

Ayağa fırlayıp yanına oturuyorum ve hemen pişman oluyorum çünkü fiziksel bir sınırı aştığımı hissediyorum.

"Nasıl yaparsın? Belli ki senden hoşlanıyor ve seni potansiyel bir alıcı olarak görüyor olmalı, yoksa sana planlarından bahsetmezdi." Onun adına heyecanlandım ve bunun gerçekleşmesinde payım olduğu için gurur duydum. Sanki Ben'in takımındayım ve zaferi paylaşıyorum.

Ellerini saçlarının arasından geçirir. "Biliyorum. Sadece dikkatli davranmak istiyorum. Çok fazla zorlamak istemiyorum. Bu kararı kendi zamanında vermesi gerekiyor."

"Yine de ona hâlâ ilgilendiğini söyledin mi?" "O biliyor."

"Ama öyle mi? Yaptığından emin olmalısın. Aranızda herhangi bir yanlış anlaşılma olmasını istemezsin."

Ben dönüp gözlerime bakıyor ve birkaç dakika boyunca birbirimize bakıyoruz. Bir şey söylemesini bekliyorum. Sanki o da benim bir şey söylememi bekliyor.

Arkasına yaslanıyor, nefesini içine çekiyor ve çok yavaş bir şekilde veriyor. Gözlerimi bir yükselip bir alçalan göğsünden alamıyorum. Tişörtü kalçalarının üzerinde buruşmuş ama altındaki teni tam olarak göremiyorum. O düz, sert göğsün nasıl hissettirdiğini biliyorum. Sadece daha önce görmemiştim.

"Her konuda çok tek fikirliyim. Bazen bu benim en iyi yönüm, bazen de en büyük zayıflığım." Tavana bakıyor ve ben de fırsattan istifade onu izliyorum. Bu anı ve onun her parçasını ezberlemek istiyorum. Güçlü yanları kadar zayıflıklarının da kabul eden bir adamda çok çekici bir şey vardır. Jed kişisel zaafları her zaman ölümcül kusurlar olarak görürdü, şimdi fark ediyorum ki bu da benim üzerimde hatasız olmam için büyük bir baskı yaratıyor. Daha önce mutlu olduğumu nasıl düşünebilirdim?

"Ama ilgilenip ilgilenmediğini bilmesi gerekir," diyorum. "Biliyor dedim."

"Tamam," dedim. "Eğer eminsen."

Sessizce yan yana oturuyoruz, ikimiz de kıpırdamıyoruz. O ne düşünüyor? Belki de yatağını geri istiyordur. Ayağa kalkıp yatağıma dönmeliyim. Ama bir şey beni durduruyor.

Sonunda konuşur. "Bence çok hoşsun."

Sözleri havada asılı kalıyor ve sonra tenimde eriyip gidiyor. Hiç bu kadar güzel bir iltifat aldığımı sanmıyorum.

O da ben de kıpırdamıyoruz. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Seviyor musun?" En tatlı sözlere verilen saçma bir yanıt ama beynimi boşalttı ve kalbimi göğsümün etrafında vals ettirdi.

"İstiyorum."

Yine de ikimiz de hareket etmiyoruz. Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. Az önce benim hakkımda ne düşündüğünü söyledi. Elbette ben de aynısını yapmalıyım. "Bence sen ... harikasin."

Gerçekten harika.

Harikadan da öte.

Tamamen harika.

Nefesini üflüyor ve elini benimkinin içine kaydırıyor. Nabzım hızlanıyor, sabırsızlanıyorum, kapı açılmadan önceki bir at gibi. Burada onunla oturmak, el ele, çok doğru hissettiriyor. Sanki günlerdir değil de yıllardır tanıdığım biriymiş gibi; sanki burada olmam gereken yer tam da burasıymış gibi.

Sanki birlikte olmam gereken kişiyle birlikteymişim gibi.

Ayağa kalkıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Saçlarımı gözlerimden itiyor ve yüzümü avuçluyor. Beklentiden, arzu ve ihtiyaç hislerinden o kadar güçsüzüm ki, dik durabileceğimden emin değilim.

"Sana dokunmadan duramıyorum." Sesinin tınısı, başımın tepesinden omurgama doğru bir ürperti gönderen çakıllı bir kenara dönüştü. Ama gergin değilim. İstiyorum.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Tek düşünebildiğim, "*Nihayet, nihayet, nihayet.*"

Bu anı kaçırmak çok kolay olurdu. O gün parkta onu fark etmeyebilirdim. Kahve dükkanında arkamda durmayabilirdi. Nick'in yemek davetini kabul etmeyebilirdim. New York'tan ayrılmayabilirdim. Hâlâ Jed'le birlikte olabilirdim. Olabileceklerin görüntüleri beynimde hafif bir esintiyle bozulan bir göletin yüzeyi gibi titreşiyor -orada, sonra yok oluyor- ve tek düşünebildiğim, tek hissedebildiğim Ben oluyor.

Parmaklarımı Ben'in kollarında gezdiriyorum ve o da öpücüğü derinleştiriyor. Dokunduğu her yerde tenim ısınıyor: yüzüm, dudaklarım, bir elini sırtımda dolaştırırken kalçalarına bastırdığı karnım. Sıcak ve çok zayıfım, sanki arzusu kararlılığımı çalmış gibi. Dili benimkine bastırıyor ve sonunda ondan daha fazlasını alabildiğim için küçük bir rahatlama iniltisi çıkarmaktan kendimi alamıyorum. Meme uçlarım atletime yapışıyor ve o da hissediyor mu bilmiyorum ama inliyor. Titreşim göğsümde zıplıyor. Az önce Ben'i *inlettim* mi?

Sırtımdaki avuç içi bizi birbirimize yaklaştırıyor ama yeterince yakın değil. Sanki bir tencere sıcak su kaynamak üzere, sadece birkaç taneye ihtiyacı var. Biraz daha. Saniyeler.

Eli kıcımda dolaşıyor ve tam bacaklarımı beline dolamak üzereyken kapı çalınıyor. Ailelerimiz tarafından keşfedilmenin eşiğindeki gençler gibi birbirimizden ayrılıyoruz.

Bana tam olarak okuyamadığım bir bakış fırlatıyor ve kapıya doğru yürüyor. Elinde iki sıcak su şişesiyle temizlikçi geldi.

"Bunlara ihtiyacımız olduğundan emin değilim," diye mırıldanıyor ve onları yatağın üzerine atıyor.

Olduğum yerde duruyorum, ona duyduğum ihtiyaçla titriyorum, bana geri dönmesini, bana sarılmasını, beni öpmesini istiyorum. Onu her yerde hissetmek istiyorum.

Bunun yerine kanepeye yığılıyor, aşağı inerken elimi tutuyor ve beni de kendisiyle birlikte getiriyor, böylece öpüşmeden önceki oturuşumuza geri dönüyoruz. Ama bu sefer kalça kalçayız ve sıcaklık neredeyse bunaltıcı.

Elimi bırakmıyor ve onun yerine başparmağını avucumun üzerinde gezdirmeye başlıyor. Nefes almaya odaklanmaya çalışıyorum. Jed'den başka bir erkeği yönlendirmeye alışık değilim. Kendimi ergen gibi hissediyorum. Jed'le en son çıplak olmadan ve ikimizden biri orgazm olmaya çalışmadan dilimizle öpüştüğümüzde -çünkü bu hiçbir zaman aynı anda olmadı- muhtemelen hâlâ üniversitedeydik.

Bundan sonra nereye gideceğimi bilmiyorum. Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorum. Ama hayatım şu anda öyle bir yol ayrımında ki, daha fazla karmaşıklığa gerek var mı?

"Fazla düşünüyorsun," diyor.

"Her zaman," diye yanıtlıyorum.

Bir kahkaha attı ve ben de onu eğlendirmenin ne kadar zor olduğunu bildiğim için gülümsedim. "Burada da aynı. Çok fazla hareketli parça var. İkimiz için de. Eğer mantık üstün gelseydi, biz ..."

"Doğru," diyorum, şu anda vücudumun hiçbir yerinde mantık geçerli olmasa da onunla aynı fikirdeyim. "Sen çıkmıyorsun."

"Ve odaklanmam gerekiyor," diye ekliyor.

"On yıllık bir ilişkiden yeni çıktım."

"Sana burada olman için para ödüyorum," diyor. "Seni temin ederim ki. . . fiziksel hiçbir şey pazarlığın bir parçası değildi."

"Bunu biliyorum, Ben. Öpücüklerini kabul etmek için kendimi baskı altında hissetmiyorum."

Doğruyu söylediğimi görsel olarak teyit etmek istercesine dönüp bana bakıyor.

"Söz veriyorum," diyorum. Başımı eğiyorum ve sanki tadının nasıl olacağını merak ediyormuş gibi bakışlarını boynuma indiriyor.

Ama bu biraz karışık. Bunu ikimiz de biliyoruz.

Ayrıca beni tekrar öpmesini istediğimi de biliyorum ve kıyafetlerimi çıkarıp boynumdan bileğime kadar beni yalamak istese, şu anda hayır demem pek olası değil. Aynı zamanda, başkasının evinde misafiriz,

Her ne sebeple olursa olsun onun için son derece önemli olan bir şeyi başarmaya odaklanmaya çalışıyor ve ben de ciddi bir ilişkiden yeni çıktım. "Harekete geçmemek için bir sürü neden var."

Cümlemi tamamlayamıyorum çünkü Ben iri ellerini belime doluyor ve beni kucağına çekiyor. Başımın arkasını avuçluyor.

"Sürekli sana dokunmak istiyorum," diye homurdanıyor ve parmaklarını çıplak kalçama doluyor. Benimkine değen teni o kadar heyecan verici ki, alev alırım diye kıpırdamaya korkuyorum. Evet, el ele tutuştuk ve küçük, samimi şekillerde dokunduk, ama bir şekilde bu gece bu odada her şey farklı hissettiriyor. Daha büyük.

Ona doğru dönüyorum ve avuçlarımı dikkatlice göğsüne koyuyorum, yavaşça, beni durdurmak isterse ya da fikrimi değiştirirsem diye.

Ama o bilmiyor. Ben istemiyorum.

Üstündeki beyaz pamuğun sıcaklığını hissediyorum ama bu yeterli değil. Tenini hissetmek istiyorum. Parmaklarımı aşağıya, aşağıya, aşağıya kaydırıyorum, parmak uçlarımı tişörtünün eteğinin altından sert sıcaklığına daldırıyorum.

"Biliyorum. Ben de hissediyorum." Sesim kırık ve gergin, sanki deniz seviyesinden altı bin fit yukarıdaymışım ve nefesimi tutamıyormuşum gibi.

Sonunda, ağzıma bir öpücük kondurarak bana ihtiyacım olan oksijeni veriyor. Dudaklarımız birleştiğinde, onun alevleri karşısında buz gibi eriyorum. Dokunuşu, şimdiye kadar yaşadığım diğer tüm öpücükleri hafızamdan siliyor ve bundan sonra sadece onu hatırlayacağımı biliyorum. Sadece onu hatırlamak *isteyeceğim*.

Beni çekiyor, kucağında manevra yaptırıyor, böylece bacaklarım kalçalarının iki yanında, sertliği altımda. İç çekiyorum ve kaslarım açılıyor. Artık rol yapmıyoruz. Bu çok mükemmel, çok doğru hissettiriyor, sanki eve, onun yanına gelmeyi bekliyordum ve şimdi tam da olmam gereken yerdeyim. Popomu kendine doğru yaklaştırıyor ve birbirimize sokuluyoruz, kalçalarımız ve göğüslerimiz birbirine bastırıyor. Aramızdaki ince pamuk son bir bariyer görevi görüyor ve dayanıksız olmasına rağmen Ben'in bana tamamen sahip olmasını engelleyen tek şey.

Elleri göğüslerimin yanlarına doğru kayıyor ve başımı arkaya doğru eğiyorum, tüm vücudum zonkluyor. Çaresiz.

Nefesim kesildi. Çünkü bu -sadece bu, öpüşme ve yakınlık- neredeyse çok fazla. Hâlâ tamamen giyinik durumdayız ve her şey dışarıdan oldukça iyi görünse de, içeride? İçeride, nükleer bir patlamaya üç saniye uzaklıktayız. Ellerim göğsünde.

Kucağında kalçalarımı çeviriyor. Göğüslerimi avuçluyor, başparmağı pamuğun altından meme ucumu sıyrıyor.

"Ben," diye boğuluyorum, neredeyse duygularıma yenik düşerek.

Ellerini kaldırıyor, teslim olur gibi uzatıyor. Sonsuz bir minnettarlık ve aynı zamanda hayal kırıklığı içindeyim.

Birbirimizi keşfetmeden önce ritim tutmaya çalışıyormuşuz gibi alnımızı birbirine bastırıyoruz. Her yerde birbirimize bağlı olmamız dışında.

"Bunun yapılması gerekiyor. . . . yapmalıyız. Bunu burada yapamayız," diyor sonunda kelimelerini bularak. "Şimdi olmaz."

Anlıyorum. Doğru kararı veriyor, ama daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını istemeden onun etrafında bir saniye daha nasıl hayatta kalacağımdan emin değilim. Şimdi değilse ne zaman?

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ben'in komodinin üzerine bıraktığı notu katlayıp cüzdanıma koyduktan sonra dışarı çıkıyorum. Uyuyakalmışım ve saat neredeyse dokuz olmuş. Notunda kalkmam gerekirse gelip beni uyandıracağını söylemişti ama sabahı yatakta tembellik ederek geçirdiğim için kendimi kötü hissediyorum. Burada olmak için para alıyorum. En azından uyanık olabilirim. Dün geceyi düşündüğümde, dudaklarını, ellerini, bedenini bedenime yaslayışını ve başka bir zaman kaldığımız yerden devam edeceğimize dair söylenmemiş sözü hatırlayıp gülümsemeden edemiyorum.

Merdivenlerin dibine vardığımda Grant'in bana doğru geldiğini görüyorum. "Kahvaltı salonundalar," diyor gülümseyerek. "Hemen sağında."

Koridorda ilerlerken karşıdaki tablolarla kaplı duvara bakıyorum. Bazılarının üzerinde altın bir etiket var ve *Brandon Dükü'nü* okumak için eğiliyorum. Resimlerin yüzlerce yıllık olduğu belli. Selefinizin yerini doldurmanın, hayatın sizin için tam olarak ne planladığını bilerek büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Bu gece otele döner dönmez babamı aramalıyım.

Koridorun ilerisinde, kapalı bir kapının ardındaki konuşmaları duyuyorum. Pirinç kapı kolunu çeviriyorum ve doğru yerde olup olmadığını görebilmek için bir santim açıyorum. Biri kapıyı aralıyor. Dük'tü. "Günaydın, canım. Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Hâlâ karımı bekliyoruz ama törende değiliz. Sana çay getirelim."

Ben'le göz göze geliyorum; gülümsüyor ve yanıma geliyor. Çünkü gülümsemenin aynısı - gamzeli olan - ve tamamen bulaşıcı.

"Günaydın," diyor yaklaşırken. Sanki büyüüne kapılmışım gibi refleks olarak ona sırtıyorum. Ben'le bu kadar iyi bir aktör olmadığını bilecek kadar çok zaman geçirdim - beni gördüğüne memnun oldu. Ve vücudumun her köşesinden çıkıp merkezime doğru ilerleyen karıncalanma, onu gördüğüme benim de memnun olduğumu söylüyor.

"Seni uyandırmak istemedim." Sesini alçaltarak sadece benimle konuşuyor ve bu o kadar samimi hissettiriyor ki, orada sütyenim ve külotumla duruyor olabilirdim. Elini omzuma koyuyor ve dün gecedan kalan sıcaklık yeniden canlanıyor. Gözlerimizi kilitliyoruz ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. Üstüme bir öpücük konduruyor

sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi. Elimi beline götürüyorum ve başparmağımı kalça kemiğinin üzerine koyuyorum.

Sınırlar bulanıklaşmaya başladı. Neyin göstermelik neyin gerçek olduğunu anlayamıyorum. Neredeyse yeni nişanlanmış bir çift olduğumuza, hafta sonu için arkadaşlarımızda kalmaya geldiğimize inanacağım.

Para aldığımı bilmem dışında.

Elimden tutup beni masanın etrafına götürüyor. Parlak beyaz keten bir masa örtüsüyle kaplı masa, ortada büyük bir meyve sergisi, *aslında* gümüş olduğundan şüphelendiğim gümüş takımlar ve kabarık çiçekler ve altın aksanlarla süslenmiş tabaklarla tamamlanmış devasa bir Viktorya dönemi bebek evindeymişiz gibi ayarlandı.

Yanımızdan geçenlere günaydın diyorum. Nick ve Elizabeth'e ulaştığımızda Nick bana başıyla selam veriyor ve sanki bir tür sırrın içindeymiş gibi sırıtıyor. Ben sandalyemi çekiyor ve ben de oturuyorum. Hemen bir garson beliriyor ve bana çeşitli çaylar sunuyor. Ben'e bakıyorum, bana yol göstermesini bekliyorum. Selamlaşmamızdan dolayı biraz sersemlemiş durumdayım ve içmem gereken uygun bir çay olup olmadığından emin değilim.

"Yeşil ya da ... ısırgan otu belki?" diye öneriyor, gezegendeki en özenli nişanlı gibi.

Başımı salladım. "Evet, ısırgan çok güzel olur."

Grant'ten daha genç, takım elbiseli bir adam, "Kahvaltı için size ne getireyim?" diye soruyor.

Dük, Ben'e dikkatini çeken bir soru sordu. Bir yabancıнын evinde kahvaltıda ne sipariş edilir pek emin değilim. Dün her şey masaya getirilmişti.

"Benedict usulü yumurta ve meyve önerebilir miyim?" diyor garson. "Bu sabah popüler bir seçim gibi görünüyor."

"Kulağa harika geliyor," diyorum.

Herkes oturuyor ve sonra kapı açılıp düşes geldiğinde hepimiz tekrar ayağa fırlıyoruz.

"Herkese günaydın," diyor gülümseyerek ve başıyla hepimizi selamlayarak. Sonra garsonla konuşuyor ve hepimiz oturuyoruz. "Güzel bir Eylül günü daha," diyor düşes. "Bugün aramızdan ayrıldığınız için üzgünüm. Burada kalmanızdan gerçekten çok keyif aldım."

"Gerçekten harika zaman geçirdim," diyorum ve duygularım tamamen gerçek. Bu kadar kolay olması şaşırtıcı. Sanırım Ben Kelley gibi bir adama aşıkmiş gibi yapmak zor değil. "Her şey için çok teşekkür ederim."

inanılmaz misafirperverliğiniz. İngiliz kırsalını bu muhteşem evin bakış açısından görmek ..." Başımı sallıyorum. "Benim için bir onurdu."

Dük ve düşes birbirlerine bakıyorlar ve midem bulanıyor. Çok mu coşkuluydum? Samimiyetsiz mi göründüm? Ben'e bakıyorum ama o düke bakıyor.

"Kocam ve ben bir görüşme yaptık," diye başlıyor düşes. "Eğer izin verirsiniz düğün kutlamalarınızın bir kısmına ev sahipliği yapmak istiyoruz. Düğün kahvaltısını burada yapmak isteriz ya da kendinizi rahat hissetmiyorsanız belki nişan partisini?"

Kalbim göğsümde daha da hızlandı. Ne kadar cömert bir teklif. Bu Ben için sadece iyi bir haber olabilir, değil mi? Dük, düğününe ev sahipliği yapmaya hazır olduğuna göre ondan hoşlanıyor olmalı. Ben'e bakıyorum ve kalbim yerinden fırlayıp karnıma çarpıyor. Tek bir sorun var: Yanımdaki adamla gerçekten evlenmeyeceğim.

"Bu inanılmaz derecede cömertçe," diyor Ben, sesi buraya geldiğimizden beri duyduğumdan biraz daha gergin. Garip hissettiğini söyleyebilirim. Burada iyi bir eküri olmam gerekiyor.

"Bu cömertliğin de ötesinde," diyorum. "Evliliğimizi kutlamak için Fairfield House'dan daha büyüğü bir yer düşünemiyorum, ya sen Ben?"

Başını sallıyor. "Kesinlikle hayır."

Düşes gülümsüyor. "Sizi duvarlarla çevrili bahçede dans ederken gördüğümde, buranın büyüşünü hissettiğinizi biliyordum." Bizi gördü mü? Biz bahçede oyalanırken onun eve döndüğünü sanmıştım. "Bazı insanlar gelip buranın manzarasını ve tarihini takdir eder ama siz içeri girdiğinizden beri bu harika mülkün ruhunu gördüğünüzü hissediyorum."

Bu çok büyük bir iltifat ve haksız da değil.

"Siz ikiniz bize yeni nişanlandığımız zamanları hatırlatıyorsunuz. Birbirinizle çok uyumlusunuz. Her zaman genç çiftler görüyorum ve uzun ömürlü olacak olanları, yanlış nedenlerle evlenenlerden ayırt edebiliyorum."

Midem suçluluk ve pişmanlıkla çalkalanıyor. Onu yanlış yönlendirdiğim için çok üzgünüm.

Ben sanki ne düşündüğümü duyuyormuş ve beni rahatlatmak istiyormuş gibi elini bacağıma koyuyor.

"Bunu duymak çok güzel," diyorum. "Ben harika bir adam. Bence bir ortak için daha iyi bir temel olamaz."

Dük ve düşes bir kez daha bakışıyor. Ben'e baktığımda onu bana bakarken buluyorum, tıpkı dün gece öpüşmemizden önce yaptığı gibi. "*Bence çok güzelsin*" diyen bir bakış bu ve beni içten dışa eritiyor.

"Planlamanın henüz ilk aşamalarındayız," diyorum bakışlarımı Ben'inkilerden ayırarak. "Ben'in kaçma tartışmasını kazanıp kazanmayacağından emin değilim.

."

Düşes, "Hiçbir zorunluluk yok" diyor. "Sadece teklif etmek istedim. Eğer farklı bir yol izlemeye karar verirsiniz, o zaman elbette yapmalısınız. Bizi gücendireceğinizi düşünmeyin."

"Oh, eminim sizi gücendirebilirim," diyorum. "Ne de olsa ben Amerikalıyım." Herkes gülüyor ve neyse ki konuşmanın seyri değişiyor.

"Ne olursa olsun, hepiniz tekrar gelip kalmalısınız. Malikâne sonbaharda oldukça muhteşem oluyor. Renkler hayret verici, değil mi sevgilim?" Düşes Dük'e dönüyor, o da başını sallayarak önüne konan yumurtalardan bir lokma alıyor. "Tüm yıl boyunca. Ve özellikle Noel'de harika."

"Buna bayılırız," diyorum, gerçekten heyecanlıyım, sanki gerçekten geri dönüp manzaradaki değişiklikleri ve araba yolunu kaplayan ağaçlarda parıltıyan tatil ışıklarını görebilecekmişim gibi. "İngiltere'de bir Noel için sabırsızlanıyorum."

"Ben, bakalım bu hafta Fairfield'da bir toplantı ayarlayabilecek miyiz?" Dük peçetesiyle ağzını sildi. "Seninle birkaç şeyin üzerinden geçmek istiyorum."

Fairfield mı? Bunun ne olduğundan emin değilim ama ne Ben'e ne de düke bakmamaya çalışıyorum. Bu Ben için iyi bir haber olmalı, değil mi? Belki de düşes kocasını otelleri satmaya ikna etmiştir. Bu bir ilerleme mi?

"Kesinlikle. Ofisinizi arayıp bir şeyler ayarlayacağım." Dük,

"Çok iyi," diye yanıtlar.

Düşes, Elizabeth ve bana "Şehre geldiğimde The Fairfield'da çay içmeliyiz" dedi. "Sonra alışveriş için Fortnum's'a uğrayabiliriz. Eminim Ben ve Nick de kocam gibi çalışıyordur. Size en sevdiğim yerlerden bazılarını göstermekten mutluluk duyarım, Salı."

"Kesinlikle." Düşesle çay içmek ve ardından alışveriş yapmak kulağa hayal gibi geliyor. İlk başta, birinin nişanlısı gibi davranmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordum. Şimdi, aramızdaki ilişkiyi bitirmeyi düşünmek istemiyorum. Hayatımızdaki ses hoşuma gidiyor.

Düşeslerle yemek yiyeceğim, Noel'i Londra'da geçireceğim ve her gün Ben'le takılacağım. Ayrıca her akşam Ben'in dokunuşuna, her sabah dudaklarına ve aradaki zamanlara gömülme fikri de hoşuma gidiyor. Kırk sekiz saatten az bir süredir buradayız ve bu süreyi mümkün olduğunca uzatmak istiyorum.

Ama sadece birkaç saat içinde arabaya binip gerçek hayata döneceğiz. Bu hafta sonuyla ilgili her şey buharlaşacak.

Kayıp ve üzüntü duyguları Jed'le ayrıldığımız zamankinden bile daha derin. Bunun nasıl mümkün olduğundan emin değilim. Belki de gerçek hayatın -işim için savaştığım ve hala ayrılığın gölgesinde kaldığım hayatın- artık istediğim hayat olmadığını fark etmemdendir. Gül bahçelerinde vals yapan ve Ben'in sevimli bulduğu bir kadın olmak istiyorum. Peri masalı istiyorum.

Ancak peri masalları kurgudur - çocuklara, kendilerini sert ve gerçek dünya hakkında daha iyi hissetmelerini sağlamak için anlattığımız yalanlar. Kendi gerçekliğimi göz önünde bulundurduğumda, belki de bu hafta sonunun gerçek olduğuna kendimi inandırarak kendimi daha iyi hissetmeye çalışıyordum. Ancak şimdi, bu hikaye kitabını sonsuza dek kapatmak gibi talihsiz bir zorunlulukla karşı karşıyayım ve bu sonsuza dek mutlu sonla bitmeyecek.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Fairfield House'dan uzaklaşırken, sanki sınırlarım bulanıklaşıyor ve Ben'in nişanlısı gibi davrandığım zamankinden daha az kendim gibi hissediyorum. Tek düşünebildiğim ayrılacağım için ne kadar üzgün olduğum. Belki de adrenalinin azalmasından dolayıdır. Ya da belki bundan daha fazlasıdır. Belki de bu hafta sonu bana kim olmak istediğimi gösterdi.

"Sanırım buraya kadarmış," diyorum geldiğimizde bize çok heybetli gelen büyük kapılardan çıkarken. Çok gergindim ama buna gerek yoktu.

"Bana New York'taki hayatından bahset" diyor Ben, sanki hiç duymamış gibi.

Ben.

"Az önce bir yalanlar ağı kurduk ve evlenmeyi yarı yarıya taahhüt ettik. Fairfield House'da New York'taki hayatım hakkında sohbet etmek ister misin?" *Ve öpüştük!* Eklemiyorum. Maskaralığımızın bir kısmı gerçek bir şeye dönüştü. Öyle değil mi?

"Eski sevgilini unuttun mu?" diye soruyor.

"Ne?" Ben ve ben bu konuşmada sadece aynı sayfada değiliz, aynı kitapta olduğumuzu bile sanmıyorum.

"Nişanlın. Tekrar bir araya geleceğinizi düşünüyor musun?" Ben önüne bakıyor, görünüşe göre yola odaklanmış.

"Hayır, tekrar bir araya gelmeyeceğiz. SoHo'dan bir balerinle Iowa'ya taşındı. Bunu sana söylemiştim."

"Balerini terk etseydi tekrar bir araya gelmek ister miydiniz?"

"Ne? Ben bile ..." Jed pek çok şey olabilir ama fikir değiştirmez. İlişkimizin bittiğini söylediğinde fikrini değiştirmeyeceğini biliyordum. Bu onun için bir gecede verilmiş bir karar değildi. "Değiştirmeyecek."

Ben bıkkın bir nefes verir.

Jed geri dönüp beni affetmesi için yalvarırsa ne olacağını düşünmek aklıma bile gelmemişti, çünkü bu asla olmayacaktı. "Hayat geriye doğru gitmez," dedim. "On yıldır birlikteydik. Onun ne düşündüğünü ondan önce bildiğimi sanıyordum. Pek çok konuda yanılmışım. Ama bildiğim bir şey var: Jed geri dönmeyecek. Kararını verdi."

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor. Ben ne düşünüyor? Beni tekrar öpmek istiyor mu? Çünkü onu gerçekten öpmek istiyorum.

"Soruma kasten mi cevap vermiyorsunuz?" diye soruyor.

Kollarımı önümde kavuşturuyorum. Şimdi kızgın olan benim.

Ben'in sorusuna cevap verdim. Saklayacak bir şeyim yok.

"Bana ne yapacağını ya da yapmayacağını söyledin" diyor. "Geri gelirse ne yapacağını değil. Bu sadece senin kendin olman, başkalarının ihtiyaç ve arzularına kendinkilerden daha fazla öncelik vermek mi, yoksa bir parçanı gerçekten geri istiyor mu anlayamıyorum."

Kollarımı açıp pencereden dışarı bakıyorum. Ben haklıydı. Ayrıldığımızdan beri ilişkimizin sadece Jed'in tarafını düşündüm. Ama gerçeklik tersine dönse ve Jed sürünerek bana geri gelse ne yapardım?

"Hayır," diyorum, tüm düşüncelerim yerli yerine oturuyor. "Onu geri almazdım. Ama aldattığı ve yalan söylediği için değil." Yüksek sesle gülüyorum çünkü bu bir erkek arkadaşı geri almamak için yeterli bir neden olmalı. "Sanırım tanıştığımızda ona ihtiyacım vardı. Beni annemi kaybetmenin acısından uzaklaştıracak bir şeye ya da birine ihtiyacım vardı. Jed bundan saklanmama yardım etti, önceki *benliğimden*..."

Jed'le birlikte olmak, zorlukla nefes alabildiğim zamanlarda hayatıma devam etmeme yardımcı oluyordu, annemi çok özliyordum. Üzüntümün bu kadar ağır olmayacağı bir zamanı hayal bile edemiyordum; yatağımdan kanepeye ancak geçebiliyordum. Babam üniversiteye gitmem için ısrar etmişti ve geriye dönüp baktığımda annemin ölümünden sonra verebileceğim en iyi kararın bu olduğunu görüyorum. Sonra Jed'le tanıştım ve hayat ilerlemeye başladı.

"Peki ya şimdi?" Ben soruyor.

"Artık her şey farklı," diyorum. Tam olarak nasıl olduğundan emin değilim, sadece öyle. En son bekar olduğumda, annemin ölümünden dolayı duyduğum keder beni felç etmişti. Şimdi onu hâlâ özleyorum ama her eylemim ya da eylemsizliğim bu kederden kaynaklanmıyor. "Kendimi hüznün okyanusuna çekmek için bir cankurtaran halatına ihtiyacım yok ve dürüst olmak gerekirse uzun zamandır da ihtiyacım olmadı. Sanırım Jed'e tutundum çünkü bir yanımda onu bırakırsam olacıklardan korkuyordum. Artık saklanmak istemiyorum. Buna ihtiyacım yok. Annem hayattayken olduğum halimi seviyorum. Londra'da olmak . . . O parçamla yeniden bağlantı kurmama yardımcı oldu ve bunu kaybetmek istemiyorum. Jed'le birlikteyken olduğum kadın değilim. Olmak da istemiyorum."

Ben elime uzanıyor ve parmaklarımız birleşiyor. Dolambaçlı köy yollarında sessizce ilerliyoruz. Ağaçların renkleri bana evimi hatırlatıyor. New York'taki evim değil, Franklin, Madison County'deki evim. Yapraklar

ağaçlar yeni ve yeşilden altın, kırmızı, pas ve turuncudan oluşan bir gökkuşağına dönüşüyor. Ve bunun için daha da güzeller.

"Bu hafta sonu burada benimle olman için sana para ödediğimin farkındayım," diyor Ben durup dururken. Ses tonu bir konuşmanın ortasında olduğumuzu gösteriyor ve kafasının içinde ne kadar zamandır kendi kendine konuştuğunu merak ediyorum.

"Evet, ama paranı alamam." Bu içgüdüsel bir tepki. Konuşmadan önce düşünmedim ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz doğru olduklarını anladım.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye yanıtlıyor Ben.

"Senden otuz bin dolar almam için beni zorlayamazsın. Hayatımın en güzel hafta sonlarından birini geçirdim. İnanılmaz insanlarla tanıştım, harika bir evde kaldım. En sevdiğim filmlerden birinin perde arkasını bile izledim. Ve sonra ..." *Sen vardın*, söylemiyorum. "Paranı almamın imkanı yok."

Ben direksiyonu yolun kenarına kırar, orada çitlerin arasında bir açıklık ve bir tarlaya açılan bir kapı vardır. Motoru durdurur ve hiçbir açıklama yapmadan arabadan iner.

Bana kızgın olamaz. Belki de acilen işemesi gerekiyordur? Çekingen bir tavırla kapıyı açıyorum, kafamı dışarı uzatıyorum ve onu bagaja yaslanmış görüyorum.

Neler oluyor?

Arabadan iniyorum ve onun vücut diline bakıyorum; sert, yay kirişi gibi gergin ve nükleer reaktör gibi enerji yayıyor. "Sen . . deli misin?"

Gözlerime bakmıyor. Onun yerine parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve az önce indiğimiz yola bakıyor. "Sanırım o yöne doğru gidiyor olabilirim."

"Yani ... sadece biraz sinirli ama bina mı?" Biraz kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Yani sanırım ben ..." Ellerini indirdi ve bana döndü. "Senden hoşlanıyorum."

Sözleri neredeyse fiziksel bir güçle göğsüme çarpıyor. Elimde olmadan ağzımın kenarlarını gülümsemek için kaldırıyorum. "Ve bu seni kızdırıyor mu?"

Kaşları çatılır. "O tür bir delilik değil. Aklını yitirip yitirmediğini merak etmene neden olan türden bir delilik."

Göğsüme sıcaklık doluyor. Kafası karışık. Karmakarışık. Bırakın bir sonraki on adımı, bir sonraki adımı bile bilmiyor. Bu Ben gibi bir adam için son derece kafa karıştırıcı olmalı.

Ona doğru bir adım atıyorum ve parmağımı kot pantolonunun beline sokuyorum, ona dokunma ihtiyacı duyuyorum. Ona bakıyorum ama gözlerimle buluşmuyor. "Benden hoşlanıyorsun ve bu yüzden aklını kaçırıyor olabileceğini mi düşünüyorsun?" Bir yanımın kırılması gerektiğini bilmeme rağmen gülümsüyorum. Ama alınmıyorum. Beklenmedik duyguların Ben gibi bir adamı hazırlıksız yakalayabileceğini anlıyorum. Sadece bunları yaşamasından memnunum. Çünkü bu tamamen karşılıklı.

Ellerini belime doladı. "Sanırım Bu sadece ... I . . . I . . . I." Sonunda göz göze geldik. "Burada olman için sana para ödedim. . ." Başını iki yana sallıyor. "Mesele sadece bu değil. Para bunu yapmazdı çünkü sen buna hayır dedin. Ama patronunla olan bağlantım ortaya çıkınca ..." Beynimin iç işleyişine dair bir goblen yapmak için birçok ipliği bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi yine duruyor. "Beni memnun etmek istediğin için mi yoksa kendini memnun etmek istediğin için mi öptün?"

Alnımda alışık olmadığım bir baskı var. Kafa karışıklığı ya da hayal kırıklığı, hangisi olduğundan emin olamıyorum. "Lütfen sen?" diye soruyorum.

Cevap bulmak için yüzümü arıyor ama hiçbir şey bulamıyor çünkü ne demek istediğinden tam olarak emin değilim.

"Açıklığı severim," diyor. "Peki ya sen ve ben? Biz net değiliz." İçindeki tüm çatışmanın yere dökülmüş bir kase spagetti gibi ortaya saçıldığını görüyorum.

Ellerimi kollarında gezdiriyor, onun sert ve güvenli hissini tadını çıkarıyorum. "Sana bedavaya bir şey söyleyeyim: Öpmek istemediğim erkekleri öpmem. Seninki kadar güzel bir kıçları olsa bile. Öyle olmadıklarını düşündüğüm erkeklere harika olduklarını söylemem. Benden faydalanmadın. Ve her neyse, sana söyledim, parayı almayacağım. Alsam bile, otuz bin dolar seni öpmemi sağlamaz. Üç yüz milyon dolar da yapmaz. Senden hoşlanıyorum. Bu yüzden seni öptüm."

"Ve sana söyledim, parayı kesinlikle alıyorsun. Her kuruşunu hak ettin. Dük ve düşes senden çok etkilendi ve dük beni The Fairfield'a davet etti. En çılgın hayallerimde bile geçen hafta sonu kaydettiğim kadar ilerleme kaydedeceğimi hayal edemezdim." Dük'ten bahsederken enerjisi değişiyor. Sanki iş beynine geçiş yapmış gibi. Daha az endişeli görünmesinden memnun olsam da, öpüşme hakkında konuşmayı bıraktığımız için biraz hayal kırıklığına uğradım.

"Düşesin onun satmasını istemesi yardımcı oluyor."

"Evet, ama şimdi beni satmak isteyebileceği bir adam olarak görüyor. Bunun büyük bir kısmı senin sayende oldu."

"İşlerin yolunda gitmesine sevindim," diyorum. Ben harika bir adam. Sadece ne kadar harika olduğunu herkese *gösterme* konusunda pek iyi değil.

"Saatin dışında mıyız?" diye soruyor.

"Saat mi var?"

Cevap vermiyor, bana da gerçekte ne sormaya çalıştığını tahmin etmek kalıyor. Uzanıp işaret parmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum.

"Eğer evet dersem,

bu beni tekrar öpeceğin anlamına mı geliyor?"

"Bana bir söz ver," diyor gözleri dokunuşumla kapanırken. Cevap vermiyorum ve onu duyup duymadığımı kontrol etmek için gözlerini açıyor. "Benimleyken istemediğin hiçbir şeye evet deme."

Kaşlarımı çattım. "Bunu neden yapayım ki?"

"Salı," diye fısıldıyor ve çenemi kavrarken yaptığı tek açıklama bu oluyor.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve ona doğru uzanıyorum. Dudakları dudaklarımı buluyor ve dokunuşunun altında içimin açıldığını hissediyorum. Günün geri kalanını bir yol kenarında geçirirsem, önümdeki adamı öperken arka planda bir arabanın aralıklı vızıltısı, şimdiye kadar geçirdiğim en iyi güne dönüşebilir.

Öpüşürken, sırtımı bagaja vermem için bizi çeviriyor. Kalçalarını benimkilere bastırıyor, beni arabaya sabitliyor, aciliyeti dün geceye göre bugün daha belirgin. Saçlarını karıştırıyorum, parmaklarım keşfediyor ve duvarlarla çevrili bahçede dans ettiğimiz zamanki gibi aynı uçuşan hissi yaşıyorum. Ağzımın içine hırlıyor ve titreşimler vücuduma yayılarak kanımı derimin yüzeyine çıkarıyor. Her santimim onu istiyor.

Aniden geri çekiliyor ve geri adım atıyor. Parmaklarını karışmış saçlarının arasından geçirirken yüzünde şüphe arıyorum. Bulduğum şey odaklanmak. "Arabaya geri dönmeliyiz. Yoksa tutuklanacağız."

"İngiliz polisi insanları öpüşükleri için tutukluyor mu?"

Sürücü tarafına doğru ilerliyor, ben de onu taklit ederek yolcu kapısını açıyorum.

"Hayır, ama devam edersek seni ne yapmaya ikna edebileceğimden korkuyorum."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. Bana karşı biraz kontrolsüz hissetmesi hoşuma gidiyor. Bunun Ben için çok fazla olduğunu hayal edemiyorum.

Koltuklarımıza yerleşiyor ve rahat bir sessizlik içinde yolculuğumuza devam ediyoruz. Kırsal alan çok güzel, ama içimde eve karşı bir sızı yaratıyor.

uzun zamandır hissetmemiştim. Ben'e bakıyorum.

Ben. Ben. Ben. Ben.

Jed'le birlikteyken, Ben'le olduğum kadar özel hissettiğimi hiç hatırlamıyorum. Bana bakışı, sanki yanımda olduğu için yeterince şanslı olduğuna şaşırmış gibi. Beni öpüşü, sanki doyamıyormuş gibi. Bana sarılma şekli, sanki değerliymişim gibi. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim.

Ben'in sözleri hafızamda yankılanıyor. *İstemediğin hiçbir şeye evet deme.*

Jed'i hiç *istedim* mi? Yoksa o mu beni istiyordu?

Emin olduğum tek şey Ben'i istediğim. Telefonum bir mesajla bipleli ve açtım.

"Düşes arıyor," diyorum mesajı gözden geçirerek. "Bizi cumartesi günü kendisi ve dükle birlikte şehirdeki evlerinde akşam yemeğine davet ediyor."

Karşıdan Ben'e bakıyorum ama o okunmuyor.

"Eğer gitmek istersen sahte nişanlılığımıza devam etmekten mutluluk duyarım," diye teklif ediyorum.

"Senden bunu yapmanı isteyemem," diyor. "Zaten çok fazla zamanını aldım. İşine odaklanman gerekiyor."

"Öncelikle, siz istemediniz, ben teklif ettim. İkincisi, Dük ve Düşes'ten hoşlanıyorum. Eğer bilmiyorsan, ben de senden hoşlanıyorum. Dördümüzle bir akşam kulağa eğlenceli geliyor."

Başını sallıyor. "Her zaman birilerini memnun etmek istiyorum."

Midem koltuğuma gömüldü. Beklediğim tepki bu değildi. "İstediğin bu mu?" Ben sordu.

"Az önce öyle dedim, değil mi? Ama eğer başka bir kadını basit bir kahve siparişiyle götürmek istiyorsan, o zaman ..." Omuz silkiyorum. "Sanırım hayat böyle."

Ben'in bakışları yolda kalıyor. "Cumartesi günü nişanlım olarak akşam yemeği yemekten mutlu olacağından eminsen, minnettar olurum. Son kez soruyorum, söz veriyorum" diyor.

"Bir midye kadar mutluyum," diyorum, son seferle ilgili kısmı görmezden gelerek. Ben'e veda etmeyi düşünmek istemiyorum. "Tek bir şartla. Bu hafta sonu için bana ödeme yapma fikrinden vazgeç."

Homurdanıyor ama başını sallıyor. "Sonra ne olacak?"

diyor. "Sonra ne *ne*?"

"New York'a ne zaman dönüyorsun?" "Üç hafta sonra."

Elini saçlarının arasından geçiriyor ve başını sallıyor. "Yani Londra'da üç haftan kaldı, sonra New York'ta olacaksın."

Az önce söylediklerimi tekrarladığı için gülüyorum, anlamadığı için değil. Sonra jeton düşüyor. Bana çıkma teklif etmekte zorlanıyor. "Tekrar takılmak ister misin? Sadece ikimiz?" diye sordum. "Belki ... beni yemeğe davet edersin?"

Bakışlarımı karşılıyor ve başını sallıyor.

Sevimli erkekler tarihindeki en sevimli adam olabilir. Avucumu yanağına doğru kaydırıyorum ve ona sırtıyorum. "Güzel," diyorum. "Evet diyeceğim, çünkü ben de seninle takılmak istiyorum."

Dudaklarında bir gülümseme kırıntısı görmeyi bekliyorum, ama bunun yerine önümüzde uzanan yola odaklanıyor ve elini kalçama kaydırıyor.

Sonunda, sanki son birkaç dakikadır her şeyi özömsüyormuş gibi başını sallıyor. "Akşam yemeğı," diyor. "Güzel."

Çok sevimli.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Telefonum çalıyor ve çıplak bir Ben'le ilgili gördüğüm nefis rüyayı bölüyor; Londra'ya döndüğümüzden beri onu ilk kez bu gece görecekim için bunun kehanet olduğunu umuyorum. Gözlerimi kısarak cevaplamak için düğmeyi buluyorum ve sonra tekrar gözlerimi kapatıyorum.

"Selam," diyorum kiminle konuştuğumu bilmeden. "En sevdiğim İngiliz hayranı nasılmış bakalım?"

"Melanie?" Diye soruyorum ve gözlerimi açıyorum. Hafta sonundan beri onunla konuşmamıştım ve konuşmamız gereken o kadar çok şey var ki. "Saat kaç?"

"Uyanma vaktin geldi. Görülecek yerler var, Daniel De Luca'nın izini sürmek gerek. Bazı bilgilerim var. Londra'nın merkezinde çekim yapıyor ve bir otelde kalıyor. Kağıt ve defterin var mı?"

Doğrudum ve etrafıma bakındım. Otellerde her zaman bir yerlerde kağıt kalem bulunur, değil mi? "Bekle, bir tane bulayım." Yatağımın yanındaki çürük kâğıt ve kalemi alıp Daniel De Luca'nın kalması gereken otelin adını karalıyorum.

"Seni özledim." Eski hayatım yeniden gözümün önüne geliyor. Midemde hü­zün ve rahatlama birbirine karışıyor. "Kızlar nasıl?" diye soruyorum. "Cuma gecesi kokteylleri nasıldı?"

"Aynısı ve ben onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Senin hakkında konuşmak istiyorum. Geçen hafta sonu nasıldı? Bir yabancıyla sahte nişanlı olmayı başardın mı? Beş gündür seninle nasıl konuşmadım?"

Melanie'nin telefonlarından kasten kaçmıyordum. Tam olarak değil. Saat farkı kesinlikle bir faktör, ama içten içe biliyorum ki bu hafta Melanie'yle konuşmak isteseydim, bir yolunu bulurdum. Bir yanım -büyük bir yanım- geçen hafta sonunu kendime saklamak istiyor. En azından her şeyi daha anlamlı hale getirene kadar.

Sırıtıyorum. "Harikaydı. Dük ve düşes çok kibar ve misafirperverdi ve beklediğim kadar korkutucu değildi. Muhtemelen binlerce gaf yaptım ama herkes bunlardan bahsetmeyecek kadar nazikti."

"İngiliz aristokrasisiyle takılıyorsun, boo. Jed seni şimdi görebilseydi, hey?"

Hafta sonu boyunca Ben'in ondan ne kadar farklı olduğu dışında Jed hakkında nadiren düşündüm. Ben'e çok daha fazla odaklanmışım. Beynimde başkaları için pek yer kalmamıştı.

Gerçek şu ki, Jed'in burada, İngiltere'de benim hakkımda ne düşüneceğı umurumda bile değil. "Herkesten haberdar et beni. Callie nasıl?" Melanie benim bir parçam, ama diğer kızlar? Onlardan hoşlanıyorum, eğlenceliler ve hayatlarında neler olup bittiğini öğrenmek her zaman harika, ama buraya geldiğimden beri onlar hakkında pek düşündüğümü söyleyemem. Sanki buraya gelirken okyanusa kapılıp gitmişler gibi.

"Ginger, Michael'ın evlenme teklif etmek üzere olduğunu düşünüyor."

Gerçekten şok oldum. Beş yıldır birlikteydiler ve evlilikten hiç söz etmemişlerdi. "Gerçekten mi?"

"Kadın otuzuna yeni bastı ve adam da neredeyse otuz iki yaşında. Eğer çocuk sahibi olmak istiyorlarsa, bu işi yapsalar iyi olur."

"Ne yani, keyfi bir doğum gününe denk geliyorsun ve etrafta kim varsa onunla mı evlenmek zorundasın? Sandalye kapmaca oynar gibi çıkıyorsun - müzik duruyor ve geriye ne kalırsa onu mu kapıyorsun?"

Melanie duraksar ve şöyle der: "Öyle değil. Birbirlerini seviyorlar. Birlikte yaşıyorlar; zaten evli sayılırlar."

"Sanırım. Jed'le evli sayılmam dışında, bakın neler oldu." Ginger ve Michael harika bir çift. Jed'le ilişkimizin yürümemiş olması yürümeyeceğı anlamına gelmez. Ben de acı çekmiyorum; sadece artık her şeyi daha net görüyorum. Jed ve ben birçok açıdan harika bir çifttik. Ama hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek için yaratılmamıştık.

"David geçen hafta Jed'le konuştu."

Jed'in en iyi arkadaşımın erkek arkadaşını araması fikri karşısında bir tür acı hissetmem gerektiğinden eminim ama hissetmiyorum. Belli bir şekilde hissetmiyorum ama buna karşı hissiz de değilim. Artık kesinlikle inkar etmiyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sorar.

"Pek sayılmaz," diyorum dürüstçe. Eski duyguları canlandırmak istemediğim için değil, eski duyguların şu anki hayatımla bir ilgisi olmadığı için. Jed gitti. New York'a döndüğümde farklı hissedebilirim ama dürüst olmak gerekirse, onu unutmuşum gibi geliyor. Böylesi daha iyi. "Jed'in gitmesi bir şoktu. Ama bence doğru olanı yaptı. Geçmişin ötesinde, neyi paylaştığımızdan emin değilim. Bir çiftin olması gerektiğı gibi birbirimize bağlı olmadığımızı fark ediyorum. Birdenbire kalkıp beni terk edebilmesi ve benim en ufak bir fikrim olmaması aramızda bir şeylerin eksik olduğu anlamına geliyor."

"Birbirinizden uzaklaştığınızı mı düşünüyorsun? Kardeş gibi mi oldunuz?"

Omuz silkiyorum. Şu anda tek görebildiğim Ben. "Annemin ölümü olmasaydı birlikte kalabilir miydik emin değilim."

"Salı, erkekler kadınlar için üzüldükleri için kalmıyorlar. En azından on yıl boyunca."

Jed kaldı demek istemedim, daha çok ben kaldım. Birini tekrar kaybetmekten o kadar korkuyordum ki, bırakmam gereken zamanın çok ötesinde ona tutundum.

"Evet, ama birbirimize uygun değildik." Duvarlarla çevrili bahçede Ben'le dans edişimizi düşünüyorum; ne kadar uyumlu olduğumuzu, ona fiziksel ve zihinsel olarak ne kadar bağlı olduğumu. "Jed ve benim bir takım olduğumuzu hiç hissetmedim. Onu asla okuyabildiğim gibi okuyamadım."

Jed'i sadece birkaç hafta önce tanıştığım bir adamla kıyaslamaya başlarsam deli olduğumu düşünecek ama onları kafamda yan yana koyduğumda tek düşünebildiğim, Ben'e Jed'e hissettiğimden çok daha fazla şey hissettiğim. Ben'in Jed gibi her zaman açık bir kitap gibi davranmamasını ve gerçek duygularını gizli tutmasını seviyorum. Ben tam tersi. İçine kapanık, fermuarlı ve her şeyi içinde saklıyor ama dikkat ederseniz ve kapalı kapıları nazikçe araladığınızda her şeyi görebiliyorsunuz. Olmadığı biri gibi davranmıyor.

"Jed'in yüzde yüzünü gördüğümü hiç hissetmedim. Evet, rahat, çekici ve süper arkadaş canlısıydı. Tanıştıktan beş dakika sonra herkesin en iyi arkadaşıydı. Ama bu onun sadece bir parçasıydı. Geri kalanını saklıyordu. Benden bile."

"Onun gizli bir seri katil olduğunu ve polisin ona yaklaştığını ve bu yüzden Iowa'ya geri kaçtığını mı düşünüyorsunuz?" İçtenlikle gülüyor. Ama ben yapamam. Jed'in peşinde bir sürü ceset olduğunu düşündüğüm için değil, bana evlenme teklif etmiş ve bana tüm benliğini gösterebileceğini hissetmemiş olmasının çok üzücü olduğunu düşündüğüm için.

Kapı çalındı ve ben ayağa fırladım. Artık Jed hakkında konuşmak istemiyorum ve bu kesinti için minnettarım. "Bekle, kapıya bakmam lazım."

Kapıyı açtım ve kocaman bir buket çiçekle karşılaştım. "Hanımefendi, onları içeri getirebilir miyim? Birkaç vazo var."

"Birkaç vazo ne?" Melanie soruyor. "Neler oluyor?"

Üç hamal her renkten güller getirirken kendimi duvara yaslıyorum. Hemen duvarlarla çevrili bahçeye geri döndüm. Bunları bana gönderebilecek tek bir kişi vardı.

"Biri bana çiçek göndermiş,"
diyorum. "Göster bana," diye
soruyor.

Çağrımı videoya çeviriyorum ve kamerayı görevlilerin çiçekleri
televizyonun önündeki tuvalet masasının üzerine yerleştirdiği yere çeviriyorum.
Çiçekler harika. Görevli bana bir zarf uzatmadan önce vazolarda bir kart
arıyorum.

Ona bahşış veriyorum ve gidiyorlar, zarf elimde ısınıyor. "Kimden
gelmişler?" diye soruyor.

Zarfı açtım. Onun el yazısını daha önce gördüğümünden emin değilim.
Adımdaki "y" harfini ve "lovely" kelimesini abartarak yazmasına bayıldım.

"Salı mı?!" Melanie sıçradı.

"Ben," diyorum notu kendi kendime tekrar okurken.

Güzel Salı
Seni yedide alırım.
B

Kalbim yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor.
Onun bir kadınla ilk akşam yemeği ve benim çok uzun zamandır ilk
Zam randevum.
an.

"Ben mi? Otelci adam mı? Ne, teşekkür olarak mı?"

"Belki," diyorum. "Beni bu akşam yemeğe çıkaracak." Telefonu çeviriyorum
Böylece yüzünü görebiliyorum. Gözleri Hudson Nehri kadar geniş.

"Demek sen ve o ..." Ağzını bir gülümsemeye dönüştürüyor, nefesini içine
çekiyor ve başını sallıyor. "Bu iyi bir şey." Duraksıyor. "Bana her şeyi anlat."

"Anlatacak fazla bir şey yok. Biz uzaktayken onu biraz tanıdım ve bana
çıkma teklif etti, ben de evet dedim." Hafife alıyorum ama şimdilik paylaşmak
istediklerim bu kadar. Gerisi Ben ve benim aramda kalsın istiyorum.

"Ona aşık olup Londra'ya taşınma."

Onunla birlikte gülüyorum ama işin içinde mizah yok - en azından benim
için yok. Sanırım buraya gelmeden önce olmadığım bir şekilde olasılıklara daha
açık hissediyorum. Yeni biriyle çıkıyorum. Farklı bir ülkedeyim. Geleceğim artık
planlanmış değil, ama işimi, dairemi ve nişanlımı kaybetmekten korkmak yerine,
bundan sonra olacaklar için heyecan duyuyorum.

Ama önce, akşam yemeği.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Daniel De Luca'nın en başarılı filmi olan *İki Kişilik Akşam Yemeği*, kendisinin bir şefi canlandırdığı bir restoranda geçiyor. Julia Alice ise Kraliyet Müzik Akademisi'nde okumak için Londra'ya gelen bir garsonu canlandırıyor. Daniel asabi ve ağzı bozuktur ve Julia ondan nefret eder. Herkes nefret eder. Ama Julia ondan korkmaz, her ne kadar gözünü korkutmaya çalışsa da. Ona ördekle servis ettiği sosun yavan olduğunu söylemeye cüret ettiğinde tabaklar havada uçuşur. Gerçekten. Muhtemelen Daniel De Luca filmlerinden en sevdiğim sahnedir. O kadar seviyorum ki, on beşinci doğum günümde annem ve babam beni Albany'deki bir Yunan restoranına götürdüler, sırf tabakları kırabilelim diye. En sevdiğim doğum günümdü.

Ben'in bunları bilmesine imkan yok. Ama yine de burada, *İki Kişilik Yemek*'teki restoran olan Fransız Evi'ne benzeyen mavi-beyaz tentelerin önündeyiz.

"Tanıdın mı?" diye soruyor bana. Kaşları hafifçe çatıldı.

"Elbette biliyorum," diyorum. "Sadece gerçekten bir restoran olduğunu düşünmemiştim. Film için uydurulduğunu sanmıştım." Bakışlarım kapının üzerindeki FRANSIZ EVİ yazan tabelaya takılıyor. Daniel De Luca'nın haritasında bu restoranı gördüğümü hatırlamıyorum. Londra'da yapılacaklar listeme kesinlikle eklerdim.

Ben kaşlarını çattı ve beni içeri götürdü. Restoran boştu.

Ben'e bakıyorum ama yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor.

Ev sahibi bizi dramatik bir selamla karşıladı. "Matmazel, mösyö, size masanızı göstereyim."

İsimlerimizi bilmek istemiyor mu? Ben'in bir Wikipedia sayfası olduğunu biliyorum ama o Daniel De Luca'nın kendisi değil.

Masalar tıpkı filmde olduğu gibi hazırlandı. Ev sahibi bizi Daniel De Luca ve Julia Alice'in aslında birbirlerinden nefret etmediklerini nihayet anladıktan sonra ilk randevularını gerçekleştirdikleri masaya oturtuyor. Akşam yemeğini ancak restoran kapandıktan sonra yiyebiliyorlar. Daniel De Luca ona portakallı ördek pişiriyor ve Julia bunun şimdiye kadar tattığı en iyi sos olduğunu söylüyor.

Ev sahibi bize menülerimizi sunuyor ve ben menüyü açıp portakallı ördeği gördüğümde neler olduğunu anlıyorum.

Bunu benim için yaptı.

Başımı eğiyorum ve kimsenin duymaması için öne doğru eğiliyorum.

"Bütün restoranı kiraladın mı?"

Bir süre bana baktı, sonra "Sayılır" dedi.

Gözlerimi kısıyorum. "Sayılır mı? Bu ne anlama geliyor?"

"Burayı satın aldım sayılır. Sahibi değişiklik yapmak istemedi - biliyorsunuz, isimde, tentelerde ve masalarda-"

Başım dönüyor. Söylediklerine anlam veremiyorum. Biraz daha açması gerekecek. "Bekle, burayı satın mı aldın?"

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Biliyorsun, film yüzünden. Daniel De Lu'dan-"

"Filmi biliyorum. Benim favorimdir. Restoranın siz satın almadan önce var olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Burada bir restoran vardı. Sadece adı Fransız Evi değildi ve bu masalar ya da"-çalışanlara doğru başını sallıyor-"üniformalar yoktu. Biraz da dekorasyon yapmışlar."

"Kim dekorasyon yaptı?"

"Benim halkım." Omuz silkiyor. "Bu gecenin olmasını istedim. Eğlenmeni istedim. Daniel De Luca ile ilgili her şeye ne kadar takıntılı olduğunu biliyorum. Bundan hoşlanacağını düşündüm."

Hiç düşünmeden ona uzanıyorum, avucumu yanağına bastırıyorum. Bu akşamki yemekte Ben'le ilgili hiçbir şey yok. Her şey benimle ilgili. Beni mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. "Bundan *büyük* bir zevk alıyorum. Tüm tekmelerin en büyüğü." Ağzının kenarları seğiriyor.

Evet, Daniel De Luca ve Julia Alice'in ilk randevularını gerçekleştirdikleri restorana benzer bir restoranda olmak harika bir şey ama en güzeli Ben'in beni tek bir akşam mutlu etmek için bu kadar çok şey yapması.

"Demek sonunda bir Daniel De Luca filmi izledin, ha?"

Garsonlardan biri elinde filmdeki kokteyle geldi. Siparişimizi aldı. İkimiz de ördek à l'orange'ı tercih ettik.

"Evet, önemli şeyler için hazırlanmayı severim."

Gülüyorum. "Senin hakkında bunu biliyorum," diyorum, anketleri düşünerek. "En sevdiğin film hangisi?"

Bir nefes alır. "Hepsini izlemedim. Bay De Luca kariyeri boyunca oldukça üretken oldu. Ama . . . Evdeki sinema odasında tüm koleksiyonu var. Bahsettiğiniz patlamış mısırla birlikte. Bu randevunun ikinci yarısında bir film izlemek hoşuna gider diye düşündüm."

"Akşam yemeği ve filmden oluşan klasik randevu kombinasyonu." Bu yemekte klasik olan hiçbir şey yok. O lanet restoranı satın aldı ve en sevdiğim filminden bir sahneyi yeniden yarattı. Böyle şeyler gerçek bir Daniel De Luca filmi dışında ne zaman olur ki?

"Geri gelip bir film izlediğinizde, bunu yapmak zorunda olduğumuzu düşünmenizi istemiyorum - yani, hiçbir şey beklemiyorum."

Garip Ben çok sevimli. Ama şaka ona göre, çünkü onun evine döndüğümde her şeyi bekliyorum. Aslında, iyi kısmı atlamaya ve filmi tamamen kaçırmaya hazır olacağımdan oldukça eminim.

Gözlerimdeki arzuyu görüyor olmalı. Bacağını benimkinin arasına kaydırıyor ve masanın üzerinden elimi tutuyor.

Artık burada olmam için bana para ödemediği için aramızdaki ilişkinin farklı olup olmadığını sormak istiyorum ama fırsatım olmuyor. Yemeğimiz geldi ve ellerimizi bırakmak zorunda kaldık.

"Yarın düğün ve düğünle akşam yemeğini onayladım," diyor. "Onları dışarı çıkarmayı önerdim. Bizi şehirdeki evlerinde ağırlamakta ısrar ettiler."

"Çok iyi ev sahipliği yapıyorlar. Ne giymeliyim?"

"Sana bir şey gönderirim."

"Hayır, gerek yok." Çok garip. Hafta sonu için para alırken Ralph Lauren'e gitmek biraz tuhaftı ama sorun değildi çünkü Ben bana bir iş için üniforma alıyormuş gibi hissettiriyordu. Ama ilgilendiğim adamla yemeğe çıkarken, bana giymem gereken elbiseyi alması garipten de öte. Telefonum bir bildirimle çalıyor ve ceketimin cebinden çıkarıyorum. "Özür dilerim, babam ararsa diye almak istedim."

"Devam et," diyor Ben.

Babam değil. Bankamdan gelen bir mesaj. Normalde görmezden gelirdim, ama bir şey beni kaydırmaya zorluyor.

**There's been an unexpected deposit into your bank account.
Please contact us immediately.**

Bir korku filmindeki sis gibi ayak bileklerimde bir dehşet hissi dolaşıyor. Yapmadı, değil mi?

Çabucak bankacılık uygulamama girdim. Oh, evet yaptı.

"Ben?" Dedim. "Sana banka hesap bilgilerimi vermedim çünkü parayı istemediğimi söylemiştim. Bu konuda çok açıldım."

Çatık kaşları geri döndü. Bütün akşam sergilediği gamzesi kayboldu. "O parayı hak ettin. Bir anlaşma yapmıştık. Ben anlaşmadan dönmem."

"Çok fazla para. Ben eğlendim."

"Tazminat senin mutsuz olmana bağlı değildi."

"Ama bu bir iş değildi. Kendi kendime eğlendim. Beni oraya götürmemiş olsaydın hayal bile edemeyeceğim bir deneyim yaşadım."

"O zaman bu bir avantaj. O para için pazarlık yaptın. O para senin."

"Süslü bir kır evinde iki geceydi. Otuz bin dolar etmezdi."

"Benim için öyleydi. Sen mükemmeldin."

İnledim. "Mükemmel değildim. Seni o parayı geri almaya nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum."

"Beni ikna etmeni istemiyorum. O para senin. Bunu hak ediyorsun. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, yarın akşam yemeği için kendi elbiseni alabilirsin."

Duraksıyorum, bu adamdan para alarak yaşayıp yaşayamayacağımı düşünüyorum. Çok yanlış görünüyor.

"Ciddiyim." Ben'e baktım. "Senin parayı istemiyorum."

"O zaman hayır kurumlarına verin. Ama bir sözleşmemiz vardı. Senin yaptığın gibi ben de yükümlülüklerimi yerine getiriyorum."

İnliyorum. O kadar onurlu ki. Ona teklif ettiğimden neden parasını geri almadı? Onu biraz daha az sevebilirim.

"Teklif etmeniz çok hoş." Bakışlarıyla beni sabitliyor ve ben de tartışmanın dışında kalıyorum. O bu konuda tuhaf davranmıyor, ben neden tuhaf davranayım ki?

"Yarın için kendi kıyafetimi alacağım. Bana bir şey gönderme yoksa kızarım."

"İç çamaşırı bile mi yok?" diye soruyor.

Aramızda bir elektrik kıvılcımı çakıyor.

"Özellikle iç çamaşırı olmaz," diye cevap veriyorum. Onu şaşırtmayı tercih ederim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Dürüst olmak gerekirse, Ben onun evinde bir film önerdiğinde, bunun daha az beyaz perde ve daha fazla çıplaklık içermesini bekliyordum. Ama sıcak tereyağlı patlamış mısır ve *Bir Dük İçin Düşes* yeterli olacak. En azından şimdilik.

"Burası gül bahçesindeki kısım," diyorum dirseğimle onu dürterek. Sinema salonundaki büyük boy kadife koltukta kalça kalçaya oturuyoruz. Öpüşme olmadı, bu hayal kırıklığı yaratıyor ama umarım jenerik akmadan önce olur. Muhtemelen filmi izlemek istediğimi düşünüyor. Ama bunu Ben'i öpmeye tercih etmezdim. Bu, ona karşı hislerimin nasıl çiçek açtığı hakkında bir şeyler söylüyor olmalı.

Bu filmi benimle birlikte izlemek sinir bozucu olmalı çünkü ona ne olacağını söylemeden edemiyorum.

"Onu nasıl izlediğini görüyor musun? Sonunda anladı." Gözlerimi deviriyorum. "Sonunda!

Erkekler bazen çok aptal oluyor." "Aptal mı?" diye soruyor.

"Evet." Bıkkınlıkla söylüyorum. "Onun nasıl hissettiğini biliyor *olmalı*. Aralarında çok uzun zamandır bir şeyler var."

"Belki de şüpheleri vardır," diyor, patlamış mısır kutusunu alıp bir avuç kaparak. "Nasıl hissettiği konusunda değil ama onu öpmenin doğru olup olmadığı konusunda."

Sessizlik etrafımızı sarıyor ve ben hala film hakkında konuşup konuşmadığımızı merak etmekten kendimi alamıyorum. Yüzünün yan tarafına bakacak şekilde dönüyorum, sonra o dönüyor ve bakışlarımız kilitleniyor; sanki her birimiz diğerinin konuşmasını bekliyor gibiyiz. Aramızdaki gerilim kıvılcımlanıyor ve kalbim göğsümde çarparak vücuduma titreşimler gönderiyor.

Beni öpmenin doğru bir şey olduğundan nasıl şüphe edebilir?

"Ama onu tanıyor," diyorum, sesim kendi kulaklarıma gırtlaktan geliyor. "Herkesten daha iyi. Birbirlerine çok bağlılar."

"O böyle hissediyor. Ama onun da böyle hissedip hissetmediğini bilmiyor." "Elbette biliyor."

Başını sallıyor, bakışları dudaklarıma ve sonra tekrar gözlerime düşüyor. "Emin olmak istiyor. Çok şey yaşadı ve her şey onun elinde."

güç. Bunu mahvetmek istemiyor."

"Berbat etmeyecek," diye
fisıldıyorum.

Yüzümdeki bir tutam saçı düzeltiyor. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum. "Onu öpmek kesinlikle yapılacak en doğru şey,"
diyorum nefes nefese.

Patlamış mısır kovaşını arkasına atıyor ve yüzümü avuçluyor.

Meme uçlarım sertleşip sutyenimin danteline sürtünüyor ve kalçalarımı
birbirine sıkıştırıyorum. Başımı sallıyorum ve o da dudaklarını yanağıma
değdiriyor.

"Burada mı?" diye soruyor.

"Her yerde," diyorum iç çekerek.

Gırtlaktan bir inilti çıkarıyor ve boynuma ve çeneme yumuşak, yavaş
öpücükler konduruyor, her biri giderek daha fazla his uyandırıyor. Bir an için
geri çekiliyor ve yüz ifademi kontrol ediyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Çok güzelsin," diyor. "Ve ben ..." Kaşlarını çatıyor. Söyleyecek daha çok
şeyi olduğunu biliyorum ve hepsini duymak istiyorum.

Beni tekrar öpmek için hamle yapıyor ve ben onu durduruyorum. "Sen, ne?"
diye sordum.

Bir iki saniye cevap vermiyor, bakışları gözlerimden dudaklarıma, oradan
aşağıya, sonra tekrar yukarıya kayıyor. "Senden gerçekten hoşlanıyorum," diyor
sonunda.

Başımı salladım. "Evet, ben de senden gerçekten hoşlanıyorum."

Yutkunuyor ve ben boğazının sallanışını izliyorum. Ona uzanıyorum,
parmaklarımı boynunda gezdiriyorum, ona daha yakın olmak istiyorum, onu
içten hissetmek için yanıp tutuşuyorum.

"Salı." İki eliyle başımın arkasını kavırıyor ve dudaklarını dudaklarıma
bastırıyor. İçine gömülüyorum, onun içinde yarı boğuluyorum, şu anda
bulunduğumuz yer için şükrediyorum.

Çekingen bir tavırla ellerimi göğsüne koyuyorum ve bir anlığına duraklıyor,
sanki dokunuşum devrelerini bozmuş ve beynini vücuduna yeniden bağlaması bir
saniye sürmüş gibi. Ağzı benimkinden ayrılıyor, çenem boyunca bir yol çiziyor,
parmakları bastırıyor, dili daha ısrarcı.

Ellerini kollarımdan aşağı indiriyor ve beni kanepeye bastırıyor, böylece
ben sırtüstü yatıyorum, o da üzerimde. Gözleri kapalıydı ve bana olan ihtiyacını,
arzusunu hissedebiliyordum. Ondandır dalga dalga geliyor. Ona sahip olmalıyım,
yoksa bir parçam zamanın geri kalanı boyunca boş kalacak.

"Çok uzun süre bekledim ..." Sözüünü

yarıda kesiyor. "Biliyorum," diyorum.

"Bunu ben de istiyorum."

Başını sallıyor. "Beni benim seni istediğim kadar istiyor olamazsın."

Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor. Onun özlemine hissetmek içimi ısıtıyor. Sanki yıllar süren bekleyişten sonra beni hayata döndürüyor. "Yanılıyorsun." Elimini uzatıyorum ve parmaklarını elimden içinden geçiriyor.

Üzerimden kayıyor, ikimiz de tamamen giyinikiz ama engellerimiz ortadan kalkmış. Kalçalarımız birbirine kilitleniyor ve onu bana karşı hissedebiliyorum ve dokunduğu her bir parçamın daha çok farkına varıyorum. Vücudunun benimkinin üzerinde olması her hissi büyütüyor, daha önce hiç hissetmediğim yerlerimdeki ateşi canlandırıyor. Burada, üstümde kalırsa yanabilirim diye endişeleniyorum, ama kalmazsa kuruyup ölebilirim. Ona ihtiyacım var. Üzerimde kayıyor ve onun bu kadar yakın olduğunu hissettiğimde içimden yankılanan sesi bastırmaya çalışıyorum.

"Çıkardığın her sesi duymak istiyorum, Salı," diyor. "Hepinizi tanımak istiyorum."

Dudakları yolculuğuna devam ederken iç çekiyorum, bastırıyor ve çekiyor, yalıyor ve emiyor. İçimde bir sarmal gittikçe daha sıkı sarılıyor, her dokunuş bizi birbirimize daha da yakınlaştırıyor.

Gömleğimi eteğimin belinden çekip çıkarıyor ve dişlerini karnımda gezdiriyor. Bağlantı bir ısı izi bırakıyor - o yanan bir kibrit ve ben bir kağıt parçasıyım. Kalçalarımı döndürüyorum, aynı anda hem daha fazlasını hem de daha azını hissetmeye çalışıyorum. Gömleğimin düğmeleri çözülmüş, ama o kadar sersemlemişim ki nasıl bu hale geldiklerini hatırlamıyorum. Ben yalıyor ve bastırıyor ve kanım damarlarımda dans ediyor, kalp atışlarım her yerde zonkluyor.

Ellerini kalçalarımın ve eteğimin altında gezdiriyor, sonra parmaklarını iç çamaşıma geçiriyor ve avuçlarını üzerimde kaydırabileceği kadar aşağı çekiyor. Ne kadar sıcak olduğumu hissedince inliyor.

Ne kadar ıslak.

Ne kadar da hazır.

Elim saçlarına dolanıyor ve nerede olduğumuzu anlayarak birbirimize bakıyoruz: geri dönüşü olmayan bir noktada.

Ama geri dönmek istemiyorum.

"Daha fazlasını," diye fısıldıyorum. "Her şeyi istiyorum."

Eli üzerimde sallanıyor, parmakları ıslaklığımı daha fazla buluyor. Duygularım içimde yıkandıkça omurgamı eğiyorum. Ne kadar küçük bir dokunuş. Daha fazlasıyla nasıl başa çıkacağım?

Eğiliyor ve dişlerini meme ucuma geçiriyor. Sütyenimin kumaşından bile görüş alanıma kıvılcıklar gönderiyor.

"Ben!" diye haykırdım. Beni sadece birkaç saniye içinde olay ufkuna çekti; biraz daha ileri gidersem düşeceğim, düşeceğim ve düşeceğim.

Ben hazır
değilim. O da
biliyor.

Ağzı köprücük kemiğime doğru hareket ediyor, ama eli kalıyor, parmakları düzleştiriyor ve daldırıyor. Çok fazla olmaktan sadece bir adım uzakta.

Titreyen parmaklarımla gömleğinin düğmelerine uzanıyorum. Onları çekiştiriyorum, sonunda kumaşı serbest bırakıyorum. Onu kavriyorum, omuzlarından ve belinden çekiyorum, daha fazlası için sabırsızlanıyorum, ona duyduğum bu susuzluğu gidermeye hevesliyim.

Elini iç çamaşırmıdan çekiyor, nefesini içine çekiyor ve gömleğini çıkarıyor, sonra benimkinin geri kalanını da çıkarıp ikisini de yanımızda yere atıyor. Beni öperken, dillerimiz birbirine dolanıyor, ellerimi onun sıcak, sert sırtında gezdiriyorum, onu olabildiğince çok hissetmeye çalışıyorum. Nabızı benimkine çarpıyor, sanki ikisi de kazanmayı garantilemiş vahşi bir yarışta birbirleriyle rekabet ediyorlar.

Şimdi ten tene, onun ağırlığı üzerimde, onun sıcaklığı her yanımda, onun altında erimeye başlıyorum. Bacaklarımı ona doluyorum ve o inliyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Tüm seslerini toplamak ve onu biraz daha hissetmek istediğimde açabileceğim bir kavanoza koymak istiyorum. Onu çiğ olarak hissetmeye ihtiyacım olduğunda.

"Siktir, Salı," diye tıslıyor.

"Biliyorum," diyorum.

"Hayatta kalacak mıyız?" diye soruyor ve tamamen ciddi olduğunu bildiğim halde gülüyorum. Aynı soru benim de aklımdan geçti.

"Sanırım öyle," diyorum. "Eğer değilse, öyle olsun."

Eli kırımın arkasına kayıyor ve beni yukarı, ona doğru eğiyor, böylece ona olabildiğince yakın oluyorum.

Ama bu yeterli değil.

Daha fazlasını denemek için kalçalarımın etrafında dönüyorum, ama hala çok fazla kumaş var. Kot pantolonunun bel bandına uzanıyorum ve aşağı doğru itmeye çalışıyorum.

"Sana ihtiyacım var," diyorum ve göz göze geliyoruz. "Şimdi."

Saniyeler içinde kıyafetlerimiz gitmiş, bir yerlere atılmış ve sonunda olmamız gereken yerdeyiz.

Bir yerden prezervatif çıkardı ve ben onu izliyorum, tenim uğulduyor, o takarken nefesim kesiliyor.

Gözlerimiz buluşuyor. Sanki hayır dememi, fikrimi değiştirmemi bekliyor. Bunun asla olmayacağını bilmiyor mu? Aramızı dürtüklüyor

Bacaklarımı açıyor ve ben de onun için çaresizce kalçalarımı açıyorum. O içime bastırırken bakışlarımız kilitleniyor ve ben onun sıcaklığıyla doluyorum.

Duraklıyor, çenesi gergin. Boynundaki nabızı izliyorum, uzanıp bir parmağımı ona bastırıyorum, sonra dilimle hissedebilmek için onu daha yakına çekiyorum.

Hareket etmeye başladı. Her hamlesinde kalçalarımı onunkilerle buluşacak şekilde yukarı kaldırıyorum, böylece mümkün olduğunu düşündüğümünden daha derin, daha sert ve daha *fazla* oluyor. Yüzündeki anlayışı görüyorum ve göğsümde tam olarak nasıl hissettiğimi hissediyorum - tam olarak böyle olmamız gerekiyordu. Her zaman böyle olması gerekiyordu. Hareketleri daha çaresiz hissettiriyor; daha sert ve daha sert itiyor ve her şey siyah beyaz ve ılık patlamaları. Bundan, ondan ve ikimizden başka bir şey düşünemiyorum.

Omuzlarını kavriyorum, tırnaklarımı ona batırıyorum çünkü asla kaçmasını istemiyorum.

"Siktir!" diye sesleniyor ve bunun bir şikâyet olmadığını biliyorum. Onun da benim hissettiklerimi hissettiğini biliyorum ve bu düşünce beni geriyor.

Yer değiştirip topuklarının üzerine oturuyor ve beni de yanına alarak ondan uzaklaşmam için eğiliyor. Beni daha derine çekiyor, kalçalarını benimkilere doğru itiyor, tekrar tekrar birleşiyor.

Bana uzanıyor, meme uçlarımı çimdikliyor, hafifçe çekiyor ve ben inleyerek ellerimi başımın üzerine atıyorum. Tekrar yer değiştiriyor, beni yukarı çekiyor, böylece ona yaslanıyorum. Kalçalarımı kaldırıp indirirken başım geriye düşüyor, her seferinde daha aşağıya iniyor, daha dolgun hissediyorum.

"Çok derin," diyorum, kendime mi, ona mı? Kontrolü kaybettim. Tek yapabildiğim hissediyorum.

Yüz yüze geldik, vücutlarımız birbirine yapıştı, dudaklarımız birleşti. Her birkaç saniyede bir beceriksizce yarım öpücükler kondururken orgazmlarımız uzaklarda takırdıyor, peşimizden gürelemekle ve yaptığımız bu his büyüsünü bozmakla tehdit ediyor.

"Salı, Salı, Salı," diye fısıldıyor. Dudaklarındaki ismim, elimdeki son kontrol ipini de koparıyor.

Bırakın saati, hangi gün olduğundan bile emin değilim. Alarmım çaldığında, önce yangın alarmı olduğunu düşünüyorum. Sonra kendime nerede olduğumu hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Yatakta.

Ben ile.

Bedenlerimiz iç içe geçmiş durumda ve telefonuma uzanmak için uzuvlarımı onunkilerden çektiğimde uykusunda homurdanıyor ve beni daha yakına çekiyor. Sonunda telefonu kapmayı ve alarmı susturmayı başarıyorum.

Sonra neden çaldığını fark ettim. Sabah değil. En azından uygun bir saat değil. Melanie'yle ayarladığımız gibi Daniel De Luca'nın oteline gidip onu takip etmem gerekiyordu. Bu, önceki saplantımı kanlı canlı görmek için tek fırsatım.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum Ben'i izlerken, uyuduğu için ifadesi daha az sert değil.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana uzanıyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece sırtım onun ön tarafına dayanıyor. Yan yanayız, kaşıklaşıyoruz. Eli kalçamda aşağı yukarı kayıyor ve ancak bacaklarımın arasına indiğinde bilincinin yerinde olduğunu anlıyorum.

"Ben, gitmem gerek."

"Yapma," diyor, bacağını kalçasına yaslamak için geri getirirken, beni iyice açıyor.

"Kal." Omzuma bir öpücük konduruyor ve sertliği girişimi dürtüyor. Beynim allak bullak oldu.

"Sadece birkaç dakikalığına."

Boynuma doğru kıkırdıyor. "Seninle işim bittiğinde asla gitmek istemeyeceksin."

Muhtemelen haklıdır. Hiçbir şeyden emin değilim, Daniel De Luca'nın bile. -Ben'in yatağından ayrılmak istememe neden olabilir.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Melanie hiçbir zaman Daniel De Luca'ya benim kadar ilgi duymadı ama ben Soho Otel'i'nin önünde onun çıkmasını beklerken o New York'ta geç saatlere kadar kalmakta ısrar ediyor. Daha gün bile aydınlanmadı ama sonunda Ben'in beni onunla kalmaya ikna etme tekniklerinden kaçmayı başardım. Bu sabah Daniel De Luca'yı görsem iyi olacak. Çok şeyden vazgeçtim.

Melanie bunu tek başıma yapmamı istemedi. Ama dürüst olmak gerekirse, bu görüşmeyi ayarlamamış olsaydık, muhtemelen burada olmazdım. Her yerim ağrıyor ve bunun nedeni Ben'le gecenin büyük bir bölümünde ayakta olmamız değil, şu anda onun yatağında olmamam. Gözümü her kırpışımında dişlerini boynumda, parmaklarını tenimde, dilini ... her yerde hissediyorum.

"Düz tut beni!" Melanie görüntülü aramadan ciyak ciyak bağırarak beni o ana geri çekiyor.

"Whoops, üzgünüm. Görecek pek bir şey yok."

Güvenlik küçük bir barikat kurmuş ama burada sadece ben varım. Ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor.

"Ona aşık olmana şaşmamalı. Yani, çok seksi biri" diyor.

"Aslında ona aşık olduğumu sanmıyorum. Eskiden belki ama o zamanlar ergenlik çağındaydım. Sadece filmlerini seviyorum ve mekanlarını ziyaret etmekten keyif alıyorum; hepsi annemle ilgili anılarımı canlandırıyor."

"Daniel De Luca'ya aşık olduğunu kastetmiyorum," diye yanıtlıyor Melanie. "Ben'den bahsediyorum."

Yağmur şimdi daha şiddetli yağıyor. On dakika önce sadece çiseliyordu. Şimdi yağmur çarşaf gibi yağıyor. Cılız turist şemsiyemin çıkardığı ses yanlış duymama neden olmuş olmalı. Az önce Ben'e aşık olduğumu söylemiş olamaz. "Tekrar söyler misin? Seni duyamadım."

Melanie gülüyor. "Dedim ki, Ben'e aşık olmana şaşırmadım. Çok seksi biri. Ve belli ki romantik biri. Çiçekler? O randevu? Senin için lanet olası bir restoran satın aldı, Tanrı aşkına. O da kötü durumda."

Cinsiyetimi bile bilmiyor. Bu sabah vücudumdaki tüm hücreler yeniden düzenlenmiş ve artık biyolojik olarak farklıymışım gibi hissediyorum.

Ama bu aşk değil.

Gözlerimi deviriyorum ama telefonun ekranı otelin kapısına dönük olduğu için göremiyor. Ne dediğini bilmiyor. Belki de Jed için neden daha fazla üzülmeyeceğime dair bir açıklamaya ihtiyacı var. Zaman geçtikçe, aramızdaki ilişkiyi bitirmeden önce Jed'i unuttuğumu daha çok düşünüyorum. Melanie isterse bunun Ben yüzünden olduğuna inanabilir. "Ben'i tanıyalı iki haftadan biraz fazla oldu. Ona aşık değilim." Seksten bahsedemem yoksa kesinlikle aşk olduğunu söyler. Çünkü sadece seks değildi. Bundan daha fazlasıydı.

"İki hafta aşık olmak için yeterince uzun bir süre," diyor.

Otelin kapısı açıldığında sessizliğe gömülüyoruz ve puffer ceket giymiş iki kadın ortaya çıkıyor, ikisi de Daniel De Luca değil.

"Aşk ilk görüşte olur, unutmayın," diye devam ediyor Melanie. "Bunu Ben'i ne kadar zamandır tanıdığınızla karşılaştırdığınızda, ona aşık olmak için iki hafta aslında çok uzun bir süre. Birlikte çok zaman geçirdiniz."

"*Şehvet* ilk görüşte olur." Ben'i ilk gördüğümde şehvet perisi kesinlikle sihirli değneğini bana doğru salladı. Seviilmeyecek ne var ki? Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Ama beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu. Green Park'ta o öğleden sonra ona aşık olmamıştım. İmkânı yoktu. Ve hala ona aşık değilim. Bu tamamen imkansız. Dün gece bana, becerileri için özel bir lisans taşıması gerekip gerekmediğini merak ettiren şeyler yapmış olsa bile. "Cazibe. Aşk değil. Bu ... alır."

"Ne kadar süre? Bir ay mı?" Melanie soruyor. "Bir testten mi geçmeniz gerekiyor? Belki birbirinize iki yıl dayanabilerseniz, o zaman aşık olduğunuz kabul edilebilir?"

Tekrar sessizliğe gömülüyorum ve Melanie beni kopyalıyor. Otelden başka biri çıkarken telefonu kaldırıyorum. Saat sabahın beşi. Neden insanlar otellerinden bu kadar erken çıkıyorlar? Eğer tatildeyseler, *başkası tarafından yapılmış* yataklarının rahatlığının tadını çıkarıyor olmaları gerekmez mi? Eğer iş için gelmişlerse, ne tür bir şirket sizi bu kadar erken kaldırır?

Bu sefer bir adam, ama Daniel De Luca değil. Altmışlı yaşlarında kel bir adam.

"Belki de ayrılmıştır," diyorum.

Melanie, "Belki de arama saati bugün daha geçtir," diye karşı çıkıyor.

"Bekleyen tek kişi benim. Bu bana bir şeyler anlatmalı. Otelime dönüp biraz kestirebilirim."

"Dün gece yeterince uyuyamadın mı?" Melanie soruyor.

Cevap vermeyeceğim. Melanie her zaman erkek arkadaşlarıyla seks yaptığını anlatır ama ben dün geceyi bir süre kendime saklamak istiyorum. Sanki ona anlatırsam, bu konuda konuşarak bazı anılarımı ve duygularımı tüketebilirim.

"Kahveye ihtiyacım var," diyorum.

"Yani Ben'le karşılaştığın kafeye tekrar gitmek istiyorsun. Daniel De Luca görevini Benjamin Adı Her Neyse göreviyle değiştirmek istiyorsun. Eğer Ben, Daniel De Luca'yı yenerse, bu ona aşık olduğuna dair ihtiyacım olan tek kanıt olur."

"Daha fazla kanıt mı? Şu ana kadar yakışıklı olmasından başka bir kanıt sunmadınız. Eğer tek kriter bu olsaydı, Mario Lopez'e aşık olurum."

"Ewww." Bana sanki bir fincan kedi çişini her tarafa fırlatmışım gibi bakıyor. On

u. "Söyleyeceğimi söyledim ve pişman değilim."

"Elimdeki tek kanıt bu değil," diyor. "Bunu senin içinde duyuyorum Sesin. Ondan bahsetme şeklinizde, ama aynı zamanda ne kadar ... daha hafif görüldüğünüzde."

Daha hafif hissediyorum. Daha mutluyum. Özgür hissediyorum.

Jed'den ya da New York'ta yaşadığım hayattan özgür olmak mı bilmiyorum. Belki de annemi bu kadar çok düşünmenin getireceğini düşündüğüm kederden kurtulmaktır. Belki de annem ölmeden önce olduğum kızla bağlantı kurduğum içindir - onun neşesi ve coşkusu, geleceğe dair umudu.

"Ben'in Jed'i unutmanıza yardımcı olduğunu kabul etmelisiniz."

Omuz silkiyorum. "Daniel De Luca'dan daha fazla değil. Dikkatimi dağıttı." Duraksıyorum. "Hayır, bu tam olarak doğru değil. Başka bir erkekle vakit geçirmek ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir karışıklık sağladı. Ben'in nasıl bir adam olduğunu görmek, Jed'le benim birlikte olmamamız gerektiği gerçeğini daha da belirginleştirdi. Son on yılın çoğunu odaklanmam gereken şeyleri fark etmeyerek geçirdim. Yüzleşmem gereken uyumsuzlukları görmezden geldim."

Melanie'nin Jed hakkında konuşmasını dinleyene kadar ilişkimizin ne kadarının onun ne istediğiyle ilgili olduğunu fark etmemiştim. Yukarı Doğu Yakası'nda yaşamak istemiyordum. Oradaki kirayı kesinlikle istemiyordum. Ama ona hiç söylemedim. Buna razı oldum, çünkü kendi mutluluğum pahasına da olsa Jed'in mutlu olmasını istiyordum.

İstemediğiniz hiçbir şeye evet demeyin.

Ben'in sözleri bir son dakika haberi gibi beynimde dönüp duruyor.

Sanırım Jed'le geçirdiğim süre boyunca istemediğim birçok şeye evet dedim.

"Ben ve senin kadar yakışıklı olduklarında herkes mükemmeldir.

onları klozet kapağını hep açık bıraktıklarını ya da orgazm suratlarının çok itici olduğunu bilecek kadar uzun süredir tanımıyorum."

"David ile hala konuşmadın mı?"

Başını sallıyor. "Son birkaç dakikadır sadece omzuna odaklanıyorum. Daha çok köpekleme yapıyoruz, bu da işi kolaylaştırıyor."

Görünüşe göre, ilişkisinde bazı şeyleri görmezden gelme eğiliminde olan tek kişi ben değilim.

"Ona orgazm olduğunda tuvalette oturuyormuş gibi görüldüğünü söyledeniz eminim değiştirirdi."

"Beni, seninle ilgili tartışmamdan uzaklaştırmaya çalışıyorsun. Var. İçinde. Aşk. Birlikte. Ben."

"Söz veriyorum, değilim. Sadece . . . Bir şeylere evet dediğimi mi sanıyorsun?

. . sadece diğer kişiyi mutlu etmek istediğim için mi?"

Bir an için bağlantıyı kaybettiğimi düşünüyorum çünkü hemen cevap vermiyor. Birkaç vuruştan sonra, "Bilmiyorum. Öyle mi düşünüyorsun?"

Bunu düşündüm. "Brooklyn'e taşınmak istemiyorum." Ellerimi yumruk yapıp kendimi bir şeye hazırlıyorum.

"Brooklyn tek seçeneğimiz olabilir" diye yanıtlıyor.

Gerçekten Brooklyn'de yaşamak istemiyorum.

Uzun siyah bir ceket ve etrafında altın bir bant olan silindir şapka giymiş olan kapıcı telsizinden bir mesaj alıyor ve ben donup kalıyorum. Melanie sessizleşiyor.

"Anlaşıldı" yağmurun altında duyduğum tek şey. Bir saniye sonra, karartılmış bir sedan otelin önüne yanaşiyor. Pencereden içeri bakmaya çalışıyorum ama kesinlikle görececek bir şey yok.

"Sence bu o olabilir mi?" Melanie soruyor.

Kalp atış hızım rahat bir yürüyüşten tırıs geçiyor. Otelin girişini çevreleyen yontulmuş, kıvrımlı çalıların etrafını görmek için boynumu eğiyorum. Girişten sadece beş metre kadar uzaktayım ama caddenin kapıyla aynı tarafında olduğum için otelin içinde neler olup bittiğini görmek imkânsız.

Bu olabilir. Gerçekten olabilir.

Güneş gözlüklü sarışın bir kadın -etrafımız tamamen karanlık olmasına rağmen- kapıdan içeri giriyor. Beyaz bir ceket giyiyor ve benimle hemen hemen aynı boyda.

"Ünlü biri mi?"

"Ya öyle ya da ünlü olması *gerektiğini* düşünen biri." Kapıcı sedanın kapısını açar ve kadın içeri süzülür.

"Belki de onunla seyahat ediyordur," diye tahmin yürütüyorum. "Bu filmdeki rol arkadaşı kim?"

"Sofia Flores. Bu o olamaz."

Sedan kenara çekilir ve radyoda daha fazla konuşma olur. Camları karartılmış bir Range Rover belirir.

"O kadının fotoğrafını çekmeliydin. Bahse girerim ünlü biri olur," diyor Melanie.

"Yabancıları çekmeye başlayamam. Tutuklanırım."

Kapıcı telsiziyle bir şeyler mırıldanıyor ve sonra gözüme çarpıyor. Başıyla hafifçe selam verdi.

Tüylerim diken diken oldu ve şemsiyemi yere bıraktım. Bunu kaçırmamın imkanı yok. Sırılsıklam olmam gerekiyorsa, öyle olsun.

"Ne yapıyorsun?" Ben şemsiyeyi bulmaya çalışırken Melanie telefonu kolumun altına sıkıştırıyor.

"Bunu kaçırmak istemiyorum çünkü bir şemsiyenin altındayım. Hayatım boyunca bu anı bekledim." Kendimi neye hazırladığımdan emin değilim. Daniel De Luca bana bakıp anında aşık mı olacak? Gözüme takılacak ve bunca yıldır özlediği kadının ben olduğumu mu fark edecek? Hayır, ama onunla fotoğraf çektermeye çalışırken şemsiyeyle boğuşmayacağım, Thames Nehri'nden yeni çıkarılmış gibi görünsem bile.

İri yarı bir adam Range Rover'ın yolcu tarafından iniyor ve kapıyı açıyor, tam otelin kapısı açılırken. Parmak uçlarımda duruyorum. Dışarı çıkan her kimse başında bir beyzbol şapkası var ve başı öne eğik, ceketinin yakasını yukarı çekmiş. Zar zor bir şey görebiliyorum.

Melanie yüksek sesle fısıldayarak, "Sanırım bu o," diyor.

"Daniel!" Bağırıyorum. Başını kaldırmasını istiyorum. Bana bakmasını istiyorum.

Daniel yüzüme bakmıyor, sadece arabaya doğru eğilmeden önce elini yarım bir el sallamak için kaldırıyor.

Sonunda Daniel De Luca'yı kendi gözlerimle gördüm. İç çektim. Lanet olsun. Bu muydu?

Araba yanımızdan geçerken, arka koltuktaki silüetini bile seçemiyorum. Camlar beton bir duvar gibi.

"Her sabah aynı şey," diyor kapıcı. "Hayranları için asla durmaz."

Melanie telefonda, "O bir pislik," diye bağıyor. "Sadece bir fotoğraf istedik."

"Sanırım sabahın beşinde kendini pek iyi hissetmiyor," diyorum.

"Ya da sadece bir pisliktir," diyor Melanie. "Belki onu barda takip edebilirsin. Ya da gece geri döndüğünde. Ne zaman dönüyor?" diye soruyor ve telefonu kapıcıya doğrultuyorum ama o sadece omuz silkiyor. "Orada olsaydım," diye devam ediyor, "arabanın içine dalar ya da egzoz borusuna tutunurdum. Onunla bir fotoğraf çektirmelisin. Bir el kaldırmadan daha fazlasını *hak ediyorsun*."

Onu tekrar görmeye, onunla fotoğraf çektirmeye ya da el kaldırmaktan fazlasını yapmaya ihtiyacım yok. Onu şahsen gördüm. Bu, on beş yaşındayken bile beklediğimden daha fazla. Melanie hayal kırıklığına uğramam gerektiğini düşünüyor ama açıkçası uğramadım. Belki de onu kısa bir süreliğine de olsa görmek ergenlik saplantımın sona erdiği anlamına geliyordur. Belki de düşünmem gereken başka erkekler vardır.

Özellikle bir adam.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Ben'in evinin ziline bastığımda sinirlerim tepeme çıkmaya başlıyor. Dün geceye dair görüntüler beynimde uçuşuyor ve ellerim onu tekrar görme beklentisiyle titremeye başlıyor. Sanki dün gece Ben'in yanında başka bir versiyonum varmış gibi hissediyorum. Kendimin daha *ben* bir versiyonu. Beni kıyafetlerimden daha fazla soydu ve unuttuğum ya da belki de varlığından hiç haberdar olmadığım bir Salı günü buldu.

Kapıyı açıyor ve ilk gördüğüm şey o gamze oluyor. Bir yanımda bunun sadece benim için ortaya çıktığını düşünmeyi seviyor. Bunun doğru olamayacağını biliyorum ama herkesin bunu göremeyeceğini de biliyorum. En azından ben sadece üyelere özel bir kulübün parçasıyım.

"İnanılmaz görünüyorsun," diyor, ben eşikten adımımı atarken bakışlarımı ayırmadan. Ne giydiğimi gördüğünden bile emin değilim.

"Memnun musun? Bu gece için uygun mu?" Dönüyorum ve eteğim kalkıyor. Bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda yüz ifadesini anlamak çok zor. Yumuşak, nazik ve minnettarlıkla dolu ve kalbimin göğsümde daha da yükselmesine neden oluyor. Ondan uzakta geçirdiğim zaman, ne kadar kısa olursa olsun, ona olan özlemimi artırdı.

"Daha fazla." Yüzüme uzanıyor, elini çenemin etrafında kavırıyor. Isı her yere yayılıyor; omurgamın dibine, bacaklarımın arasına, köprücük kemiklerime. Beni kendine doğru bastırıyor ve bedenlerimiz buluştuğunda nefesim kesiliyor. O kadar güvende hissettiriyor ki. Beni manyetik bir bakışla sabitliyor ve ben de ona doğru eğilerek daha yakın olmak istiyorum. Dudakları dudaklarımı sıyrıyor ve bir iniltiyi tutmak zorunda kalıyorum, onu çok istiyorum.

"Çiçeklerim için teşekkür ederim," dedim. Daniel De Luca'yı yarım yamalak gördükten sonra otele döndüğümde beni bekleyen daha fazla çiçek buldum.

"Bugün sana beni hatırlatacak bir şey almanı istedim." "Çok güzeller.

Ama unutacağımı nasıl düşündün anlamadım."

"Çok güzelsin."

Kapının hızla çalınması beni sıcratıyor ama Ben eli ve bakışlarıyla beni yerimde tutuyor. "Şoförüm," diyor.

"Gitmeliyiz," diye cevap veriyorum, sesim yakınlığımızdan dolayı zayıf çıkıyor. Göğsü inip kalkıyor. Avucumu gömleğinin üzerinde gezdiriyorum.

Başını sallıyor, elimi tutuyor ve çıkışa doğru ilerliyor.

"Bir saniye," diyorum kapının yanındaki aynayı görerek. Çantamdan rujumu çıkarıyorum.

İşim bittiğinde ona döndüm, bana bakıyordu, yüzünde bir soru vardı Gözler.

"Beni öpeceğini umuyordum, bu yüzden rujumu sürmedim," diyorum.

Açıklama. Kiraz kırmızısı, siyah ipek elbisemle bir kontrast oluşturuyor ve kıyafetin kasvetli görünmesini engelliyor. Eğer bulaşırsa, başım belada demektir. Kabuklu deniz hayvanlarına alerjim varmış ve az önce bir yengeçle öpüşmüşüm gibi görünürüm.

"Seni öpmemi istedin," diyor - bir soru değil, sadece bir gözlem.

"Elbette," diye yanıtlıyorum.

Kapıyı açık tutuyor.

"Bu gece söylememi ya da gündeme getirmemi istediğin bir şey var mı?" Evden çıkarken sordum.

"Ne hakkında?"

"Bilmiyorum. Otelleri size satmayı kabul etmesi için neye ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsunuz?"

Bir kez göz kırpmıyor, sonra iki kez; sanki bir şey söylemeye çalışıyor ama kelimeleri tam olarak bulamıyor. "Bu konuda endişelenmeyi bana bırak." Arabanın kapısını benim için açık tutuyor. Belki de hayal görüyorum ama sanki ortam biraz buz kesmiş gibi. Gergin olduğu için mi, beni öpmesini istediğim için mi, yoksa başka bir şey için mi, tam emin değilim.

"Bu sabah ne yaptığımı asla tahmin edemezsin." Arabaya bindik ve ona sabah Melanie hoparlördeyken Daniel De Luca'yı takip ettiğimi ve nasıl sırlıslıklam olduğumu anlattım.

Hiçbir şey söylemiyor ya da yapmıyor.

Elimi onunkinin içine sokup sıkıyorum. "İyi misin?"

"Evet. Sadece aklımda çok şey var. Melanie nasıl?"

Neredeyse ona deli olduğunu çünkü ona aşık olduğumu düşündüğünü söyleyecektim ama vazgeçtim. Sadece Daniel De Luca'nın değil, onun da hayranı olduğumu düşünmesini istemiyorum. "O iyi. New York'u benim için sıcak tutuyor."

"New York. Yakında oraya döneceksin." Sanki araba kullanıyormuş gibi bakışları ileriye sabitlenmiş. Biraz ciddi görünüyor.

"Hey." Elimı bırakıyorum ve parmaklarımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bana bakıyor ve midem bulanıyor. Sadece bir bakışla. Ona aşık olmayabilirim ama o lanet şehvet perisi fazla mesai yapıyor.

"Seni nasıl neşelendirebilirim?" diye sordum. "Gergin görünüyorsun." "Sadece kendin ol. Sen buradayken daha iyiyim."

Taşıdığı yükü kaldırabileceğim fikri içimi ısıtıyor. "Başka ne yapabilirim?" Elimi tekrar onun elinin içine sokuyorum ve parmaklarımı kıvrıp birbirine kenetliyorum.

"Senden bunu istemek zorunda kaldığım için nefret ediyorum. Bu numarayı tekrar yapmak zorunda olmamızdan nefret ediyorum. Emin değilim."

"Teklif etmiştim, hatırladın mı? Geldiğim için mutluyum. Harika vakit geçireceğim." Söylemiyorum ama rol yapmadığımızı düşünmeden edemiyorum. Tamam, nişanlı değiliz ama romantik bir bağımız var. Sadece Londra'da bulunduğum son birkaç gün için olsa bile.

"Ama Londra'nın tadını çıkarıyor olmalısın. Ve ben ..." Cümlesini bitirmiyor. Emniyet kemerini çözüyor ve bir an için beni kucağına falan çekeceğini düşünüyorum ama arabanın durduğunu fark ediyorum.

"Buradayız," diyor.

Benim için emniyet kemerimi çözdü ve arabadan indik.

"İşte bu," diyor önümüzde duran büyük şehir evini başıyla işaret ederek. Heybetli siyah çift kapı beyaz sütunlarla çevrili ve merdiven sahanlığı güzel siyah-beyaz fayanslarla kaplı. Burası bir şehir evi olduğu için evin nerede başlayıp nerede bittiği belli değil ama dört ya da beş kat çıktığını görebiliyorum. Tam cadde üzerinde olması beni biraz şaşırttı. Elbette herkes kapıyı çalabilir.

Grant kapıyı açıyor ve büyük, resmi bir oturma odasına giriyoruz. Odanın oldukça kadınsı detaylarında düşesin etkisini görebiliyorum: ördek yumurtası mavisi duvarlarda altın çerçeveli tablolar birbirine yakın asılmış; iki büyük avizeden ışık damlıyor, tavandaki özenli taç kalıplama ve karmaşık alçı işçiliğini vurguluyor. Bize içki ikram edilirken düşes geldi. Saçları zarif bir şekilde toplanmış ve diz hizasında siyah bir kokteyl elbisesi giymiş. Benim üzerimdeki de aynı kişinin gardırobundan çıkmış gibi görünüyor ve hafifçe rahatlıyorum. Rolümün ilk kısmı tamamlandı; en azından rolüme uygun görünüyorum.

"Şampanya içelim," dedi. "Nişanınızı kutlayabiliriz." Elini kaldırıyor. "Karar vermeniz için size baskı yapmıyorum ama nişan partisine veya resepsiyona ev sahipliği yapma teklifimizin hâlâ geçerli olduğunu söylemek istiyorum."

Midem yanlış sebeplerden dolayı bulanıyor. O kadar nazik ve cömert ki, hem o hem de dük bize zaten o kadar iyi davrandılar ki onlara yalan söylemekten nefret ediyorum. Hafta sonu için yeterince kötüydü ama nedense ikinci seferde daha kötü hissediyorum. Ben ve benim birlikte yatmış olmamızın bunu kolaylaştıracağını düşünmüştüm ama bir şekilde daha da kötüleştiriyor çünkü yalan daha az gerekli hissettiriyor. Ya da belki Ben'e karşı hissettiklerimin gerçekliği ve onunla vakit geçirmekten ne kadar hoşlandığım da bir yalan gibi geliyor. Neyin gerçek neyin göstermelik olduğunu bilmiyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Ben. "Dürüst olmak gerekirse, karım olduğu sürece düşün umurumda değil."

Kalbimde küçük çırpıntılar patlıyor. Yüz ifadesinden ve ses tonundan yalan söylediği anlaşılmıyor. Tamamen inandırıcı. Bana bile. Ama tabii ki yalan söylüyor. Doğruyu söylüyor olsaydı, bu çok saçma olurdu. Birbirimizi birkaç haftadır tanıyoruz ve ben New York'a dönüyorum. Ama bir yanım onun doğruyu söylemesini *istiyor*. Çırpınışlar çalkantıya dönüşüyor. Birkaç saat için bile olsa bir yalanı yaşamak beklediğimden daha stresli.

"Her zaman doğru şeyi söylüyorsun," diyorum ağzımı sıkı bir gülümsemeye dönüştürerek.

"Bu uzun süre devam etsin," diyor düşes. "Kocamın muzdarip olduğu rahatsızlığın tam tersi. Şeytanın sözü."

Dük, gri takım elbisesi, beyaz gömleği ve pembe kravatıyla şık bir şekilde kapıdan içeri girer. "Özür dilerim," dedi. "Bu telefon görüşmesi olması gerekenden uzun sürdü."

"Yavaşlamalısın, sevgilim. Bunu sana sürekli söylüyorum." Dük

karısını görmezden gelerek, "Siz ikiniz nasılsınız?" diye sorar.

Düşes, "Salı ve Ben'e nişan partisine ev sahipliği yapma davetimizin hâlâ geçerli olduğunu hatırlatıyordum," diyor. "Dük'e her zaman daha fazla çocuk sahibi olamamamızın büyük bir kayıp olduğunu söylerim. Harika bir müdahaleci anne olabilirdim."

Dük onun kolunu sıkıyor ve daha önce ona dokunduğunu hiç görmediğimi fark ediyorum.

"Çok özür dilerim," diyorum, sonra da çocuksuzluğundan hiç bahsetmemiş gibi mi yapsaydım diye düşünüyorum. Bazen İngilizlerle bir şey hakkında konuşmak isteyip istemediklerini anlamak zor oluyor.

Düşes gülümsüyor. "Bunu kabullenmek için çok zamanım oldu. Ama bu hayatımızda büyük bir pişmanlık, değil mi George? Zaman geçirmeyi seviyoruz

genç çiftlerle birlikte olmak ve onları desteklemek. Sanırım anneliğimi bu şekilde kanalize ettim."

"Birçok yönden kutsanmış durumdayız, hayatım."

"Öyleyiz." Düşes parlak bir gülümseme takınıyor ve bize doğru başını sallıyor. "Sizin gibi genç ve güzel çiftleri Fairfield House'da ağırlıyoruz."

"Buraya kesinlikle aşık oldum," diyorum. Bu doğru ama aynı zamanda daha güvenli bir sohbet zemininde olduğumuz için rahatladım. "Büyülü bir havası var. Ev, zemin, hepsi çok özel."

"Yazın Fransa'daki evimize gelmelisiniz. Bize katılacak her yaştan çok sayıda arkadaşımız var." Bir başka cömert davet daha. Minnettar olmam gerektiğini biliyorum ama içim fırtınadaki yağmur varili gibi suçluluk duygusuyla doluyor. İki güzel insanı kandırıyoruz. Bu sadece iş değil. Bu kişisel bir şey. "Haziran ve Eylül ayları arasında gidip geliyorum, bir oraya bir buraya uçuyorum. Cannes'ın çok dışında değiliz. Kesinlikle muhteşem ve Londra'dan çok daha dinlendirici."

Grant yemeğin hazır olduğunu söylemek için içeri giriyor ve biz de yemek odasına doğru ilerliyoruz. Rahatlık ve resmiyeti dengelemeyi başaran muhteşem bir oda. Koyu mavi kadife perdeler üç büyük pencereyi çerçeveleyiyor ve cilalı maun yemek masasının üzerindeki yüksek tavandan devasa bir avize sarkıyor.

"Bu gece sadece dördümüzün olduğunu biliyorum," diyor, yirmi kişi için yeterli büyüklükte olması gereken devasa masayı başıyla işaret ederek. "Ama bu odayı sevdim. Yayılmak için bolca alanımız olacak."

"Masa çok güzel görünüyor," diye cevap veriyorum.

Her tabakta beş ya da altı şarap kadehi var. Kristal avizelerden gelen ışık gümüş takımlara yansıyor ve ortadaki çiçek aranjmanını aydınlatıyor. Bir film setindeymişiz gibi görünüyor. *Bir Dük için Düşes* filminden bir sahnede olabiliriz.

"Çiçekler çok güzel," diyorum yerimize otururken. "Güller bu sabah bana gönderdiklerinin aynısı," diyorum Ben'e.

"Onunla birlikteyken bile sana çiçek gönderiyor mu? Yoksa ikiniz henüz birlikte yaşamıyor musunuz?" diye soruyor düşes.

Ne söylediğimi fark ettiğimde karnım sandalyeme çarpıyor. Eğer onun evinde yaşıyorsam Ben neden bana çiçek göndersin ki? Bugünlerde hangi nişanlı çift birlikte yaşamıyor ki? *Kahretsin, kahretsin, binlerce kahretsin.*

"Sanırım oldukça tembelce," diyor Ben, az önce yalanımızı yakaladığımızı ele vermeyen rahat ses tonuyla. "Belki de gidip onları kendim almalıyım."

sonra da çiçekçi çağırmak yerine onları eve götürürüm."

Düşes konuşmadan önceki çeyrek saniye bir saat gibi geliyor, sanki ikimiz de mahkemedeymişiz de jüri başkanının kararı mahkeme salonuna okumasını bekliyormuşuz gibi.

"Bence ona hâlâ çiçek veriyor olman çok hoş, nasıl gelirse gelsin.

George senin kitabından bir yaprak alabilir."

Rahatladığımı belli etmemeye çalışıyorum. Masanın altında, Ben dizimi sıkıyor.

Benim hatamla kurtulmuş olsak da, o an içime bir kararlılık yerleşti. Bunu tekrar yapamam. Londra'dan ayrılmadan önce düğ ve düşesle bir akşam daha geçirmeyeceğim. Onlara daha fazla yalan söyleyemem.

"Ne burada ne de Fairfield'da çiçek sıkıntısı çekmiyoruz," dedi düğ. diyor.

"Biliyorum, ama sadece ev için sipariş ettiğim için. Ev için sipariş ettiğimden değil.

Onları benim için satın alırsın. Her neyse, ne hakkında konuşuyorduk?" Hafifçe kaşlarını çatıyor ve sonra kendi sorusuna cevap veriyor. "Ah, evet, Cannes. Düğ, işi elverdiğince Fransa'ya geliyor. Eğer istediğimi yaparsam ve o da emekli olursa, bu yaz birlikte her zamankinden daha fazla zaman geçireceğiz."

"Emekli mi oluyor?" Düğün sesi tamamen dehşete düşmüş gibi geliyor.

Sessiz kalıyorum, onu rotasından saptıracak bir şey söylememeye kararlıyım. Eminim Ben planlarının ne olduğunu duymak için yanıp tutuşuyordur. "Asla! Orayı burayı bırakmak başka bir şey. Emekli olmak bambaşka bir şey. Asla tam olarak emekli olmayacağım. Fairfield House bunu görecektir. Fairfield gibi bir yerde yaşarken insan asla emekli olmaz. Her zaman yapacak çok şey vardır."

"Kesinlikle," diyor düşes. "On üç ayrı işi yürütmekle uğraşmanıza gerek kalmadan yapabileceğiniz çok fazla şey var."

"Her oteli sayamazsınız. Bu gülünç olur. Oteller de dahil olmak üzere dört işletme var."

"Ben," diyor düşes. Bela kokusu alıyorum. "Bu kadar çok otel işletmek büyük bir iş, değil mi?" Düğ geri dönüyor. "Her zaman teklif alıyorsun. Nedenini anlamıyorum-"

Düğ, "Yeter!" diye çıkışır. "Bunu daha fazla tartışmak istemiyorum. Tanrı aşkına, önümüzdeki hafta tatile çıkıyoruz. Bir insan yılda sadece birkaç kez hiçbir şey yapmadan oturabilir, öyle değil mi Ben?"

"Masamdan uzakta zaman geçirmekte zorlanıyorum, efendim."

Düğ, düşese bir bakış fırlatır ama düşes susmaz. "Tüm bunlar bana ikinizin de bir sorunu olduğunu söylüyor. Doğru olduğundan değil." Bir yudum alır

şampanyasından içti. "Bizimle gelmelisin. Birkaç haftalığına İskoçya'ya gidiyoruz. Şimdi tatarcıklar gitti, Highlands oldukça güzel. Hiç gittin mi, Tuesday?"

Başımı salladım. "Asla. Manzaranın şaşırtıcı olduğunu duydum." Şaşırtıcı mı? Ne zamandan beri böyle kelimeler kullanmaya başladım? Beynim bir İngiliz gibi düşünmeye başladı.

"Kesinlikle öyle. Oradaki evimiz ıssız bir yerin ortasında. Çok huzurlu."

"Wi-Fi korkunç," diyor düğ. "Kesinlikle şok edici. Ne kadar şikâyet etsem de bir şey değişmiyor. Çileden çıkarıcı. Her şeyi telefonda yapmak ve belgeleri kuryeyle getirtmek zorundayım. Sanki doksanlı yılların sonundayız."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Düğün bir tür Luddite olmasını beklerdim, ama belli ki tam tersi doğru.

"Ne yazık ki önümüzdeki hafta bazı taşınmaz yükümlülüklerim var. Davetiniz için çok teşekkür ederim," diyor Ben.

"Belki Salı günü kendi başına gelebilir." Düğes başını sallıyor. "Sizin yaşınızda, yeni nişanlısınız, muhtemelen birbirinizden uzak kalmak istemezsiniz. Neyse, boş verin. Başka bir zaman. Yılın büyük bir bölümünde boş olması çok yazık. Daha fazla kullanıldığını görmek güzel olurdu." İç çekiyor. "Düğ emekli olduğunda, hatta yarı emekli olduğunda, oraya biraz daha sık gidebiliriz. Annemin İskoç olduğunu biliyorsun."

Düğ, "Güzel kadın," diye mırıldanıyor ve düğes gülümsüyor.

"Öyleydi. Yazları orada geçirirdim, Loch Lomond'un hemen dışında. Çok mutlu zamanlar. Nerede büyüdün, Salı?"

"New York'un kuzeyinde, Madison County'de. Babam çalışmadığı zamanlarda dışarıda çok vakit geçirirdik. Çocuklarım için de aynısını istiyorum." Bunu düşünmeden söylüyorum çünkü rahatım, sadece sevdiğim üç kişiyle hoş bir sohbet yapıyorum, ama Ben'le kurduğumuz anlatıya mükemmel bir şekilde uyuyor.

Doğruyu söylüyor olsam bile, ağzım sanki söylememem gerekiyormuş gibi teneke gibi bir his alıyor. Bu insanlara yalan söylemekten nefret ediyorum. Ben ve ben yazlarımızı İskoçya'da geçirmeyeceğiz. İngiltere'de fazla zamanım kalmadı. Nişanlı olarak eve dönmeyeceğim. Eve bir işle döneceğimden bile emin değilim. O uçağa bineceğim, ayrıldığım için üzgün olacağım ve . . . Ben'i özleyeceğim.

Onu gerçekten özliyorum.

Bu fikir içimi sızlatıyor ve kendimi yatıştırmak için elimi karnıma götürüyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunu birbirimizi inceleyerek geçirdik- birbirimizi tanımak zorundayız çünkü- ama motivasyonumuz ne olursa olsun, onu artık tanıyorum. Ve bildiklerimden hoşlanıyorum.

Belki de Melanie haklıydı.

Ağım açıkmiş, ben farkında olmadan duyguları yakalıyormuşum. Dük ile sohbet eden Ben'e bakıyorum, düşes de ABD'ye yaptıkları son seyahat hakkında konuşurken araya giriyor. Gülümsüyor, başımı sallıyor ve tüm doğru şeyleri söylüyorum ama hepsini zar zor algılıyorum. Sanki onların üzerinde geziniyor, bu yemeğe katılmalarını izliyorum. Tek odaklanabildiğim, nişanlımmış gibi davranan adama nasıl aşık olabileceğim ve bu bana pek çok açıdan yanlış geliyor.

Belki de bu tatilin, Daniel De Luca'nın ülkesinde olmanın büyüsü beni kör etti çünkü Ben'e aşık olamam. Mantıklı görünmüyor. Yine de Jed'le yaşadığım şey mantıktı ve bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz.

Ben'e aşık olsam bile, bunun bir önemi var mı? Bir şeyi değiştirir mi? Bizim için bir gelecek yok. Elimizdeki tek şey şu an ve şu an yeterli olmak zorunda.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Ben'e hayatını mahvetmek üzere olduğumu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Muhtemelen Jed'in bana bir balerine aşık olduğunu ve Iowa'da yaşayacağını söylediği gibi. Çabucak. Ve acımadan.

Arabaya yanımda binerken ona "İşler kontrolden çıktı," diyorum. "Dük ve düşes çok hoş insanlar, ama ben ..."

"Sanki bizi evlat edinmek istiyorlarmış gibi?" Ben bana eğlenen bir bakış atıyor ve bütün akşam içimde biriken endişe balonunu anında patlatıyor.

"Aynen öyle." Pencereden dışarı, Dük ve Düşes'in evine bakıyorum.

Ben'in şoförüne kendi evine mi yoksa benim otelime mi dönmesini söylediğini bilmiyorum. Ve nerede olmayı tercih edeceğimden de emin değilim. Geleceğime ve kariyerime odaklanmalıyım, New York'a gittikten sonra bir daha görmeyeceğim bir adamla soyunmaya değil. Öyle değil mi? Ben birkaç hafta içinde okyanus ötesinde olacak. Şimdiden boğazıma kadar duygulara batmış durumdayım. . . Neden işleri daha da kötüleştireyim?

Aynı zamanda, Ben'e doğru çok yoğun bir çekim var. Onu istiyorum. Belki de seks yüzündendi. Belki de az önce yemekte söylediğimiz yarı gerçekler yüzünden Ben'in nişanlısı olabileceğimi hayal ettim. Ama bu bir fantezi ve bu kadar çabuk biteceğini bildiğim halde Ben'e tutunmak bana uzun süreli bir işkence gibi geliyor. Yara bandını söküp atmak ve yollarımızı ayırmak daha iyi değil mi?

"Onlara yalan söylemekten nefret ediyorum."

"Biliyorum," diyor. Sesi kasvetli bir hal alıyor. "Onlara yalan söylemekten ben de nefret ediyorum."

Onlar iyi insanlar." Kaşları tekrar çatıldı.

"İki hafta içinde New York'a gidiyorum. Nişanlı olmadığımızı öğrenecekler."

Ben nefes alıyor ve ben göğsünün yükselişine ve gömleğinin altındakilere odaklanmamaya çalışıyorum. İşler çok karıştı. İşleri daha da kötüleştirmeme gerek yok. Temiz bir ara versek iyi olur. Tamam, pes ettik ve seks yaptık ama bu bir kerelikti, değil mi?

"Biliyorum. Düşes Cannes'da onlarla kalmaktan bahsettiğinde bu işe bir son vermem gerektiğini biliyordum."

"Açıkçası, bu neredeyse evlenmeye değer."

Ben neredeyse gülümsüyor. *Gamze, seni nasıl da seviyorum.* "Açıklamam gerekecek."

"İki hafta uçup gidecek."

Ben çenesini sıkıyor ve bir an için bunun, benim gidişimin planlarının suya düşmesi anlamına geldiği için değil de, beni gördüğüne üzüleceği için olduğunu farz ediyorum.

"Bir yıl kalacak olsam bile-"

"Bu doğru değil" diyor. Sonra aceleyle ekliyor: "Yalan söylemek. Bir yıl kalmanla ilgili olan değil." Duraklıyor. "Seyahatini uzatmayı düşündün mü?"

"İş için buradayım, Ben." Küçük bir panik kahkahası attım. Londra'da o kadar çok şey oldu ki New York'ta bıraktığım hayatın enkazından kaçabildim. Ama o uçak indiği anda, gerçeklerden daha fazla kaçamayacağım.

"Tamam," diyor. "Onlara söyleyeceğim."

"Emin misin?" diye sordum. "Otellerin senin için neden bu kadar önemli olduğunu bana hiç söylemedin. Sadece para için miydi?"

"Hayır," diyor basitçe. "Benim kişisel bir bağlantım var. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Kollarım ve bacaklarım ağırlaştı. Ben'in çok istediği belli olan otelleri alamayacağı için kendimi çok kötü hissediyorum. "Çok üzgünüm," diyorum. Keşke düğün ve düşesle konuşabilseydim, onları Ben'in gerçekten iyi bir adam olduğuna ikna edebilseydim.

"Üzülme. Senden istediğimden fazlasını yaptın." Sesi çok üzgün geliyor. Keşke onu uzaklaştırabilseydim.

"Onlarla konuşabilirim," diye teklif ettim. "Açıklayabilirim-"

"Bunu düşünmene gerek yok. Bunu ben çözeceğim. Bu senin yükün değil."

Dönüp elimi onunkinin üzerine koyuyorum, her dokunuşumuzda hissettiğim elektrik kıvılcımını görmezden gelmeye çalışıyorum - şimdi bile. "Yavaşça indir onları."

"Biraz ayrı kalacağımızı söyleyeceğim. Sen Amerika'ya dönene kadar bekleyebilirim. "Birine bakmak için eve gittiğini söyle" -bana baktı- "birine. Ve sonra belki de mesafe etkisini gösterir?"

"O halde birkaç hafta boyunca bensiz görünmek zorunda kalacaksın."

İnliyor. "Haklısın. Ama bunu yapabileceğimden emin değilim. En iyisi hemen açık konuşmak. Nişanı iptal etmeye karar verdiğimizizi söyleyeceğim. Düğün planlamasının gerçekliği bize uyumsuz olduğumuzu gösterdi. . . uyumsuz olduğumuzu gösterdi."

Ben'le uyumsuz olabileceğim fikri ensemdeki tüyleri diken diken etti. Hiç kimseyle bu kadar uyumlu hissetmemiştim. Ama bu iyi bir açıklama. "Uzun saatler çalışman ve bunun aile hayatıyla bağdaşmayacağı konusunda bazı anlaşmazlıklar yaşadık," diye öneriyorum, kendi kendime düşünürken parmaklarım onun parmak eklemlerine vuruyor.

Ben'in kaşları derinleşiyor. Alnının yarıklarına en az dört başkanın yüzünün kazındığını görebildiğime yemin edebilirim. "Çok fazla çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diyorum, fikrimi sormasına şaşırarak.

"Çünkü evli olsaydım, muhtemelen bu kadar uzun saatler çalışmazdım."

"Ben, neredeyse bir şirket avukatıyla evleniyordum. Kendi yatağında uyumak için ofisten ayrılman bana neredeyse işsiz olduğunu düşündürüyor."

Başını sallıyor ama ikna edici değil. "Ve eğer bir baba olsaydım, çocuğumla gerçekten vakit geçirmek isterdim."

O çok sevimli, mükemmel ve harika. Onu sıkmak istiyorum. "*Acımasız, umursamaz iş adamı* kişiliğin üzerinde daha çok çalışmalısın. Yüzeyi kazıyıp altındaki yapışkan maddeye ulaşmak için çok fazla şey gerekmiyor."

Hırlıyor ve ben vajinamda hissetmiyormuş gibi yapıyorum. "İçimde yapışkan madde yok. Sadece çocuklarımın hayatında aktif bir rol almak istiyorum."

Elimi çekiyorum. "Kırmızı alarm, kırmızı alarm." Arabanın kapısını açmaya çalışıyorum. "Kırmızı kanlı, zengin, yakışıklı adam çocuk istiyor. Gitmeliyim yoksa yumurtalıklarım sana yüzünü kızartacak şeyler yapmama neden olacak."

Gamze intikam için geri döndü. "Hiç utanmadan nelerin üstesinden gelebildiğimi bilerseniz şaşırdınız."

Sonra da allığımı kapatmak için endişelenmek zorunda kalan ben oluyorum.

Aramızdaki fokurdayan kimyayı nötralize etmek için boğazımı dramatik bir şekilde temizliyorum. Rip. Yara bandı. Band-Aid. Çıkar. "Yani, Dük ve Düşes. Ayrıldığımızı söyleyeceksiniz. İki kıtadaki insanlar için düğün planlamak, ailemden bu kadar uzak olmanın üstesinden gelemeyeceğimi fark etmemi sağladı."

On rauntta kaybedeceğini bilen bir boksör gibi koltuğuna gömülüyor. "Kulağa bir plan gibi geliyor." Sesi donuk ve düz, dehşeti hissediliyor. Dükün otellerinin onun için neden bu kadar önemli olduğunu bana anlatmasını isterdim ama belki de anlatmaması daha iyi. Muhtemelen bu hayale sonsuza dek veda etmek zorunda kalacak.

Elimden bir şey gelmeyeceği konusunda bana güvence vermiş olsa da, suçluluk duygusu hâlâ üzerime yapışmış durumda. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, senin sahte nişanlın olmayı özleyeceğim."

Bana bakıyor, yüz ifadesi o kadar yumuşak ki sanki yeni yağmış bir kar örtüsünün üzerine düşmüş gibiyim. "Bunu ben de özleyeceğim."

"Belki de onlara anlatma fırsatın olduğunda görüşmeliyiz," diyorum. Zaten çok derin olan sulara dalmamam gerektiğini bilsem de, onu tekrar görmeden Londra'dan ayrılamam. "Onlarla karşılaşma ihtimalime karşı söylediklerinden tamamen haberdar olayım diye. Hikayeni doğrulayabilirim." Bahane o kadar dayanıksız ki, kelimelerin ayaklarımın dibinde bir su birikintisi oluşturmamasına şaşıyorum. Dük ve düşesle ne zaman karşılaşacaktım?

Bir şey söylemeye başlıyor ama kendini durdurup başını sallıyor. "İçkiler, belki."

"Akşam yemeği bile," diyorum. "Ben ısmarlıyorum. Şu anda kendimi çok kızarmış hissediyorum." Gülümsemesini ısırarak geri çekiyor ve ben de onun eğlencesinin güneş ışığının tadını çıkarıyorum.

Araba otelin önüne geliyor ve kalbim hayal kırıklığıyla çarpıyor. Ama neden? Bu daha iyi, değil mi? Suların fazla bulanmasına izin veremem.

"Harika. Harika değil. Yani, tamam."

Duraklıyor ve ellerini birkaç kez pantolonunun altından geçiriyor. "Cuma günü Dük ile bir toplantım var. Cumartesi akşamı yemek yiyebiliriz. Tabii eğer dışarıda birini takip etmiyorsan."

"Planlarımda takip etmek yok," diyorum. "Bunu sana bırakıyorum. Kahve dükkanlarında nasıl olduğunu biliyorum."

"Takip etmeyi bırakıyorum. Kimse benim en renkli sapığım la kıyaslanamaz - Daniel De Luca'ya meraklı bir New Yorklu."

İleri geri konuşmalarımızın devam etmesini istiyorum ama edemeyeceğini de biliyorum. En azından uzun süre.

Sohbetlerimizde benim için bıraktığı boşluktan keyif alıyorum.

Söylediklerinde bu kadar düşünceli ve anlayışlı olması hoşuma gidiyor.

Onunla birlikte olmaktan keyif alıyorum.

Ama sahte peri masalımız sona erdi. Ve gerçek hayat iki hafta içinde ülkeden ayrılmamı içeriyor.

Arabanın kapısını açmaya gidiyorum ama gitmek istemiyorum. Ondan uzaklaşmak istemiyorum. Hazır değilim.

Ona dönüyorum ve bana bakıyor, gözleri kapüşonlu ve yoğun, sanki beni yutmak istiyor. "Bana gönderdiğin çiçekleri görmek ister misin?" Bir adamı otel odama nasıl davet edeceğimi bilemediğimden soruyorum.

Başını sallıyor ve başka bir açıklama yapmıyor. "Oh," diyorum.

"Muhtemelen iyi bir gece uykusuna ihtiyacın var."

Başını sallıyor.

"Uykuya ihtiyacın yok mu?"

"Öldüğümde uyuyacağım," diyor. "Ama neye ihtiyacın var, Salı? Uyumaya ihtiyacın var mı?"

Bu sefer başımı sallama sırası bende. İhtiyacım olan şey o. "Şu dağıtmayı çok sevdiğin pastadan biraz istiyorum."

Ağzını bir sırtış kaplıyor. Rekor bir sürede otel odamdayım, sırtım kapıya dayalı, eteğim belimde ve Ben'in yüzü bacaklarımın arasında.

Orgazmım içimde roket gibi patlarken, onun etrafında yığılıyorum. Beni kucağına aldı ve yatağıma kadar birkaç adım taşıdı.

"Gerçekten güzel pasta yapıyorsun," diye fısıldıyorum. Şimdiden çok yorulmuşum.

"Seni boşaltmak hoşuma gidiyor," diyor, elbisemi bedenimden çekip çıkarırken. "Ve bence sen de bundan hoşlanıyorsun."

Özlem çırpıntıları vücuduma yayılıyor. Bu adamdan daha fazlasını istemeye nasıl devam edebilirim? Sanki ne kadarını yutarsam yutayım, susuzluğumu gidermiyor. Zaman bizim için tükeniyor diye mi? Londra'da yaşasaydım, yine böyle olur muydu?

"Eğer istediğin şey pastaysa pasta istemende bir sakınca yok," diyor yanıma uzanırken, tamamen giyinik bir şekilde. Eli tenimin üzerinde, göğüslerimin arasında ve bacaklarımın arasında geziniyor.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Daha yeni pasta aldım. Sen ne istersin?"

Başını sallıyor. "Şu anda, Salı, teklif ettiğiniz her şeyi kabul ederim."

Ve şu anda ona her şeyi vermek istiyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Bu gece bir randevu değil. Ben ve ben sadece bilgi almak için buluşacağız ama bugün düşünebildiğim tek şey bu. Bu hafta onu görmedim çünkü işle meşguldü ve düzgün düşünebilmek için kafamı temiz tutmaya çalışıyorum ama yoksunluk yara bandını söküp atmadı. Bir köşesini bile kaldırmadı.

Tamamen giyinmiştim ve yatağında oturmuş onu bekliyordum. Telefonum çalıyor ve sanki biri kapıyı çalıyormuş gibi ayağa fırlıyorum.

Parmağımı ekranda yukarı kaydırıyorum ve düşesten gelen, haberlerimizi duyduğunu ve ikimizin çay içmek için buluşmasını istediğini söyleyen bir mesaj görüyorum.

Mesajı kapatıyorum, tam o sırada Ben'den bir mesaj daha geliyor ve lobide olduğunu söylüyor.

Karnımdan yayılan bir dalgalanma her uzvuma, her santim derime yayılıyor. Sinirden mi yoksa heyecandan mı bilmiyorum ama gülümsememi bastırıp kapıdan çıkıyorum.

Asansörde sadece ben ve bir çift daha vardı. Amerikalılar ve kızın vadi kızı tınısından Kaliforniyalı olduklarını söyleyebilirim. Turistler. Buraya bayılacaklar. Artık ziyaret ediyormuşum gibi hissetmiyorum. Londra'daki köşemi çok iyi biliyorum. Ayrıca, bir düşesle çaya davet edildim ve bir İngilizle takıldım. Bu noktada, Amerikan pasaportumu takas etmekten bir adım uzaktayım.

Asansörün kapıları lobide açılıyor ve Ben'le göz göze geliyoruz.

Bana doğru geliyor ve yanağımdan öpüyor. Sanki bütün hafta boyunca beni öpmek için sabırsızlıkla beklemiş ve bunu telafi etmek için biraz fazla güç kullanmış gibi. Kendimi sabitlemek için geri adım atıyorum ve dirseğimi yakalıyor.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Yüksek ayakkabılar," diyorum, ayrıca o yakınımdayken hissettiğim baş dönmesi de cabası. "Spor ayakkabı giymekle çok zaman geçirdim."

Ayakkabılarıma baktı. Koyu renk kot pantolon ve beyaz gömlek giymiştim. Güncel olmayan bir hava yaratmaya çalıştım. Onu süsleyen tek şey ayakkabılar. Yüksek ve bantlı ve Ben'in gözlerindeki bakışa bakılırsa doğru seçim.

"Sana çok yakışmışlar." Sesi o kadar kalın ki neredeyse belime dolandığını hissedebiliyorum.

"Teşekkürler." Artık rol yapmıyoruz; duyacak ya da etkileyecek kimse yok. İltifatını takdir ediyorum. Ben'i kolay kolay iltifat etmediğini anlayacak kadar iyi tanıyorum.

Bara gittik ve bu çok garipti. Yanımdaki adamı sadece birkaç haftadır tanıyorum, ancak izleyen herkese muhtemelen birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi görünüyoruz. Bu da öyle hissettiriyor.

Garson hemen geldi ve bir kadeh şarap söyledim. Ben martini sipariş etti. İçki siparişi bile onun kim olduğu hakkında çok şey anlatıyor. Başkalarının ne düşündüğü umurunda değil, o sadece ne istediğini biliyor.

"Unutmadan," diyorum, "senin için bir şeyim var."

Kotumun cebini karıştırıyorum ve yüzük kutusunu çıkarıyorum. "Evlenme mi teklif ediyorsun?" diye soruyor gülümseyerek.

Başımı bir tarafa eğiyorum. "Bu senin."

Yüz ifadesi değişmiyor ve hiçbir şey söylemiyor. Sadece kutuyu koyduğum masadan aldı ve sanki kimsenin ne yaptığını fark etmesini istemiyormuş gibi göğüs cebine soktu.

Parmaklarım masanın üzerinde kutunun bulunduğu boşluğu izliyor ve kasıtlı olup olmadığından emin değilim ama Ben içkisine uzanırken parmakları benimkilere sürtünüyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve ona benimle yukarı gelmesini ve geceyi yatağında geçirmesini söylemek istiyorum.

Ama benim yok.

Keşke ne düşündüğünü bilseydim. Ona yüzükle ne yapacağını sormak istiyorum. Gerçekten evlenme teklif edeceği kadın için mi saklayacak? Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Dikkatimi dağıtmam gerekiyor. "Ne oldu peki? Dük'le konuştun mu?"

Başını salladı.

"Evet." "Nasıldı?"

Duraklıyor. Bu onun düşünme duraklaması ve o ne söyleyeceğine karar verirken ben sabırla arkama yaslanıyorum.

"Gecikmiş." Çoğu insan ona bakıp ne dediğini anlayamaz ama ben onu bakışlarındaki hafif yumuşaklığı ve dudaklarının sol tarafa doğru hafifçe eğik duruşunu yakalayıp hayal kırıklığına uğradığını anlayacak kadar iyi tanıyorum.

Keşke ona daha fazla yardım edebilseydim. Ama işlerin yoluna girmesi için gerçekten nişanlanmamız ve evlenmemiz gerekirdi.

"Özür dilerim."

"Bunu bir daha söyleme. Senden bu saçma maskaralığın bir parçası olmanı asla istememeliydim. Neyin önemli olduğunu gözden kaçırmışım."

"Ama otelleri almak senin için önemli," diyorum ve nedenini söylemesi için ona alan bırakıyorum.

Garson mezelerimizi önümüze koyarken ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Ama tekrar yalnız kaldığımızda, Ben hiç sormadan, "Nihai hedefimi gözden kaçırdım. Dürüstlüğümler olmadan elde etmek için çalıştığım her şeyi geri alıyorum." "Nihai hedef" derken neyi kastettiğinden tam olarak emin değilim ama sormama fırsat vermeden, "Seni sordu" diyor. Tekrar duraklıyor ve söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalıştığını anlıyorum. "Onlar iyi insanlar."

"Harika insanlar," diye cevap verdim. "Otelleri satın almak için hâlâ bir şansınız olabilir. Düşes, Dük'ün satması için çaresiz durumda. Neden size satmasın?"

"Nick'le konuşurken sen de oradaydın. O bir aile babası istiyor."

Dürüst bir adama sahip olmak daha iyi değil mi? Ben de öyle biri.

"Düşes'ten bir mesaj aldım." Mesajında yardımcı olabilecek bir şeyi kaçırıp kaçırmadığımı görmek için çantamdan telefonumu çıkarıyorum. "Benimle çay içmek istiyor."

"Eminim uygun bir mazeret bulabilirsin." "Belki de ben gitmeliyim," diye önerdim.

"Buna gerek yok," diyor.

Eğer gidersem, belki onu Ben'in iyi bir adam olduğuna ve otellerin işletmesinde harika bir iş çıkaracağına ikna edebilirim. Dükü de ona satması için etkileyebilir. "Seni övebilir ve ona ne kadar harika biri olduğunu söyleyebilirim." Çünkü bu doğru olurdu. "Sözünüzü nasıl tuttuğunuzu ve yapacağınızı söylediğiniz şeyleri nasıl yaptığınızı."

İkna olmuş görünmüyor ama bir şansımız var. Tek sorun, Ben'den uzaklaştığıma inanacağından emin değilim. O tam bir paket. Yakışıklı ve seksi, ki bunlar tamamen farklı iki şey. Jed yakışıklıydı ama onu hiç seksi bulmamıştım. Belki de çok uzun süredir birlikte olduğumuz içindi. Ben, ne kadar yakışıklı olduğuyla hiçbir ilgisi olmayan bir güven, bir kendine güven yayıyor. Dinleyen herkesin kulağına çalınıyor. Çelik gibi bir çekirdeği var. Aynı zamanda nazik, düşünceli ve müthiş bir dansçı. Mecbur kalmadıkça kimse Ben'i terk etmez.

"Bana bankadaki işinden bahset" diyor durup dururken. Bu konu hakkında konuşmak istemiyor mu? Oteller konusunda kalbi tamamen kırılmış mı?

"Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Bana oraya nasıl başladığınızı, neyi başarmayı umduğunuzu anlatın."

"Ne?" Ama demek istediğim, *neden*? Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca birlikte sayısız saat geçirdik ve Ben ilk kez işimle ilgili ayrıntılar istedi. Ne kadar sıkıcı olduğu için bu konudan kaçındığını düşünmüştüm ama belki de otel konusundan hızlı bir çıkış yolu arıyordur.

"İlgimi çekti. İlk etapta işi nasıl aldın?"

Arkama yaslanıp her şeyin nasıl başladığını hatırlamaya çalışıyorum. Sonsuza kadar önceymiş gibi geliyor. "Üniversite öğrencisiydim. Öğretmenlik yapmayı, hatta hukuk fakültesine gitmeyi düşünüyordum. Sonra Jed'le birlikte kampüsteki iş ve staj fuarına gittik. Sanırım kendimi kaptırmıştım. Eğer ikimiz de üniversiteden hemen sonra iyi bir iş bulursak şehre taşınabileceğimizi söyledi. Sarah Lawrence'ı seviyordum ama çok fazla evim gibi hissediyordum. Uzaklaşmak istiyordum. New York yeni bir şehirdi ve Madison County'den çok uzaktı. Belki annemi unuturum diye düşündüm. Hayır, annemi değil, sadece kederimi sanırım. Sonunda bunu geride bırakmak istedim."

Servis görevlisi tabaklarımızı aldı. Ben'in sessizliği benim gitmemi istediğini gösteriyor.

üzeri

nde. "Birkaç staj, birkaç iş başvurusunda bulundum ve banka "Seni seçtiler" dedi.

Omuz silkiyorum.

Evet. "Ama öğretmenlik yapmak isteseydiniz hayır diyebilirdiniz" diye ekliyor.

" "Harika bir fırsattı," diyorum. Rehber öğretmenim de böyle demişti.

o zaman şöyle demişti. "Giriş seviyesindeki maaş, sınıfta geçirdiğim yıllardan sonra bile öğretmenlikten alabileceğimden daha fazlaydı. Jed büyük bir hukuk firmasından harika bir teklif aldı ve ikimiz de işe başlayacağımız ve iyi bir maaş kazanacağımız için çok heyecanlıydı. Mantıklı geldi."

"Heyecanlı mıydın?" diye soruyor.

Şarap kadehimin sapını çeviriyorum. "İşe başlayacağı için heyecanlı olan var mı? Neden bütün bunları bilmek istiyorsun ki?"

"İnsanları memnun etmeyi seviyorsun," diyor sanki aradığım açıklama buymuş gibi. Gerçi bu benim için bir açıklama sayılmaz. Ama bu beni çok mu farklı kılıyor?

"Herkes insanları memnun etmeyi sever." Niyetimden biraz daha savunmacı bir ifade oldu. Birlikte olduğum insanların mutlu olmasını isterim. Çok fazla mutsuzluk gördüm. Neşelerini artırmalarına yardımcı olabileceksem, bunu neden yapmayayım?

"Belki," diye yanıtlıyor. "Bir dereceye kadar. Ama ne istediğinize hiç karar veriyor musunuz, yoksa diğer herkesin kararlarıyla birlikte mi hareket ediyorsunuz?"

Sorusu sertti ama beni incitmeye çalışmadığını biliyordum.

"Bana ilk kez nişanlın olmamı teklif ettiğinde sana hayır demiştim."

Başını salladı. "Sen yaptın." Gülümsüyor ve bu o kadar sıcak ve samimi ki, bu sorgulamanın şefkat ve nezaket dolu bir yerden geldiğine dair içgüdülerimi doğruluyor. "Hiç tanımadığın biri senden bir hafta sonu onunla gitmeni istediğinde hayır dedin."

"Üniversiteden mezun olduktan sonra istediğim işi bulamamam neden umurunda olsun ki?"

Cevabını düşünerek başını sallıyor. "Bu iyi bir soru. Özür dilerim, gücendirmek istememişim."

Özrü karşısında yanağımı ısıırıyorum. Bu beklenmedik bir şey ve ona beni inciten bir kırılklık veriyor.

"Sen güzel, zeki, komik ve tuhaf bir ismi olan bir kadınsın, Salı." Bakışları benimkilerle buluşuyor. Bir şey söylememi istiyor gibi hissediyorum ama ne söyleyeceğimden emin değilim. "Sadece mutlu olmanı istiyorum. Seni mutlu edecek bir şeyi, birini seçmeni istiyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldım."

Yutkunuyorum, beni tarif edişini dinlemek zor geliyor ve gelecekte beni mutlu edecek başka birini tarif edişini duymak daha da zor geliyor.

"Birlikte geçirdiğimiz zamandan ben de keyif aldım," diyorum, doğru kelimeleri bulduğumu umarak.

Hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor ama ben nedenini tam olarak bilmiyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor, sanki bir sınavın sonuna yaklaşıyormuşum ve son sorulara ulaşmamın imkanı yokmuş gibi. Bu gece yavaşlamak, onu odama geri götürmek istiyorum. Önümüzdeki sekiz saat bir ay sürsün. Bu son anları birlikte geçirelim.

"ABD'ye ne zaman dönüyorsun?" diye soruyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, hangi günde olduğumu anlayabilmek için içimdeki "Reset" tuşuna basmaya çalışıyorum. "Bir hafta. Sağlık kontrolün Pazartesi günü. Bay Jenkins kararını vermeden önce bitirmem gereken son şey bu."

"Bankada bir işin olup olmadığına onun karar vermesi."

Kaşlarımı çattım. "Evet. Londra'ya yaptığım tüm bu yolculuk bunun içindi. Bunu biliyorsun." Şifreli mi konuşuyor? Belli ki bir şeyleri kaçırıyorum. İç çekiyorum. "Sanki bir şey söylemek istiyorsun ama söylemiyorsun."

"Bu adil," diyor. "Şu anda kafamda birbiriyle çelişen pek çok düşünce var ve bunların üstesinden gelmeye çalışıyorum."

"Neden sen söylemiyorsun? O zaman ben de sana yardımcı olabilirim."

Bakışlarımı bir saniye tutuyor, sonra iki. "Seni etkilemek istemiyorum."

"Beni nasıl etkileyeceksin? Bana bir şey söylemek için hazırlanıyormuşsun ve bu seni geriyormuş gibi hissediyorum."

"Aslında sana her şeyi anlatmamak çok zor. Genelde açık sözlü biriyimdir, ama seninle . . . eğer yanlış bir hareket yaparsam, sen . . ."

"Mola mı?" Ben öneriyorum. "On yıllık bir ilişkiden yeni çıktım ve kendimi hiç de kırılmış gibi hissetmiyorum."

Başını iki yana sallar. "Hayır, kırılabilir olduğunu düşünmüyorum. Daha çok, yanlış bir şey söylersem kaçabileceğini düşünüyorum."

"Önceden rezerve edilmiş biletimle New York'a dönmek kaçmak sayılır mı?" Ben soruyorum.

"Tamam, sana her şeyi açıklayacağım." "Lütfen."

"Senden hoşlanıyorum. Gerçekten hoşlanıyorum. Fiziksel ve duygusal olarak yaşadıklarımızdan da hoşlanıyorum."

Biri itfaiyeyi arasın, çünkü yanaklarım alev alev yanıyor. "Bunun kaçmamı sağlayacağını mı düşündün?"

"Hayır, bunun seni etkileyeceğini düşündüm. Beni memnun etmek için bir tür baskı hissedeceğini düşündüm."

"Oh, benden hoşlandığını söylediğin için seni memnun etmek isteyeceğimi düşünüyorsun."

Başkalarının isteklerini yerine getirmeye çok alışkın olduğum için mi?"

"Doğru," diyor. "Ama aynı zamanda çelişkideyim çünkü . . . Benden hoşlandığını söyle, beni memnun etmek istediğin için değil, beni gerçekten istediğin için"

. . ."

Seni istiyorum.

*Seni
istiyorum.*

*Seni
istiyorum.*

Düşünce helyumla doluyor ve beni yukarı, yukarı, yukarı kaldırıyor.

"Bunun bizi nereye götüreceğinden emin değilim," diye devam ediyor. "Farklı kıtalarda yaşıyoruz. Senin New York'ta bir ailen ve işin var. Benim işim ise burada, Londra'da."

Balonum patladı. Bir gümbürtüyle kırımın üstüne düştüm.

O haklı. Birbirimizden hoşlanıyoruz, ama ne olmuş yani? Okyanusun diğer tarafına gitmeme bir hafta kaldı.

"Sanırım bu durumda varsayımları ortadan kaldırabiliriz," diyorum kendimi daha cesur hissederek. Konuşmaya başlıyor ve ben onu bir bakışla susturuyorum. "Senden hoşlanıyorum," diyorum. "Bunun seni memnun etmekle hiçbir ilgisi yok ve neredeyse her şey senin muhteşem kırım ile ilgili."

Kıkırdıyor ve onu güldürdüğüm için zihinsel olarak kendime çak bir beşlik yapıyorum.

"Duygularını itiraf ederek beni buldozer gibi ezmiyorsun," diye onu rahatlatıyorum. "Bunu duymak hoşuma gidiyor. Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama dediğin gibi, bu hislerin bir yere varacağı yok. Birbirimizden üç bin mil uzakta yaşıyoruz."

"Doğru," diyor boğazını temizleyerek.

"Annemin ölümünden sonra uzun bir süre mutsuz olmaktan korktum. Kederimden kaçtım -isterseniz kaçtım-. Statükoyu korumak için elimden gelen her şeyi yaptım. Beni annemin ölümünden sonraki o karanlık yere geri götürmeyecek her şeyi yapardım. Haklısın. Jed, işim, New York'taki tüm hayatım. Hepsi annemin ölümüne bir tepkiydi." Londra'dan önceki hayatımdan çok uzakta hissediyorum. "Londra her şeyi değiştirdi." *Sen bir şeyleri değiştirdin,* diye düşünüyorum ama söylemiyorum. "Beni onu anmaya, düşünmeye zorladı. Ve bu üzüntüden başka bir şey değildi. Neşeliydi. İyileştiğimi hissediyorum."

Elime uzandı ve sıktı.

"Haklısın. Çok yakında Amerika'ya dönüyorum. Ama gitmeden önce seni mümkün olduğunca çok görmek istiyorum. Bu, ayrıldığım için daha da üzüleceğim anlamına gelse bile."

"Bana ne istediğini söyleyen salıları severim." Ayağa kalkıyor ve elimi tutarak kalkmam için beni cesaretlendiriyor.

Gülümsüyorum ve içime bir şeyler yerleşiyor. Sanki her şey bir şekilde yerli yerine oturmuş gibi. Daha çok ben oldum. Daha bütünü. "Ben de ondan hoşlanıyorum."

Garsona bir şeyler mırıldanıyor ve görünüşe göre hesap imza bile alınmadan hallediliyor. Restorandan çıkıyoruz.

Birbirimize dönük duruyoruz. Bu kadar mı? Veda etmek istemiyorum. Önce onun söylemesi gerekecek.

Başımı arkaya yatırıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve sanki pamuk şekerden ve bulutlardan yapılmışım gibi hissettiriyor.

Uzaklaşıyor ve sanki gördüğü en güzel kadınmışım gibi bana bakıyor.

"Ne istediğimi biliyor musun?" Ona soruyorum. Bir yanım Ben'le aramdaki mesafeyi korumak için verdiği iç savaşı kaybetti. Doğru tarafım mı yoksa yanlış tarafım mı emin değilim ama istediğim şeye hayır demeye çalışmaktan bıktım.

"Anlat bana."

"Benimle yukarı gelmeni istiyorum," diyorum.

"Bu bir tesadüf, çünkü ben de bunu istiyorum."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Masamda oturmak ve ayakta durmak arasında gidip geliyorum. Ne zaman oturmayı başarsam, çıkışa doğru koşma isteği duyuyorum.

"Yukarı çıkmama gerek olmadığına emin misin?" Asansörlere bakarak Gail'e sordum. "Bay Jenkins toplantıya katılmam konusunda çok kararlıydı. Haftalardır bu sağlık kontrolü üzerinde çalışıyorum."

Gail omuz silkiyor. "Tek bildiğim Ben'in onu aradığı ve toplantıyı değiştirdiği, bu yüzden James'in tam tersi yerine ona gittiği."

"Ve toplantıyı bir saat öne mi aldı? Bilseydim öğle yemeğimi almaya gitmezdim."

Tüm hafta sonunu Ben ile geçirdim. İki buçuk Daniel De Luca filmi izledik. Pazar günü brunch'a gittik, orada ikişer mimoza içtik ve bir kamyon dolusu avokado yedik. Bana tıpkı onun gibi kokan bir banyo hazırladı ve sonra küvet bir düzine insan için yeterince büyük olmasına rağmen suda bana katılmayı reddetti. Bunun yerine banyoda yere oturdu ve bir köpek alması gerekip gerekmediği ve Brooklyn'de yaşamayı ne kadar istemediğim hakkında konuştuk. Evine ilk taşındığında neler hissettiğinden ve Madison County'deki gün batımından. Su oda sıcaklığına ulaştığında beni kuruladı, her tarafıma losyon sürdü ve saçlarımı taradı. Birlikte geçirdiğimiz son hafta sonunu şişeleyip bir kısmını New York'a geri götürme şansım olup olmadığını merak ettim.

Hiçbir zaman sağlık kontrolünün zamanını değiştirmekle ilgili bir şeyden bahsetmedi.

"Merak etme," diyor Gail. "James sana kızmayacak. Sunumu onun için hazırladın. Ona bilgi verdin. Toplantıya katılmanı isteseydi seni aramamı söylerdi ama kesinlikle aramadı."

İçimi çektim ve masama yaslandım. "Bir saatten fazladır orada. Bu normal mi?"

"Çoğu sağlık kontrolü için, evet. Ama Ben genellikle vakit ayıramayacak kadar meşguldür. Endişelenmeyi bırak."

Onun için söylemesi kolay. Eğer New York'a döndüğümde hızlı yönetimde bir yerim olmasaydı, elimde ne kalırdı?

Tam olarak hiçbir şey. Nişanlısı yok, evi yok, işi yok.

Asansörün kapıları açıldı ve Bay Jenkins bize doğru gelirken dikkat kesildim. Masamın önünden geçerken gülümsüyordu. Nefesimi tutmuş, bana nasıl gittiğine dair bir işaret vermesini bekliyorum.

Tam ofisin kapısına geldiğinde döner. "İyi iş, Salı. Her şeyi hallettin. Çok mutlu oldu. Beni etkiledin. Seni hızlı bir yola soktuğum için mutluyum."

Ofisine girip kapıyı kapatmadan önce bir yanıt beklemiyor.

Ağzım açık bir şekilde dönüp Gail'e bakıyorum. "Gördün mü? Sana endişelenmemeni söylemiştim," diyor.

Beynim bomboş hissediyorum, sanki ne hissettiğimi ya da ne düşündüğümü bilmiyorum. Aylardır Bay Jenkins'ten bu sözleri duymak için bekliyordum. Sevinçten havalara uçmalıydım. Haftalar önce Daniel De Luca oteline giriş yaptığımda hayalini kurduğum şey buydu. Londra'da olmamın tek sebebi buydu.

Bir işe sahip olmak, kariyerimin bu noktaya kadar zaman kaybı olmadığı anlamına geliyor. Bu, bundan sonra ilerleyebileceğim anlamına geliyor. Çok ihtiyacım olan iyi bir haberd.

Bay Jenkins'in ofis kapısının tekrar açılma sesiyle sıçırıyorum. Dışarı eğildi. "Salı gününün geri kalanında izinlisin. Bunu hak ettin." Sonra ben itiraz edemeden içeri girip kapıyı kapatıyor.

"Bugün izinli misin?" Ben soruyorum.

Gail bana bir soru sormak ister gibi gözlerini kısıyor. "Şaka yapıyor, değil mi?"

"Bunu daha önce sadece bir kez yaptığını görmüştüm," diyor Gail. "Aslında bana karşı. Onu görmezden geldim ve beni hâlâ masamda bulduğunda çok sinirlendi. Yerinde olsam buradan giderdim."

Bu gün Londra'ya indiğimden beri yaşadığım en gerçeküstü günlerden birine dönüşüyor. Bu yolculukta başıma gelenler düşünüldüğünde, bu da bir şey ifade ediyor.

Bu kadar mıydı? Sağlık kontrolü tamamlandı. Kariyer kurtarıldı. Yarım gün izin. Sonra New York'a mı dönecektin? Ya da Brooklyn'e.

Sonra ne olacak?

"Bir gözlem yapabilir miyim, Salı?" Kahvaltıdan kalan yarısı yenmiş kruvasanımı çantama atarken Gail soruyor.

Ben burada olsaydı, Gail'in gözlem yapıp yapmaması gerektiğini sormamasını, sadece gözlem yapmasını söylerdi. İçim ıslak kum gibi olmasına rağmen kendi kendime gülümsüyorum. "Elbette yapabilirsin."

"Buradayken gerçekten çok çalışmışsın" diyor. Kulaklığım ve cüzdanım için çantamı kontrol ediyorum. "Teşekkürler."

"Müşteri ilişkilerinde başladım," diyor ve bakışlarını karşılamak için başımı kaldırıyorum. Omuz silkiyor. "Yeterince hoşuma gitti ama sevmedim. İşimi *sevmek* istediğimi hep biliyordum."

Başımı sallayarak devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum. Belli ki söyleyecek daha çok şeyi var.

"Sonra James'in sekreteri evlenmek için ayrıldı; o günlerde pek çok kadın böyle yapıyordu. Benden devreye girmemi istediler -yine, bu şimdi asla olmazdı. Şanslıydım çünkü *bu* işi seviyorum. James üzerindeki etkimi her gün görebiliyorum. Yükünü hafifletiyorum, gereksiz saçmalıkların masasından geçmesini engelliyorum, yapmaması gereken şeyleri yapmak için zaman harcamadığından emin oluyorum. Emegiimin meyvelerini görmekten büyük keyif alıyorum."

"Bunu görebiliyorum," diye cevap veriyorum. "Ofisini son derece verimli bir şekilde yönetiyorsun."

Bana kendinden emin bir gülümseme veriyor. "Biliyorum. Sadece yönetimin hızlı yolundan gerçekten keyif alacağını düşünüp düşünmediğini merak ediyorum."

James'in ofis kapısına bakıyorum. Konuşmamızı duymasından nefret ediyorum.

"James için endişelenmene gerek yok. Yemin ederim, masamda yavru bir goril varken burada çırılçıplak olabilirim ve o asla fark etmez."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, az önce beynimde beliren görüntüyü görmek istemiyorum.

"Ben sadece bankada çalıştım," diyorum. "Son beş yıldır bu hızlı programa katılmak istiyordum. Maaş iyi ve birlikte çalıştığım insanlar zeki ve anlayışlı. Ve bankanın itibarı mükemmel . . ." Ben'le yaptığım konuşmayı hatırlayınca sözümü yarıda kesiyorum. Bankadaki iş, üniversitedeyken aradığım bir şey değildi. "Nefret etmiyorum," diye yarım yamalak bir sonuca varıyorum.

Gail başını sallıyor. "Yaşlandıkça, çocuklarınız ve ödemeniz gereken bir ev krediniz varsa durum değişir. Sevdiğiniz bir şeyi yapmak için çabalamanın tam zamanı. *Nefret etmediğiniz* bir şey değil."

"Bankada yaptığım onca işi bırakmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayat uzun, Salı. Önümüzdeki kırk yıl boyunca *nefret etmediğin* bir işte mi çalışmak istiyorsun, oysa dışarıda kalbine şarkı söyletecek bir şey var. Şimdi yerleşmenin zamanı değil."

Şu anda burada olsaydı annemin bana söyleyeceği şeylerin aynısı gibi geliyor. Hızlı yol almak önemli olsa da bunun işimi sevdiğim için olmadığını görebilirdi. Alternatifin ne olabileceğini hiç düşünmediğim için. O öldüğünden beri hayatım düzgün bir kutuda paketlenmiş ve bir fiyonkla sabitlendi; böyle olmasını istedim. Güvenliydi ve üzücü değildi. Ama *üzgün olmamak* artık yeterli değil. Kutu çok küçük ve kurdele çözülmüş. Sırada ne var bilmiyorum.

Günün bu saatinde kafeye hiç gitmemiştim. Bay Jenkins günün geri kalanında izin almamı söylemiş olsa da, sanki okulu asıyormuşum gibi hissediyorum. Sabahları olduğundan daha kalabalık. Görünüşe göre Londra'nın tüm nüfusu bugün kahve istiyor.

Ben hariç.

Sırada beklerken kapıya bakıp duruyorum ama tabii ki burada değil. Neden olsun ki? Ama şu an tek istediğim o.

Telefonumu açıyorum ve Daniel De Luca'nın gezilecek yerler listesini kontrol ediyorum. Çoğunu gezmişim ama Poppy Kent'e evlenme teklif ettiği sahneye henüz gitmedim. Sahne Beale Tiyatrosu'nda çekilmişti. Bir gösteriyi izlemeden bir tiyatroyu ziyaret etmek biraz zor, ama o sahne? Sinemada en katı kalbi bile pelteye çeviren bir an. Daniel'in karakterinin Hollywood'a taşındığı ve ünlü bir aktör olduğu çalkantılı bir on yılın ardından çocukluk aşkı ikinci bir şans elde ediyor. Londra'ya dönüp West End'de fırtınalar estirirken Poppy Kent'in karakteriyle karşılaşır. Yağmur altında çellosunu bir otobüse taşımaktadır. Yardım etmek için durur ve tekrarlaşırlar. O sahneyi düşünmek bile bazen beni gözyaşlarına boğuyor. Simon ve Rose tesadüfen karşılaşmasalardı ne olurdu? Yağmur yağmasaydı ya da otobüs biraz daha erken hareket etseydi?

Tiyatronun detaylarından bahsediyorum ve şu anda bir müzikal olduğunu öğreniyorum: *Uyuyan Güzeller*'in yeniden çevrimi. Biletler mevcut ama tek başıma gitmeye cesaret edemiyorum. Ama Londra'da her zaman görülecek bir şeyler var ve henüz yapmadığım çok şey var. Biraz yürüyeceğim ve neyle karşılaşacağıma bakacağım.

Sola, caddeye dönüyorum ve bir sanat galerisine inek büyüklüğünde ve şeklinde kahverengi kâğıttan bir paket boşaltan bir teslimat kamyonetini atlatıyorum. Sadece ben

fark eden tek kişi. Bir o tarafa bir bu tarafa giden herkes kendi gününe odaklanmış durumda. Y n  olmayan tek kişi benim. Gidecek bir yerim yok.

Bir kırtasiyenin  n nden geçiyorum, sonra durup geri dönüyorum. Vitrin aklınıza gelebilecek her türlü ofis malzemesi ile tıka basa dolu. Fosforlu kalemler, kurşun kalemler, gökkuşağının her rengine Sharpie'ler ve binlerce başka renk. Kağıt ve kart örnekleri arka tarafta rengarenk çiçekler gibi dizilmiş ve sağ tarafta bir zimba kulesi var. Tavandan bir Noel sahnesindeki süsler gibi sarkan her boyutta yapışkan not kağıtları var. Aralarda papatya zincirleri gibi birbirine bağlanmış, yağmur yağıyormuş gibi görünmeleri için hafıf e dönen ata  dizileri var.

Böyle bir vitrin ilgiyi hak ediyor; böyle bir vitrinin arkasındaki d kk n da bir göz atmayı hak ediyor. Annemin bir öğleden sonrasını kaybedeceği türden bir d kk n.

Ben içeri girerken kapıya iliştirilmiş eski moda pirinç bir zil çalıyor. Saçlarını kestirmiş sarışın güzel bir kadın tezg hın arkasından bakıp gülümsüyor. Yardım teklifi yok - ne de olsa burası Londra. Ama ben yardım istemiyorum. Sadece bakmak istiyorum.

Her türden ve renkten kalemlere ayrılmış koca bir duvar var. Burayı ayakta tutmaya yetecek kadar insan kalem alıyor mu diye düşünmeden edemiyorum. Birkaç tane seçiyorum ve silgi bölümüne doğru ilerliyorum. Burası gençliğim için bir cennet olabilirdi ve otuzuncu köşeyi döndüğümde hâlâ oldukça heyecan verici.  guana şeklinde bir silgiye ihtiyacım olduğunu kim bilebilirdi? Ama ihtiyacım vardı. Onu elime alıyorum ve böylesine gerçek bir sanatı geride bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum. Silgi Dünyası'nda güzel ama beklenen g kkuşakları, kalpler ve kelebeklerin yanı sıra lamalar, avokadolar ve hatta süt kutuları da yer kapmak için yarışıyor.

D kk nın arka tarafına doğru işler ciddileşmeye başlıyor. Kendimi, bu iş için özel olarak üretilmiş gibi görünen düzgün, bölümlere ayrılmış tepsilere istiflenmiş kâğıt ve kartonlardan oluşan bir gökkuşağının içinde duruyormuş gibi hissediyorum. Kasanın arkasındaki kadına eşyalarımı otelden getirip Londra'da kaldığım s renin geri kalanını burada geçirip ge iremeyeceğimi sormayı düşünüyorum. Bu konuda çok sakinleştirici bir şey var. Bakışlarım, bana annemle ölmeden önce oluşturduğumuz vizyon panolarını hatırlatan bir yığın montaj panosuna takılıyor. Üzerlerinde geleceğe dair tüm umutlarımız ve hayallerimiz vardı. Genellikle, benim Bayan Daniel De Luca olacağım bir gelecek.

Vizyon panolarına olan sevgim annemle birlikte öldü. Geleceğime dair umutlarım ve hayallerim de öyle - evlilik ve diğer konularda. Her şey yeniden düzenlenmeye başladı.

Kendilerini zihnimde. Annem öldüğünde bir şeyler ummayı bıraktım. Sadece ne istemediğimi biliyordum, üzüntü. Keder. Yalnızlık.

Annem öldükten sonra insanların beni terk etmesinden bıkmıştım. Melanie'ye sarıldım, yeni arkadaşlıklar kurmaktan vazgeçtim ve zaten sahip olduğum bir arkadaşıma sıkı sıkıya tutundum. Üniversiteye gittim çünkü babamı mutlu etmek istiyordum, böylece beni terk etmek için bir nedeni olmayacaktı. Sonra aramızdaki sevginin öldüğü noktadan çok sonra Jed'e tutundum. Hepsi statüko adına oldu - kendimi kayıplardan korumak için. Kederi uzak tutmak.

Tek başıma olmamak için çaresizdim. Üzgün olmamak için çaresizdim. Daniel De Luca istediğim son erkekti. Ta ki Ben'e kadar.

Sırf tutunmak bırakmaktan daha kolay geldiği için başka nelere tutunuyorum?

Devasa montaj panolarından birini çıkardım. Günümün geri kalanını nasıl geçireceğimi biliyorum. Yaklaşık on beş yıldır ilk kez kendim için seçtiğim şeylerle dolu bir vizyon panosu hazırlayacağım. Şimdi ve burası için umutlarım ve hayallerimle dolu, geçmişte değil.

Dergideki ilk resmi yırtmadan önce, o panoya astığının Daniel De Luca olmayacağını biliyorum. Ve bankadaki bir iş de olmayacak.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

New York'ta pek çok harika otel var ama Londra Savoy şimdiye kadar kaldığım en güzel yer olabilir. Thames Fuayesi'ne doğru geniş merdivenlerden inerken, ilk ikindi çayım için hazırlanırken, gözlerimi odanın ortasındaki cam kubbeli tavandan alamıyorum.

"İyi günler hanımefendi." Ev sahibesi gülümser.

"Brandon Düşesi ile buluşacağım." Bahse girerim bir daha asla bir hostese düşesle buluşacağımı söyleyemeyeceğim. Bu anı hatırlamam gerek. Keşke daha iyi şartlar altında olsaydı. Konuşma ne kadar zor olursa olsun, düşesin buluşma davetine hayır diyemezdin.

"Elbette. Size masanızı göstereyim." Öğle yemeği saatimde ikindi çayı içebileceğimi daha önce öğrenmediğime sevindim. Çok fazla para harcayabilir ve çok fazla salatalıklı sandviç yiyebilirdim.

Düşes uzun zamandır görmediği bir arkadaşımıymışım gibi gülümsüyor. Birbirimizin yanaklarına öpücükler kondurduktan sonra şampanya söyledi ve oturduk. O bir sandalyede, ben de onun yanında mavi bir koltukta oturuyorum.

"Burası çok güzel," diyorum etrafıma bakarak. "Ve bir piyano." Daha önce müziği fark etmemiştim. "Ne kadar güzel."

"Kocama söylemeyin ama *burası*, onun otellerinden ziyade, tüm Londra'da ikindi çayı için en sevdiğim yer."

Gülüyorum. "Söz veriyorum sırrın benimle güvende."

Gülümsüyor ve sonra yüzü düşüyor. "Bana neler olduğunu anlat. Sen ve Ben'in başına gelenleri duyunca çok üzüldüm."

Başparmağım yüzük parmağımı okşuyor. Sadece birkaç gün taktım ama parmağım hâlâ yüzüğünün yokluğunu hissediyor. "O harika bir adam. Kötü bir şey hissetmiyorum. Sadece ... lojistik," diyorum dürüstçe.

"Bu çok utanç verici," diyor. "Ben bir insanım, Salı. Ve aranızdaki kimya . . ." Sessizliği benim doldurmamı bekliyormuş gibi bana bakıyor ama ne diyebilirim ki? "Çok sağlam hissettirdi. Çimentolaşmış. Dük de ben de senin *bize* gençliğimizi hatırlattığını söyledik," diyor sonunda. "Söylediğim ya da yaptığım herhangi bir şey ikinizin de üzerinde çok fazla baskı yarattıysa çok özür dilerim."

Başımı sallıyorum. Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum. Eğer dikkatli olmazsa, sonunda her şeyi itiraf edeceğim. Bunu gerçekten yapmak istemiyorum.

"Sana mantık evliliği yapan kız arkadaşlarımdan bahsettiğimi hatırlıyor musun?" diye soruyor. "Hepsi değil ama birçoğu kocalarına aşık oldu, tıpkı Lucy Madison'ın *'Til Death Do We Part'* filminde Daniel De Luca'ya aşık olduğu gibi."

Dikkatle dinliyorum, söylememem gereken bir şeyi ele veririm diye bir şey söylemek istemiyorum. Fairfield House'a geldiğimizde Ben ve benim gerçek bir çift olmadığımızı biliyor mu?

"Bunu gördün mü?" diye soruyor.

Daniel De Luca'nın izlemediğim tek filmi. R-rated ve gösterime girdiğinde izlemek için yanıp tutuşmama rağmen, annemle birlikte bir sinema salonunda oturup seks sahneleri izlemek istemiyordum. Belli ki o da aynı şekilde düşünüyordu, çünkü gitmemizi hiç önermedi.

Düşes, "Bunu halledemeyeceğinize emin misiniz?" diye sorar. "Ben uzaktan çalışabilmeli. Zamanınızı New York ve Londra arasında paylaştıramaz mısınız? Yıllar boyunca bunu yapan çok sayıda arkadaşım oldu."

Rahatsızlığıma rağmen gülümsüyorum. Bunu benim için kolaylaştırmayacak. Ben.

"Ben ve ben . . . Üstesinden gelinmesi gereken çok fazla engel var."

"Kavga mı ettiniz?" diye sorar. "Her neyse. Bu gerçekten bir anlaşma mı-kırıcı mı?"

"Evet. Ben . . . Biz . . . Sanırım bir önceki ilişkim bittikten sonra aceleyle yeni bir ilişkiye girdim." En azından bu doğru. Kendime ve geleceğime odaklanmalıyım, tüm dikkatimi yeni bir ilişkiye vermemeliyim.

"Bir şeyin hızlı olması yanlış olduğu anlamına gelmez. Siz ikiniz ruh eşisiniz, tıpkı George ve benim gibi."

Omuzlarımda bir ürperti dolaşıyor. Aramızda böyle hissetmesine neden olan bir şey mi gördü?

"Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun?" diye soruyor. "Pişman olacağın bir şey yapma. Sözlerimi unutma. Evlenmeden önce dükü neredeyse terk ediyordum. Düşes olmanın getirdiği incelemeye hazır olduğumdan emin değildim - tüm o beklentiler ve arkanızdan fısıldaşmalar. George'un peşinde bir sürü kadın vardı ve ben dövüşmeye hazır olduğumdan emin değildim. Onun da hazır olduğundan emin değildim."

Buna değerdı. Ama o değdı. Birlikte çok mutlu bir hayatımız oldu. Engelleri de yok değil, söylememe izin ver. Ama seni mutlu edeceğini bildiğin şeyleri bırakma, Salı. Bana söz ver."

Pazartesi öğleden sonra vizyon panoma başladım, ancak süreç hatırladığımdan daha zor oldu. Hayatıma bakma ve ne istediğimi düşünme alışkanlığımı kaybettim.

Hızlı yönetim yolunda bir yerim olduğunu öğrenmenin ilk heyecanından sonra, bankadaki pozisyonum için fazla heyecan duyamadım. İş ve Jed birbirine karışmıştı; bir paket anlaşma gibi görünüyorlardı. Jed ve ben birlikte bir hayat için çalışırken bankadaki iş anlamlıydı. Ama o gelecek olmadan, banka *benim geleceğime* nasıl uyacaktı? Nasıl olabileceğini anlamıyorum.

Ben haklı mıydı? Belki de bankadaki işi onlar istediği için kabul etmiştim, açık ve net. Orada çalışmak Jed'in gelecek vizyonuna uyuyordu ve hayır demek için bir neden bulamadım.

"Ben'in de George gibi zor biri olduğunu biliyorum. İkisi de o kadar odaklanmış ve azimli ki bazen çileden çıkarıcı olabiliyor. Ben'de bunu görüyorum. Ama aynı dikkati de görüyorum. Yıllar önce George'a evet dememi sağlayan aynı bağlılık ve özen."

Adanmışlık kelimesinden bahsettiğinde kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Çok çağrışımlı bir kelime ve içimde hissediyorum. Banyo. Fransız Evi. Çiçekler.

"Sizi Ben'in sevdiği gibi seven bir adam bulduğunuzda, çekip gitmeden önce iki kez düşünün."

İçimdeki duygu yükseliyor ve onu bastırmak için mücadele ediyorum. Saçmalıyorum. Ben'le aramızda hiçbir zaman ciddi bir şey olmadı. Kuşkusuz cinsel bir kimyamız vardı ama bu aşk değil. Bu bağlılık değil. Öyle mi?

"Ben iyi bir adam. Ona güveniyorum. Ama dünyanın farklı taraflarındayız."

Çayımız geldi, garson kabuksuz salatalık sandviçlerinden bitter çikolata parçalarıyla süslenmiş zarif mini ahududulu keklere kadar getirdiği her şeyi açıklarken tartışmamıza zorunlu olarak ara verdik.

İştahımı kaybettim.

"Eğer birbirinize aşıksanız, bunu yürütebilirsiniz. Birlikte olmanız gereken kişiyle tanıştığınızda, önünüze çıkan her türlü engeli aşabileceğinize gerçekten inanıyorum."

Sandviçimden bir ısırık alıyorum ve Fairfield House'daki konuşmamızı hatırlıyorum. Zaman geçtikçe Jed'le birbirimize uygun olmadığımızı daha iyi anlıyorum. Bence muhtemelen uzun süredir birlikte olduğumuz için teklif etmemiş olması garipti. Doğru nedenlerle evet demiş olsaydım, hâlâ üzüntüden kaçıyor olurdum.

"Bahsettiğin önceki ilişki yüzünden Ben'e karşı hissettiklerine güvenmediğini mi düşünüyorsun?"

Sanki aklımı okuyor. "Evet. Bir dereceye kadar. Son ilişkimden kendi isteğimle çıkmadım ama şimdi bittiğine göre daha önce bitmiş olması gerektiği çok açık. Kesinlikle bir parçam gerçekte nasıl hissettiğimi unuttuğum için endişeleniyor. Eğer o bitirmeseydi, hayatımı sevmediğim bir adamla geçirmiş olacaktım."

Bunu neden Düşes'e söylüyorum? Hepsi doğru, ama bu yüzden burada değilim. Hiç gelmemeliydim. Ona New York'a döneceğimi ve Londra'ya bir dahaki gelişimde görüşeceğimizi söylemeliydim. Ki bu yıllar sonra olabilir, eğer olursa.

Bir nefes çekiyorum. Bu şehirden ayrılma ve bir daha geri dönmeme fikri, içime saplanan bir dilim karanlık gibi. Burayı seviyorum.

Bilinçli bir şekilde başını sallıyor. "Belki de bunun için kendini cezalandırıyorsun. Bizim gibi kadınlar için, başka bir ilişkiyi bitirdikten sonra birine bu kadar çabuk aşık olmanın mümkün olduğuna inanmak zor olabilir. Ya da" -kelimelerini dikkatle seçerek tereddüt ediyor- "Ben gibi birinin seni sevmesinin mümkün olduğuna."

Midem serbest düşüşe geçti. Ben'in bana aşık olması fikri gülünç. Ama *benim Ben'e aşık olma* fikrim göğsüme beyzbol sopası gibi çarpıyor.

"Küçük şeyleri gözden kaçırma," diye devam ediyor ben küçük nefesler alıp vermeye odaklanmaya çalışırken. "Sana değer verdiğini gösteren küçük anlar. Ne kadar meşgul olduğuna biliyorsun, ama eminim sana en küçük şekilde bile zaman ayırıyordur. Önemli olan da bu. George eğlenmekten nefret eder. Bundan gerçekten hoşlanmıyor ama ben ev sahibesi olmayı ve Fairfield'a hava atmayı seviyorum. O da beni şımartıyor. Film ekibini içeri almama izin verdi. Her üç ayda bir hafta sonu için yeni insanları ağırlıyoruz, senin ve Ben'in geldiği hafta sonu gibi. Bunu benim için yapıyor. Aramızda kalsın, bence bundan gösterdiğinden daha fazla keyif alıyor, ama ona kalsa bunu yapmayacağını biliyorum."

"Dük harika bir adama benziyor."

Elini benimkinin içine koydu. "Bir yolunu bul. Pişmanlık duyma."

Pişmanlık. Bu sözcük, sonsuza dek alma tehdidi taşıyan gürültülü bir an sesi gibi havada asılı duruyor.

O haklı. Pişmanlık istemiyorum. Benim için seçilmiş bir hayatı yaşamak yerine, kendi seçtiğim bir hayatı inşa etmeye başlamak istiyorum. Artık yardımcı oyuncu olmak istemiyorum. Kendi filmimin yıldızı olmaya hazırım. Keşke Ben de benim rol arkadaşım olabilseydi.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Düşesle içtiğim bir kadeh şampanyaya rağmen, otelime döndüğümde doğruca bara gidiyorum. Beynimde fokurdayan tüm düşünceleri gözden geçirmem gerekiyor. En önemlisi, eğer Ben'e aşıksam, bunun bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğine karar vermeliyim.

Belki de her şeyi değiştirir.

Ben'le üçüncü kez karşılaştığımda, onunla ve Nick'le akşam yemeğini paylaşmadan hemen önce oturduğum bar taburesine kayıyorum. Bir martini sipariş ettim ve telefonumu çıkardım. Ben'e aşık olduğuma dair tüm kanıtları, sonra da neden olamayacağıma dair tüm nedenleri sıralayacağım. Bu durumda babamın bana vereceği tavsiye bu olurdu. Eğer annem flört yıllarımda yaşasaydı, muhtemelen bana bir çatıdan güneşin batışını izlememi, sonra da bir taksiye atlayıp Ben'in evine gitmemi söylerdi. Ama babamdan gelen DNA, başkasının planını takip ettiğim onca yıla birlikte, bu kadar düşüncesizce bir şey yapmama izin vermez.

Birisi yanımdaki tabureye kayıyor. Göz ucuyla lacivert yün bir takım elbisenin kenarlarını görüyorum. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Olamaz, değil mi?

Kafamı çeviriyorum ve bir gülümseme yayılıyor. Eğer Ben buradaysa, artık işaretlere ve kadere inanmadığımı söylemeyeceğim, çünkü başka ne olabilir ki?

Sonra Ben'e değil, ona çok benzeyen birine baktığımı fark ediyorum.

Daniel De Luca bardağını kaldırarak "Merhaba," diyor.

Ben olmayabilir ama bu kesinlikle bir işaret. Ya da belki annemden bir mesaj. Hâlâ hayallerimin peşinden koşmam gerektiğini söyleyen bir mesaj.

"Özür dilerim," diyorum, neden aptal gibi sırtıttığımı açıklamaya çalışarak. "Seni başka biri sandım."

Yüzde yüz film yıldızı gibi sırtıyor. "Bunu çok duyuyorum." Kim olduğunu bilmediğimi sanıyor ama tabii ki biliyorum.

On dört yaşındayken evleneceğim adam bu.

Bu, çocukluk ve gençlik umutlarım ve hayallerimle birlikte beynimin arkasına sakladığım adam. Çocukluğum için duyduğum kederle birlikte.

Anne. Duygularımla birlikte.

Ama Şimdi kendime nefes alma, geriye bakma ve hissetme izni verdim. Ve *bu adam* beni mutlu edecek adam değil. Onun fantezisi değil. Onun gerçekliği değil.

Ve Jed gibi bir adam da deęil. Tek dűőünebildięim Ben. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu.

Eğer annem h    hayatta olsaydı ve Daniel De Luca yanımdaki bar taburesine kayarak bana bir içki ısmarlamayı teklif etseydi, o daha kelimeleri ağzından çıkaramadan ben evet derdim.

Ama bugün
değil. Şimdi
değil.

"Seni gördüğüme sevindim Daniel. Büyük bir hayranınım." Bardağımı boőaltıyorum ve taburemden kayıyorum. "Ama gitmem gereken bir yer var."

Aşk hikayemiz sadece birkaç gün daha sürecek olsa bile, tek bir kareyi bile kaırmadığımdan emin olmak istiyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

Görünüşe göre Coffee Confide in Me'de bir tür elektrik kesintisi olmuş ve kahve yok. Sokağın aşağısındaki mekanda sıraya girmemin ve baristanın salyangoz hızında ilerlemesini yargılamamaya çalışmamın nedeni de bu. Sadece birkaç hafta oldu ama Coffee Confide in Me'yi özlediğim kadar her yerde kırmızı otobüsler görmeyi de özleyeceğim. Londra'daki son hafta sonum olduğuna inanamıyorum. Yarın New York'a dönüyorum.

Sıranın tembelce hareketine iç geçiriyorum ve arkamdaki biri omzuma dokunduğunda sıcıyorum. Arkamı dönüp Ben'le yüz yüze geldiğimde tam bir New Yorklu öfkesine kapılıyorum.

"Hey, Çarşamba."

Gamzesi beni çözüyor. Öfkeden kendimden geçmiş bir köpek yavrusu gibi sırtıtmaya başladım. *Addams Ailesi*'nin tema müziğini mırıldanarak parmaklarımı iki kez şıklatıyorum. Ben'in ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve başını sallıyor.

"Toplanmanı bitirdin mi?"

Dün gece Ben'in evinden otele dönmek ve eşyalarımı toplamak için ayrılmıştım. Belki de onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, ayrılmanın o kadar zor olacağından endişe ettiğim içindir.

Onu on iki saatten daha kısa bir süre önce görmüş olmama rağmen, onu görmek o kadar güzel ki içim sızlıyor. "Görünüşe göre bu sabah insanları takip eden sadece ben değilmişim."

"Dün gece kendimi birlikte başladığımız Daniel De Luca filminin sonunu izlerken buldum," diyor. "Hani yeşil kart için patronuyla evlenmeyi kabul ettiği film. Seni burada bulmanın temamıza daha uygun olduğunu düşündüm."

"Temamız mı?"

"Evet, sanırım temamız Daniel De Luca romantik komedi mecazları. Aramızda o kadar çok kinaye var ki sayamıyorum. Sen şehirde yenisin, tıpkı *"This Old Town"*daki De Luca gibi. Ben huysuz bir milyarderim, tıpkı onun *Beni Bir Patron Gibi Sev*'de oynadığı gibi. Görünüşe göre böyle bir şey var."

"Evet. Bu kesinlikle bir şey." Sırıttıyorum. *Bu adam.* "İki etti."

"*What a Feeling*'deki gibi yanlış kimlik. Beni Daniel De Luca sandın. Kahve dükkanındaki kuyrukta parmağıma bastın, bu dört numara."

"Kahve dükkanında sırada beklemek kesinlikle bir kinaye değil."

"*Benimle tartışma*" der gibi bir *bakışla* gözlerini kısıyor. *Haklı olduğumu biliyorum*. "Eminim bir tane vardı. Sonra tabii ki sahte nişan."

"Benim favorim."

"Filmimizdeki ana kinaye." "Şimdi de bir filmde miyiz?"

"Herkes kendi filminin yıldızı değil mi?"

"Bilmiyorum." Şimdiye kadar bildiğimden emin değilim.

"Ama!" Bir parmağını kaldırdı. "Önemli bir tanesini kaçırdık. Sanırım bunu düzeltmemiz gerekiyor."

"Pekâlâ. Ne kaçırdık?" "Tatil romantizmi."

"Ama Noel'de değiliz."

Gözlerini deviriyor. "Amerikalılar. Madem ısrar ediyorsun, o zaman 'tatil romantizmi'."

Kabul etmeliyim ki ikna edici olan argümanı için çok çaba sarf etti. "Peki bunu nasıl düzeltmemizi önerirsiniz?"

Ağzının köşesi seğiriyor. "Sorduğuna sevindim. Görünüşe göre işte boş bir günüm var. Şehirde yenisin, sadece bir günlüğüne buradasın. Bir tur rehberi isteyebileceğini düşündüm."

Karnımda sıcaklık dönüyor. Düşesin, önemli olanın küçük şeyler olduğuna dair hatırlatması kafamın içinde dönüp duruyor. "Huysuz bir milyarder tur rehberinden daha çok istediğim bir şey yok."

Sıra ilerliyor ve biz de ayak sürüyerek ilerliyoruz.

"Listenizde henüz görmediğiniz ne var? Paul's, Westminster Abbey, Londra Kulesi?"

Çekiniyorum. "Hiçbirini görmedim."

"Ne gördün sen?" İnliyor. "Daniel'ın *Beni Patronun Gibi Sev* filminde Julia Alice ile ilk tanıştığı Green Park'ı ve son filmini çekerken kaldığı otelin lobisini. Londra'nın sunduğu en güzel, en önemli şeyleri görmemişsiniz gibi geliyor. Ben size göstermek için buradayım."

"Çok tatlısın." "Ben tatlı değilim."

"Aynı fikirde değilim."

"Aha, ne yaptığınızı anlıyorum," diyor. "*Bir Dük için Düşes*'teki gibi düşmanla aşığı örtbas ettiğimizden emin oluyorsun. Ama görüyorsun, ben asla senin düşmanın olmayacağım." Gözlerimin içine bakıyor ve bakışları içimi ısıtıyor.

Sonunda sıranın başına ulaştık ve kahve siparişlerimizi verdik. Ben karamel shot'lı grande latte ile güvenli oynuyorum, o ise orta boy filtre kahve sipariş etmekte ısrar ediyor. Her neyse.

"Peki şimdi ne olacak?" Ben soruyorum. "Londra'nın çeşitli simge yapılarında eğlenirken çekilmiş montaj görüntüleri mi?"

"Sanırım. Nereden başlamak istersin?" "Bir olay örgüsüyle," diye cevap veriyorum.

"Aklında ne var?"

"İşleri bir sonraki seviyeye taşımak istiyorum."

Gamze geri döndü. Ben'in aklından geçenleri tam olarak söyleyebilmeme aldır mıyorum bile - ve bu PG değil. "Ben tamamen bir sonraki seviyeyle ilgileniyorum."

"Sıkıcı kahvenizi alın ve benimle gelin."

Arabadan inip The Fairfield Hotel'in önünde durduğumuzda Ben homurdanıyor. Siyah ferforje korkuluklar, binanın dışını çevreleyen neredeyse fazla yeşil çitleri çitle çeviriyor, o kadar tertemiz ki tırnak makasıyla kesilmiş gibi görünüyorlar. Girişin üzerinde üç bayrak dalgalanıyor. Biri İngiliz, diğeri Amerikan bayrağı; ortadaki bayrakta ise kayan yazılarla *The Fairfield Hotel* yazıyor. Kırmızı halıyla kaplı sekiz mermer basamağın tepesinde bir kapıcı gelen konukları bekliyor. Gri bir paltoyla şık bir şekilde giyinmiş ve bizi fark etmiş ama içeri girip girmeyeceğimize karar veremiyor.

Görünüşe göre, biz de bilmiyoruz.

"Burası ne zaman inşa edildi ki?" diye soruyorum. Kırmızı tuğlalı binaya bakıyorum ve gargoyller bana bakıyor.

"On sekiz altmış üç," diyor hiç atlamadan. Bunu neden bilsin ki? Bu yerin nesi var? Onun için neden bu kadar önemli? "Gotik Uyanış'ın güzel bir örneği."

Bir şeyler biliyorum. Üniversiteye gittim. Takım elbiselilerle dolu bir odada faiz oranlarının piyasayı çökertip çökertmeyeceğini tartışırken kendimi tutabilirim. Ama ben bile itiraf etmeliyim ki, neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok. "Gothic Revival, ha?"

"Elbette Westminster Sarayı veya Tower Bridge daha ünlü örnekler ama Sir William Henry Barlow burada da fena iş çıkarmamış."

Mimariden bahsediyoruz. Belli ki araştırmasını yapmış, ancak Ben'in bu otele sahip olmak istemesinin nedeninin mimari sevgisi olmadığını hissediyorum.

"Bana etrafı göster," dedim. "Mükemmele yakın bir yabancıya otuz bin dolar verdiğin yeri görmek istiyorum."

"Hayır," diye tersliyor. "Beni bu yüzden mi buraya getirdin? İçeri mi girmek istiyorsun?"

"Geziyoruz. Bu bir manzara. Görmek istiyorum."

"Burası bir otel, Salı."

"Ama bu sizin için önemli. İngiltere'de yaşadığım pek çok deneyimin nedeni de bu. Bana istediğimi istemekte kötü olduğumu söylemiştin, o yüzden sana gün gibi açık söylüyorum: Bana oteli göstermeni istiyorum." Geçtiğimiz haftalarda zamanımızın çoğunu birlikte kararlar alarak ve bu otelle ilgili adımlar atarak geçirdik. Burayı bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum.

Kollarını kavuşturur ve olduğu yerde sabit durur.

"Hadi gel. Bir kahve alalım." Kahvemi çöpe atıyorum ve girişe doğru yürüyorum.

"Daha yeni kahve içtik." Gözlerindeki yumuşaklık tamamen kayboldu ve ifadesi öfke sınırına dayandı.

"O zaman şampanya," diyorum. Hâlâ kıpırdamayınca, "Buranın senin için neden önemli olduğunu söyle" diye ekliyorum.

"Kârlı işletmeleri satın alır ve yönetirim. Benim işim bu." Duvarları yüksek, pencereleri kapalı.

Ama pes etmeyeceğim.

"Bundan daha fazlası olduğunu biliyorum."

Sessizlik ikimizin etrafını sarıyor, Knightsbridge'in kalabalık caddesinin ortasında bizi bir balonun içine hapsediyor.

Gitmedi. Hâlâ yanımda duruyor. Bunu bir mesaj olarak alıyorum.

Kaz

an. "Öyleyse ne olmuş?" diye soruyor sonunda. "Bunun senin için ne önemi var?" Bu iyi bir meydan okuma ve hemen bir cevabım yok. "Ben istiyorum ki

anlamak için. Daha sonra sizinle beyin fırtınası yapmak ve bunu başarmanız için farklı bir plan oluşturmak istiyorum."

Ben gülüyor, ama kaburgalarımı zangırdatan boş bir ses bu. Saatini kontrol ediyor. "Bu da bizi öğle yemeğine kadar götürür. O zaman akşam yemeğine kadar dünya barışını sağlamaya çalışalım mı?"

"Ciddiyim," diyorum, direnişi karşısında biraz hayal kırıklığına uğramış bir halde. Ne saklıyor? "Şehirde yeniyim, unuttun mu? Hangi yerleri göreceğimize ben karar veririm. Sana ne istediğimi söylüyorum, Ben. Bana vermek istemiyor musun?"

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Neden hayatının nasıl bir yöne doğru gittiğini anlamıyoruz? Belki de bu öğleden sonra bizi meşgul edecek şey budur."

Başımı eğdim ve elimi uzattım. "The Fairfield'ı takip edersen, vizyon panomu derlememe yardım edebilirsin."

"Neyiniz?"

"Geleceğim için planım. Söyledikleriniz hakkında düşünüyordum. Sanırım uzun zamandır en az direnç gösteren yoldan gidiyorum. Diğer insanların ihtiyaçlarına öncelik verdim. Tutku yerine korkuyla hareket ediyorum. Bunun değişmesini istiyorum. Tam olarak ne istediğimi anlamaya çalışıyorum."

"Oh, kişisel hayat planın." Elim tutuyor ve aramızda elektrik kıvılcımları sıçırıyor. "Anlaştık."

Merdivenlerin tepesinde, girişte, dışarıdan görüldüğünden daha büyük bir lobi var. Tavandan sarkan devasa bir avize ve altında, beyaz zambaklar ve orkideler içeren her şekil ve büyüklükte vazolarla kaplı yuvarlak bir masa var.

Ben'e baktığımda durmuş, böylesine büyük bir otelin lobisinde biraz eğreti duran eski meşe bir masaya baktığını görüyorum.

Bir anda bir personel beliriyor. Kısa boylu, sarı saçlı kadın, "Güzel konsiyerj masamıza hayran kaldığınızı görüyorum, efendim," diyor. "Bu masayla çok gurur duyuyoruz. Sir Winston Churchill'in başbakanlık yaptığı dönemde Downing Street'te oturduğu masaydı."

Ben yavaşça başını sallıyor. Sıradan bir gözlemciye göre, kızın söyledikleriyle ilgileniyormuş gibi görünebilir ama ben onu daha iyi tanıyorum. Masanın kime ait olduğunu zaten biliyor. Bu yüzden mi bu oteli istiyor? Bana ıvır zıvır toplayan bir adam gibi gelmiyor ama belki de bir Churchill fanatığıdır.

"Buraya kahve içmeye geldik," diye açıklıyor. Kadın bizi odanın arka tarafına, güneşlenme salonuna doğru götürüyor.

Ben'in buraya olan hayranlığı hakkında daha fazla ipucu bulmaya çalışarak etrafıma bakıyorum. Bu arada o da kendini menüye gömüyor.

"Masa mı?" Ben soruyorum. "Otel bu yüzden mi istiyorsun?"

"Kısmen," diye cevap veriyor, ki bu elbette tamamen sinir bozucu. Ben bütün somunu ve bir dilim tereyağını isterken o bana bir ekmek kırıntısı teklif ediyor.

Garson kahvelerimizle birlikte beliriyor. Garson fincanımı önüme koyarken Ben, "Çilekli kurabiye sipariş etmek istiyorum," diyor. "Siz bir şey ister misiniz?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, sonra Ben'in birbirimizi ilk tanıdığımız zamanlarda çilekli kurabiye hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Fikrimi değiştiriyorum. "Aslında iki tane olsun." Ben tatlıya düşkün bir adam değildir. Dük ve düşesle kalmaya gittiğimizde bile bir lokmadan fazlasını yememişti. Eğer çilekli kurabiye sipariş ediyorsa, bu fırsatı kaçıramam. Saat sabahın dokuzunu geçse bile.

"Elbette efendim, hanımefendi. Hemen

getiriyorum." "Çilekli kek mi?" diye sordum.

Omuz silkiyor ama başka bir şey söylemiyor.

"Bu odayı sevdin mi?" diye sordum. "Gözünüze çarpan başka mobilya var mı?"

"Güzel bir oda ama benim favorim değil."

Havada asılı duran soruya cevap vereceğini umarak sessizlik şeyini deniyorum: *Peki senin favorin hangisi?* Ama cevap vermiyor. Kahvesini yudumlayıp boş sandalyelere bakıyor.

"Sence ne hakkında konuşuyorlar?" Salonun diğer ucundaki takım elbiseli iki adama başımla işaret ediyorum.

"Belki de birbirlerine ne hakkında konuştuğumuzu

soruyorlardır." Gülüyorum. "Yani o masayı zaten biliyordun, değil mi?" Ben başını sallıyor.

"Daha önce burada bulundunuz mu?"

Kahvesini tabağına koyarken tekrar başını sallıyor.

"Eskiden burada mı çalışıyordun?" diye sordum. Bu mudur yani? Bir tür garip hesaplaşma mı?

"Babam burada çalışıyordu," diyor sonunda. "Otuz beş yıl boyunca."

Sanki dünyayı ikiye böldüm ve erimiş lavlar dışarı akıyor.

Ne yapacağımdan pek emin değilim.

"Bu uzun bir süre," diyorum, sanki sıcak bir şeye basmaktan kaçınmaya çalışıyormuşum gibi. "Hoşuna gitmiş olmalı."

"Bunu severdi. İnsanları severdi." Bana öyle bir bakıyor ki, *daha sen söylemeden ne diyeceğini biliyorum, o yüzden nefesini tüketme* diyor.

Omuz silkiyorum. Elmanın ağaçtan o kadar uzağa düştüğü ve onun bir fil olduğunu sandığı gibi saçma bir şaka yapmayacağım. Şaka yapma zamanı değil. "Çok kolay."

"Bu onun masasıydı. Bildiğim kadarıyla onun masası." "Oteli bu yüzden mi istiyorsunuz? Masa için mi?"

"Sadece masa değil. Burada çalışırken ve hatta emekli olduktan sonra bile bize otelden hikayeler anlatırdı. Eşikten geçen zengin ve ünlüler. Yöneticilerden daha fazla para kazanan garsonlar. Şefler birbirlerine bağırırlardı. Annesi, yani benim büyükanne İrlandalıydı ve bunu onun anlatış biçiminden anlayabilirdiniz. -Bir hikaye anlatabilir. Wembley Stadyumu'nun dikkatini çekebilir. Onda hala bir çekicilik var. Bir cazibesi. İnsanları içine çekebilir ve saatlerce eğlendirebilir. Bu otel onun bir parçası. Ve onun ve benim bir parçamız..." Sesi çatlıyor. Çeliğin pamuğa dönüşmesini izlemek gibi.

Elimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum ve o da bu küçük rahatlığı sağlamama izin veriyor.

"Burada pek çok anım var," diye devam ediyor. "İzinli olduğu günlerde beni gururla buraya getirmesi. O masanın altında oturup -Annem hastayken okul tatillerinde onun arkasında çalışmaktan gurur duyardı. Ayaklarının dibinde bağdaş kurup oturur ve onun seyahatleri ayarlamasını, rezervasyon için restoranları etkilemesini, gidilecek yerleri ve misafir tercihlerini araştırmasını dinlerdim. İşini son derece ciddiye alırdı. O benim ilham kaynağımdı." Sesi bu kez çatlamıyor, ama sadece birazcık.

"Masanın altında olduğunu kimse biliyor muydu?"

Gülümsüyor. "Personelin hepsi biliyordu. Müdür hariç. Ama misafirler asla. O insanlarla konuşurken ben sessizce otururdum. Yanımda her zaman bir kitap olurdu, babamın da bir cep feneri ve ben oradayken beni şarj ettiği bir İsviçre çakısı vardı. Ama fazla kitap okumazdım. Olan biten her şeyden çok etkileniyordum. Arada sırada, babam özellikle yoğun olacağını bildiğinde, kat hizmetleri beni misafir odalarından birine gizlice sokar ve televizyonu açardı. Biri bana her zaman bir tabak çilekli kurabiye getirirdi."

Bu adam çok özel.

"Bahse girerim buradaki her odayı biliyordur."

"Avucumun içi gibi."

"Yani bu yüzden mi istiyorsun? Anıları yeniden yaşamak için mi?"

Ben iç çeker ve başını sallar. "Babam zeki bir adamdı, ama ondan önceki babası bir çiftçiydi. İngiltere'ye daha iyi bir yaşam için gelmişler. Çocuklarının daha iyi bir hayatı olsun diye. Ve babam, kendisinden önceki babasının asla hayal edemeyeceği bir hayata sahip oldu. Babamın maaşı cömert değildi ama yaz aylarında zengin Araplar Orta Doğu'nun sıcağından kaçmak için Londra'ya akın ederdi. Bu şimdi de oluyor. Bahşişler yağmur gibi yağırdı. Rahat bir hayat yaşıyorduk. Ama fırsatı olsaydı çok daha fazlasını yapabilirdi. Annemle, eğer yetkili olsaydı otelle ilgili neler yapacağını konuşurken kulak misafiri olurdum. Yapacağı küçük değişiklikler. Tüm personelin hemfikir olduğu büyük değişimler. İşin içindeydi. Ne hakkında konuştuğunu biliyordu."

Bir ressamın tuvale başlaması gibi - resmin sonunda neye benzeyeceğine dair hiçbir ipucu yok. Ama Ben az önce damak bıçağını bıraktı ve her şey netleşti. Onu şimdi çok daha iyi anlıyorum. "Babanın bahsettiği her şeyi yapmak için bir şans istiyorsun."

Başını sallıyor. "O artık daha yaşlı. Geri gelemeyecek kadar yaşlı. Muhtemelen yıllar boyunca çok fazla ayakta kaldığı için eklem ağrıları var. Ve hafızası bazen onu yanıltıyor. Bazı testler yaptırıyor. Bunamanın ilk evreleri olabileceğini düşünüyorlar. Çok geç olmadan ona, benim başarabildiklerimin temelinde onun sıkı çalışmasının yattığını göstermek istiyorum. Bunu yapmak için bu oteli satın almaktan ve onun istediği tüm değişiklikleri yapmaktan daha iyi bir yol bilmiyorum."

Boğazım düğümleniyor ve kelimelerimi zorlukla çıkarabiliyorum. "Bence sen harikasin."

Ben basmakalıp, huysuz bir milyarder değil. O gerçek, tatlı, sadık ve çok ama çok harika biri. Onu Daniel De Luca ile karıştırmıyordum neler olabileceğini düşünmeye dayanamıyorum. Onu hiç tanımamış olsaydım.

"Dük'e otelleri neden istediğinle ilgili gerçeği söylemeyi hiç düşündün mü?" Ben'in hikâyesi herkesi etkileyecektir.

Ben başını sallıyor. "Mirasını korumaya odaklanmış durumda. Mali durum sağlam olmalı. Eğer satarsa, satacağı kişinin onun başlattığı işi devam ettirebileceğine güvenmesi gerekiyor."

"İkisine birden sahip olmak mümkün mü? Ona yeterlilik kriterlerini karşıladığınızı, otelin finansal yönlerini anladığınızı ve kurduğu işle gerçekten kişisel bir bağınız olduğunu kanıtlayabilirsiniz. Sen

Hepsini almana bile gerek yok. Neden sana *bunu* satıp satmayacağına bakmıyorsun?
yer?"

Zaman ayırıyor ve beni dinlemesini takdir ediyorum. O bir milyarder ve ben de bankada çalışan sıradan bir Amerikalı olduğum için beni görmezden gelmiyor. Söylediklerimi dikkate alacak kadar bana saygı duyuyor.

"Son konuştuğumuzda kapıyı hemen hemen kapattı. Elden çıkarmaya hazır olmadığını söyledi. Ben de şaşırmadım. Nişanlılığımız benim aleyhime bile işlemiş olabilir. Belki de beni değerli şeyleri elinde tutamayan biri olarak görüyordur." Onun için değerli olabileceğim düşüncesiyle kalbim göğsümde yerinden çıkacak gibi oluyor. "Yalan söylediğim için bana hizmet ediyor." Gözlerini kapatıyor. "Asla bu kadar dürüst olmamalıydım. Babam beni böyle yetiştirmede."

"Hayır, ama ona ailenizin Fairfield ile olan bağlantısını anlatmaya değmez mi?"

"Bunu manipülasyon girişimi olarak görebilir."

"Gerçek bu, Ben."

"Bana vizyon panolarınızdan biraz daha bahsedin." Konuyu değiştirmek istediğinde pek nazik davranmıyor ama onu suçlayamam. Onu bugün buraya getireceğimi bile bilmiyordu. "Bu neyi içeriyor?"

"Çok eğlenceli. Sadece birkaç dergi, biraz karton ve yapıştırıcı al ve gidelim." Ona bir öğleden sonramı bir sürü dergiyle harcadığımı ve hiçbir şey bulamadığımı söylemedim. Kendimi yatağında uzanmış, Londra'da geçirdiğim zamanın fotoğraflarını karıştırırken buldum.

"Gelecek vizyonunuzu siz mi yaratıyorsunuz?"

"Aynen öyle. Annem ölmeden önce bunları hep yapardım. O zamandan beri geleceğimin nasıl olmasını istediğimi unuttum. Başkalarına çok fazla odaklandım."

"Ben? Salı mı?" Başımı çevirdiğimde düşesin bize doğru geldiğini görüyorum. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum. Birlikte." Işıl ışıl parlıyor. Bunun barıştığımız anlamına geldiğini umduğunu söyleyebilirim. Gerçekten.

"Sevgilim," diye sesleniyor. Bakışlarını takip ediyorum ve Dük'ün salonun girişinde biriyle sohbet ettiğini görüyorum.

Bizi görünce ilişkiyi kesiyor.

Ayağa kalkıp onları eski dostlar gibi selamlıyoruz ve onlar da oturduğumuz kanepenin önündeki alçak masanın etrafındaki koltuklarda bize katılıyorlar.

"Biz de sizi görmeyi beklemiyorduk," diyorum.

Düşes kendisi ve dük için çay sipariş etti. Bir şeye ihtiyacımız olmadığını teyit ettikten sonra, "O kadar yer varken burada ne işiniz var?" diye soruyor.

Ben'e bakıyorum. Onlara söylemeyecek ve Ben'in burayla olan bağlantısını bildikleri için çok etkileneceklerini düşünmeden edemiyorum.

"Onlara söylememin sakıncası var mı?" Ben sorarım.

Ben mırıldanıyor ama ben "Gerekliyse" diyorum.

"Ben'in babası burada otuz beş yıl çalıştı. Ben'in burayla ilgili o kadar güzel anıları var ki, beni hırsının doğduğu yeri görmeye getirmesi için ısrar ettim."

Düşes, "Babanız burada mı çalışıyordu?" diye sorar. "Ne kadar zaman önce?" "On yıl kadar önce emekli oldu," diye yanıtlıyor Ben.

Dük şaşkın bir ifadeyle, "Adı ne?" diye sorar.

"Harry. Harry Kelley."

Düşes ellerini kaldırır. "Sen Harry Kelley'in oğlu musun? Harry'i severiz! O nasıl?"

Ben ellerini kalçalarından aşağı doğru iter. "Pekâlâ. Sorduğun için teşekkürler."

Dük, "O çok iyi bir adamdı," diyor.

Ben boğazını temizler. "Hâlâ öyle, efendim. İnsanların en iyisi."

"Ben, babası çalışırken Churchill'in masasının altında oturması için onu gizlice otele soktuğunu anlatıyordu."

Düşes kahkahalarla kükrer. "Bunu hiç biliyor muydun, George?" "Kesinlikle hayır, müdürlerim de öyle. Eminim ki en az bir düzine yasayı ihlal ediyor. Ama GM'lerin çalışanlarına ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Bunu hep söyledim."

"Hiçbir zarar vermedi. Yıllar önceydi," diyor düşes.

"Muhtemelen hala yaşıyor. İnsanlar otel sahibi olmanın çocuk oynacağı olduğunu düşünüyor. Size söyleyeyim, bu bir baş ağrısı."

Düşes, kocasının homurdanmasına aldırmadan Ben'e "Demek bu yüzden bu otellere sahip olmak istiyorsun?" diye sorar.

Ben ellerini tekrar bacaklarından aşağı kaydırıyor. "Kısmen. Duygusal biriyim. Salı haklı, burası benim iş zekamın doğduğu yer. Ve babam için çok şey ifade ederdi."

Dük ve düşes arasındaki bakışmayı kaçırmadım ama başka bir şey söylenmedi.

Düşes, "Ve ikinizin burada birlikte olması," diyor. "Bir uzlaşma umabilir miyim?"

İkimiz de bir şey söylemiyoruz ama Ben'in bakışlarını üzerimde hissediyorum.

Düşes arkasına yaslanır. "Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız. Bunu çözeceksiniz. Bunu biliyorum."

Daniel De Luca'nın tüm romantik komedilerinde olduğu gibi, bizim için de mutlu bir son olacağına inanıyor. Hikâyemiz kinayeli olabilir ama ben her şeyin bir kurdeleye sarılı olarak sona erdiğini görmüyorum.

Ben'le sonsuza dek mutlu olmak kesinlikle hayal tahtamda olsa bile.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Londra evim gibi hissettirmiyor; sadece evim olabilirmiş gibi hissettiriyor. Çok sevdim. Bu şehir -tüm gezi- tam da ihtiyacım olan şeydi. New York'a dönmek üzere havaalanına gitmek için taksiye binmeme otuz dakika kaldığına inanamıyorum. Dün gece Ben'le son gecemi geçirdim ve her zamanki gibi ayrıldık -birkaç saat sonra görüşmek üzere. Ama bu sefer son kez oldu.

Coffee Confide in Me'den son bir kahve almak için yeterli zaman. Sırada sadece bir kişi var ve ben parlak kırmızı saçlı Ginny'ye ulaştığımda onlar da bir masaya geçtiler.

"Hey," diyor Ginny. "Venti kap, ekstra shot, yarım badem sütü, yarım yulaf sütü, bir shot karamel, ekstra köpük ve tarçın serpintileri?"

"Evet, lütfen. New York'a dönmek için ayrılmadan önceki son randevum."

"Oh, yazık. Baristalara seninle işkence etmeyi özleyeceğim. emir."

İngilizler soğuk ve kibirli değildir. Sadece yabancılarla ilgilenmezler. Kaba olmaktan çok özeldirler ve ben onların kendine has özelliklerinden oldukça hoşlanmaya başladım.

Biri omzuma dokunuyor ve ben daha arkamı dönmeden kim olduğunu anlıyorum. Başka kim olabilir ki?

"Selam," diyorum Ben'le yüz yüze gelince. Hafta sonu için Fairfield'a gitmeden hemen önce son kez kestirdiğinden beri saçları uzamış. Ekstra uzunluk ona yakışmış. Artık böyle uzadığında önden nasıl kıvrıldığını göremeyeceğim aklıma geliyor.

"Başladığınız gibi bitiyor: Ginny'nin New York kahve siparişini küçümsemesi." Ginny mi? Onun adını biliyor mu? Beni yanağımdan öpmek için eğiliyor ve bu vücudumda ürpertiler yaratıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

"Her seferinde beni yakalıyor," diyor Ginny. "Filtre kahven hemen geliyor, yakışıklı."

Ben tezgâha yirmi poundluk bir banknot bırakıyor ve biz de teslim alma istasyonuna doğru ilerliyoruz.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi?" Ben soruyorum.

"Seninle burada buluşmanın uygun bir son olduğunu düşünmüştüm - bir Daniel De Luca filminde karşılaşacağın bir son. Başta bitirmek ama sonsuza dek değişmek."

"Ama otelleri satın alıp almayacağınızı bilmiyoruz. Ve ben de senin evine benzeyen bir daire dışında hayatımdan ne istediğime karar vermiş değilim."

Sırıttıyor. "Fairfield'ın önünde durduğum ve sonunda ne yaparsan yap ortalığı kasıp kavurduğün görüntülerin üzerine jenerik yazdıklarında her şey netleşecek."

"Gerçekten araştırma yapıyormuşsun," diyorum. Ben'in Daniel De Luca'nın geçmiş kataloğunu benimsemiş şekli etkileyici. "Ufkunu genişlettiğim için bana teşekkür borçlusun."

Gamzesini görmeyi bekliyorum ama onun yerine Ben bana dikkatle bakıyor, sanki ona Kutsal Kase'nin yerini söylemişim de koordinatları hafızasına kaydetmesi gerekiyormuş gibi. "Hiçbir fikrin yok," diye fısıldıyor, sonra kollarını belime doluyor. "Aslında, en azından bir kısmıyla ilgili haberlerim var. Buna ne diyorsun?"

"Devam et," diyorum, hikâyesinin nasıl sonuçlanabileceğini düşünerek.

"Dük'ün asistanı dün gece beni aradı. Şatolar ve Saraylar hakkında konuşmak için beni görmek istiyor."

"Bekle, ne? Ciddi misin sen?!"

"Umutlanmıyorum. Ama bu bir ilerleme. İlerleme için sana teşekkür etmeliyim."

"Şu anda kendimi biraz ukala hissediyorum. Almam için ısrar ettiğin o parayı kazanıyorum."

"Bunu zaten yaptın," diyor.

Onu, gamzesini ve bana dokunduğunda her zaman 4 Temmuz'daymışım gibi hissettirmesini özleyeceğim. Söyleyeceklerimi bitirmeden önce kararını vermeden beni dinlemesini özleyeceğim. Birbirimizi muhtemelen bir daha görmeyecek olsak da, hafta başında benimle bir gün geçirmek için işten izin almasını seviyorum. Ve sonunda beni içeri almasını sevdim.

"Dük ile aranızda iyi bir his var. Sanırım o da senin huysuz dış görünüşünün altında yatan adamı görüyor."

Gözlerini uzun uzun kırpıştırarak kapatıyor, sanki bir anının acısına katlanıyormuş gibi, ama hiçbir şey söylemiyor.

"O masanın altına tekrar saklanıp saklanamayacağın konusunda beni bilgilendirmen gerekecek," diyorum havayı yumuşatmaya çalışarak.

"Kimden saklanıyor olabilirim ki? Beni film yıldızı sanan Amerikalı bir kadından mı?"

Göğsümde kıskançlık çiçekleri açıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Evet! Kesinlikle hayatındaki tek kişi olmak istiyorum."

Kahvelerimiz tezgâha teslim edildi. Ben beni bıraktı, fincanlarımızı aldık ve dışarı çıktık.

"Teşekkürler Ginny," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. "Görüşürüz."

Dışarıda, caddede Ben'in arabası bekliyor. "Bavullarınızı arkaya koydurdum. Şoförüm sizi havaalanına götürecekt."

Küçük şeyler, diye fısıldıyor içimdeki ses.

"Çok tatlısın Ben. Emin misin? Ofise nasıl döneceksin?"

"Otobüse bineceğim."

Bir kahkaha patlattım. Gülümsüyor ve bunun kendi şakası mı yoksa gülüşümden hoşlandığı için mi olduğunu bilmiyorum.

"Eve sağ salım döndüğünü haber ver."

Başımı salladım. "Kesinlikle. Sonraki adımları belirlemek için biraz zaman ayıracam."

Gülümsüyor, bir adım öne çıkıyor ve beni alnımdan öpüyor.

"Eğer New York'a gelirsen," diyorum.

"Orada mı olacaksın?" diye soruyor. "Hayal tahtanı hiç yapamadık."

Omuz silkiyorum.

Elini uzatıp başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Zaman tükendi

..."

Ne için? Hayal panosu için mi? Londra'daki ben mi? Biz mi? "Bu bir çalışma ilerleme."

Bakışlarımız kilitleniyor ve bir şey söylemek istiyor gibi hissediyorum. Ama ne söyleyebilir ki? New York'a gelip benimle birlikte vizyon panomu derleyeceğini mi? Kalmamı istediğini mi?

"Hâlâ bankadaki işine geri dönmeyi düşünüyor musun?" diye soruyor.

"Kalbimin attığı yer orası değil ama bazı şeyleri çözmek için zamana ihtiyacım var. Ödenecek faturalar falan."

"Bu New York'a gitmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Gözlerimi kısıyorum, bana tam olarak ne sorduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Ben ... Her şey New York'ta ..." Cümlenin sonuna doğru sesim kesiliyor. New York'ta bir dairem yok. Ya da çalıştığım bir iş.

gerçekten istiyorum. Ve arkadaş çevrem . . . Sıkı olduğunu sanıyordum ama uçağa bindiğimden beri bir kereden fazla görüştüğüm tek kişi Melanie ve dünyanın neresinde olursam olayım ya devam ederiz ya da ölürüz. İzlanda'da yaşasaydım da fark etmezdi, Melanie'yle yine yakın olurduk.

"Belki New York'ta sahte bir nişanlıya ihtiyacı olan bir adam vardır?"
Ondan yarım adım geri çekiliyorum. "Bu konuda oldukça iyiyimdir. Bana bir referans yazar mısın?"

Ben elimi yakalıyor ve dudaklarına bastırıyor. "Bu fikri sevdiğimden emin değilim. Sahte nişanlı bizim kinayemiz."

"Tatil romantizmini unutma."

Beni kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Dili arıyor ve acele ediyor ve gömleğinin düğmelerini koparıp sıcak, sıkı tenini tenimde hissetmeme çok az kaldı. Beni kendine doğru çekerken sıcaklığını hissedebiliyorum, göğsünün inip kalkışını, kalp atışlarının benimkini yankılayışını, *bum, bum, bum*. Çok sıcak ve doğru bir his, sanki tam olarak olmam gereken yer burasıymış gibi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekilip yolcu kapısını açtı.

Kapıyı kapatıp kollarına atlamak istiyorum. Ama hayat bir peri masalı değil. Ve hikayem burada bitmiyor.

Arabaya biniyorum ve camı indiriyorum. Gözlerimiz
buluştuğunda "Ne yapıyoruz?" diye soruyor.

"Vedalaşıyor muyuz?" Ben öneriyorum.

Başka tarafa bakıyor. Yanlış bir şey söylediğimi biliyorum ama bunu nasıl düzeltereğimi bilmiyorum. Bu anı düzeltmek için ne söyleyebilirim?

Londra kırık kalbime merhem oldu. Mükemmel bir kaçış, yaralarımı sarmak için en heyecan verici, canlı, canlandırıcı yer. Şimdi gerçek hayata dönmek zorundayım. Kariyerimin bundan sonra nereye gideceğini, nerede yaşayacağımı ve Jed'le nişanlı değilken kim olduğumu bulmalıyım. Ben, hayatımın ve belki de geçmişimin sadece bir önizleme olduğunu fark etmemi sağladı; asıl filmi yaşamaya başlamak üzereyim.

Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Ona ulaşmak istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Eğer yaparsam, asla ayrılamayabilirim.

Boğazımın daralmasını engellemeye çalışarak yutkunuyorum. Bu kadar üzgün olmam imkânsız. Nişanlımın on yıl sonra beni terk etmesine zar zor gözyaşı dökerken, bir tatil aşkının bitmesine ağlamama izin veremem. Belki Ben'i ararım ya da o ziyarete gelir ve bunu tekrar yaparız, sadece New York'ta-
b i r şeyleri devam ettirmek değil, sadece tekrarlamak. Ama bu sadece

Acıyı uzatıyorsun. Sonunda birlikte olmayacağız, bu yüzden işleri uzatmak yerine hemen sona atlamalıyız.

O zaman geleceğime odaklanabilirim.

"Çok eğlenceliydi," diyorum sesimi sabit tutmaya çalışarak.

"Hoşça kal, Perşembe."

"Şimdi bana söz ver, milyarderlik statünü stand-up komedisiyle değiştirmeyeceksin."

Birbirimizden sonsuza dek uzaklaşmaktansa gelecek hafta görüşecekmişiz gibi sırtıyoruz. Ama bu Ben: Ne olursa olsun beni gülümsetiyor.

Ben başını sallar. "Hâlâ çok hoş olduğumu düşünüyorum." "Ben de senin hâlâ harika olduğumu düşünüyorum."

Dönüyor ve uzaklaşıyor. Sanki bulutlar gökyüzünü doldurmuş, güneşin sıcaklığını engelliyor. Soğuğu iliklerime kadar hissediyorum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Kapıdaki ikinci kişiyim. Terminalde kasıtlı olarak acele etmiyordum; sadece yavaş gitmek için düşünmekle meşguldüm. Londra hakkında. Banka hakkında. Ben hakkında. Gümrüksüz satış mağazasındaki parfüm ve hatıra eşyaları beni cezbetmedi. Zaten satın alabileceğim her şeyden daha değerli anılarım var ve Ralph Lauren gardırobum başlı başına bir hatıra.

Çantamdan biniş kartımı alıyorum. LHR: JFK. Altı harf, birbirinden üç bin mil uzakta. Londra'ya işimi kaybetmekten korkarak geldim ve şimdi işimi kaybetmekten korkarak gidiyorum. Aslında tam olarak korkmuyorum ama ileride istediğim kariyerin bu olmadığını biliyorum. Bankadaki işimi gerçekten ben seçmedim. Jed'i de seçmedim. Dairemizi ya da Londra'ya gelmeden önceki hayatımdaki hiçbir şeyi.

Biniş kartımı cebime koyuyorum ve kısmen tamamlanmış vizyon panomun resmini çekiyorum.

Güzel bir apartman dairesi, eğlenen insanlar ve turuncu-pembe gün batımı görüntüleri arasında doldurulacak çok sayıda boş alan var. Ayrıca uçak resimleri de var. Londra'ya yaptığım bu gezi ruhumu besledi. Buraya gelene kadar ne kadar yetersiz beslendiğimi ya da uluslararası seyahati ne kadar ruhumu besleyici bulduğumu bilmiyordum. Gezegendeki diğer yerleri de görmek istiyorum. Yeni şeyler deneyimlemek.

Daniel De Luca'nın bir fotoğrafı da, her ne kadar son vizyon panomdakinden daha küçük olsa da, orada yer aldı. Ne de olsa o olmasaydı Londra aynı Londra olmazdı.

Gözlerimi kısırsam Ben'e
benziyor. Kalbim göğsümden
fırlayacak gibi oluyor. Ve sonra
anladım.

Bu gelecek vizyonunu hayata geçirirken yanımda durmasını istediğim kişiyi biliyorum.

Ben. Ben'i istiyorum.

Bir tarafı park etmiş uçaklara bakan pencerelerle, diğer tarafı koltuklarla çevrili geniş koridora bakıyorum. İnsanlar kapıya doğru akın ediyor. Hepimiz aynı yere gidiyoruz.

Ama ben herkesin gittiği yere gitmek istemiyorum.

Yağmurlu Bir Günde Güneş Işığı'nda Daniel De Luca havaalanına gelir ve Jennifer Elm'e evlenme teklif eder.

Ama Ben'le olan hikayem bu değil. Sahte de olsa nişanlıydık. Ve havaalanına gelmeyeceğini biliyorum. Bu andan önce birçok kez kalmamı isteyebilirdi ama yapmadı. Bana olan hislerini itiraf etmesi için pek çok fırsat vardı ve hiçbirini kullanmadı. Yine de ben de yapmadım. *Güzel* ve *harika* olabildiğimiz kadar yakındık.

Farkına vardığım şeyin nehir yatağında duran çakıl taşları gibi içime işlemesine izin verdim. Beni isteseydi, bana söylerdi, değil mi?

Ama ben de ona hiç söylemedim. Hayatımı başkalarının kararları doğrultusunda geçirdiğimi biliyordu. Diğer insanların arzularıyla.

Belki de onu kendim için seçmemi bekliyordu.

Adrenalin vücuduma yayılıyor ve ayağa fırlıyorum. Eve gitmeye hazır değilim. Artık evin nerede olduğunu bile bilmiyorum. Ama Ben'in olmadığı bir yer olduğunu anlamaya başlıyorum.

Ben'le olan ilişkim bir sinema filmini hak ediyor. Beni öylece arabasıyla uğurlamayacak. Büyük jestlere ya da yağmur fırtınasında birimizin diğerinin peşinden koşmasına ihtiyacımız var.

Yalınayak olması gereken benim. Bu masalın kahramanı benim.

Bavulumu çekerek koridorlarda bana doğru gelen kalabalığın içine doğru ilerliyorum. Eski ben, insanların akıntısına kapılıp giderdi ama artık eski ben değilim. Ters yöne gitmek istiyorum.

Güvenliği geçtikten sonra havaalanından çıkmanın mümkün olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Fiziksel olarak imkansız olamaz. Terminaldeki mağazalarda ve restoranlarda çalışan tüm insanlar burada yaşamıyor. Bir noktada dışarı çıkmalılar. Belki de bir personel çıkışından gizlice geçmem gerekecek. Sola doğru ilerliyorum ve bir asansör buluyorum. Hiç düşünmeden çağrı düğmesine basıyorum, kapılar açılıyor ve içeri giriyorum.

Sonunda pasaport kontrolüne giden yolu

buluyorum. Sanki yeni inmişim gibi.

Bir noktada durdurulmayı, nereden geldiğimin sorulmasını bekliyorum.

-Ama kimse beni rahatsız etmiyor. Herkes başka bir şeyle ilgileniyor. Sıraya giriyorum ve göçmenlik memuruyla yüzleşme sırası bana geldiğinde, ülkeden sadece bir saat önce çıktığımı fark etmiyor bile.

"Seyahatiniz iş mi yoksa eğlence mi?" diye soruyor.

"Kişisel bir mesele," diye
cevap veriyorum. "Ne zaman
gidiyorsun?"

Bunun Ben'in beni gördüğünde nasıl tepki vereceğine bağlı olduğunu ona
söyleyecek değilim.

"İki gün," diye ağzımdan kaçırdım. O zamana kadar ne yaptığımı
öğrenmiş olurum. Pasaportumu damgalıyor ve bana geri veriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum biraz fazla coşkulu bir şekilde. Şüpheli
davrandığım için beni alıkoyamadan hızla uzaklaşıyorum.

Şimdi ne olacak?

Film yıldızı gibi bir son zamanı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Planım yok, kalacak yerim yok ve New York'a dönüş uçağımı resmen kaçırdım.

Coffee Confide in Me'nin önünde durmuş, doğrudan evine mi yoksa ofisine mi gitmem gerektiğini düşünüyorum.

Düzgün düşünemiyorum. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Bir gök gürültüsü kemiklerimi zangırdatıyor ve kafamı kaldırıp baktığımda bir yağmur fırtınasının başlangıcı yüzüme çarpıyor. Sanırım evrenin düzeni doğru. Bir yağmur fırtınası tamamen mantıklı. Sadece bir aşk ilgisini özlüyorum.

Beni ofisine götürmesi için başka bir taksiye ihtiyacım var. Nerede olduğunu sormak için onu aramalıyım. Toplantıda olabilir. Belki de pratik davranıp otelde bir oda ayırtmalıyım.

Telefonumu çıkardım. Yazmaya başladım.

Where are you?

Siliyorum.

Do you want a coffee?

Siliyorum.

Can we meet?

Siliyorum.

Lanet olsun. Büyük jestler mesajla yapılmamalıydı.

Yağmur şimdi daha da şiddetleniyor ve sığınmak için en iyi şansımın Coffee Confide in Me mi yoksa otel mi olduğunu görmek için başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum.

Görünüşe göre, cevap ikisi de değil. Çünkü Ben bana doğru geliyor. İlk başta beni görmüyor. Telefonuna bakıyor, yağmuru tamamen görmezden geliyor.

Sonra birden durdu ve sanki başından beri burada olduğunu biliyormuş gibi başını kaldırıp bana baktı.

Aramızda bir karış mesafe kalana kadar bana doğru gelmeye devam ediyor, ikimiz de konuşmuyoruz. Kafası karışmış gibi görünmüyor, sanki birkaç saat önce beni arabasına bindirip New York'a geri göndermiş de kaldırımında yeniden ortaya çıkmışım gibi. Sanki başından beri burada olmamı bekliyormuş gibi.

"Hey," diyor sonunda.

"Ben seni seçtim," diye cevap veriyorum.

Gözlerini uzun uzun kırpıştırarak kapatıyor ve ben de nefes veriyorum. Tam da olmamız gereken yerdeyiz.

"Uzun zamandır kadın kahramanın en iyi arkadaşıydım. En iyi yardımcı oyuncu. Ya da yan hikayenin başrol oyuncusu. Sen benden önce gördün. Herkesin hikayesine eşlik ettim. Artık kendi hikayemin başrolü olma zamanı geldi."

Hâlâ konuşmuyor ama nedenini içten içe anlıyorum. Bunun en bencil olmayan nedeni: Beni etkilemek istemiyor. Benim seçmem gerekiyor. Ne istediğimi bilmeli ve bunu istemeliyim. Seçtiğim hayata sahip olmamı istiyor.

"Seni seçiyorum. Seni istiyorum. Bunun sadece bir tatil romantizmi olması gerektiğini biliyorum ama sana karşı hissettiklerimi daha önce hiç kimseye karşı hissetmemiştim. Ve ilk defa birini kaybetmekten korkmuyorum. Hayatımı onlarla yaşayamamaktan korkuyorum.

"Sana aşığım, Ben. Benimle ol. Benim ol."

Ona doğru bir adım atıyorum ve nefes verişini hissediyorum, vücudu her saniye benimkine yaklaşıyor.

"Ne kadar beklediğimi, kendimi ne kadar tuttuğumu, seni sevmemek için ne kadar uğraştığımı bilmiyorsun," diyor kollarını belimde dolaştırarak.

Kalbim göğsümde yükseliyor. Parmaklarımı çenesine doğru kaydırıp dudaklarını kendime doğru çekiyorum.

"Hiçbir şey işe yaramadı. Yine de sana aşık oldum" diyor.

Sözleri ruhuma işliyor. Hiç kimseye karşı hissetmediğim bir aidiyet duygusu hissediyorum. Ama bunu daha önce annemle babam arasında görmüştüm. Onlar ruh eşiydi, birbirlerinin sonsuza dek mutluluğuydular.

Ve şimdi, annemin biraz rehberliği ve Daniel De Luca'nın birkaç dürtmesiyle, ben kendiminkini buldum.

"Yağmur fırtınasının içindeyiz," diyorum. "Yalınayak değilim ama seni ne kadar istediğimi gösterecekse ayakkabılarımı seve seve atarım."

"Peşimden gelmen için hiçbir yere gitmiyorum," diyor Ben. "Ve dürüst olmak gerekirse, bu şehirde yalınayak olmaktan daha az romantik bir şey düşünemiyorum. Ayakkabılar üzerinde kalsın, Pazartesi Sabahı."

Beni bırakıyor ve takım elbisesinin cebinden bir yüzük kutusu

çıkartıyor. "Bu ?"

"Geri vermedim," diyor. "Onu almak için geri döneceğini umuyordum."

Elmalı turta gülümsemem ona doğru parlıyor.

"Bu yüzüğü taktığın ilk andan beri benimmişsin gibi hissettim. Sanki içimde bir deprem oldu ve yarattığın sismik değişimin etkisinden hiç kurtulamadım. Ve istemiyorum da. Seninle patlamış mısır yemek ve yatakta film izlemek istiyorum. Gül bahçelerinde vals yapmak istiyorum. Taksilerin arkasında el ele tutuşmak, bir yüzme havuzu inşa etmek, bir aile kurmak istiyorum. Hayatı seninle yaşamak istiyorum.

"Evlən benimle. Bu sefer gerçekten."

Geleneksel olmayan bir aşk hikayesi için geleneksel bir son.

"Sonsuza dek başrol oyuncum olmanı istiyorum. Bana sorduğun için değil, seninle evlenmeyi her şeyden çok istediğim için. Asla."

"Sonunda anladın."

"Evlilik için uygun olduğunu mu?" Ben

soruyorum. "Ne istersen."

Başımı salladım. "Ve bu da sensin."

Gök gürültüsü tekrar üzerimizde çınlıyor ve Ben yüzüğü parmağıma geçiriyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve bir kahraman gibi beni öpüyor.

Ve filmimizin son kamera çekimi için, onu geri öptüm. Roll credits.

EPILOG-NEREDEYSE BİR YIL SONRA

Otel süitinde bin kişi var ve en az yarısının ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Bu düğün nasıl bu kadar karmaşık hale geldi? Sadece bir elbise ve yüzüğe ihtiyacım vardı. Belki biraz da çiçek. İşler biraz kontrolden çıktı. Hiçbiri benim suçum değil. Ben ve ben düğün planlayıcısıyla buluştuk ve o ne zaman bir şey önerse Ben evet dedi. Ve bir sürü şey önerdi.

Farklı, çok daha basit bir yoldan gitmekten mutlu olsam da, Ben'in bu işe bu kadar kendini kaptırması hoşuma gitti. Aynen öyle. Bu işe bu kadar kendini kaptırmasını *seviyorum*. Öyle olmasaydı, sürekli genişleyen planlarımıza uymazdım ve Ben de uymamı istemezdi. Kibirli İngilizliğimin bu kadar kolay pelteye dönüşeceğini kim bilebilirdi?

Aynada kendime gülümsüyorum ve makyaj sanatçısı Meera sessiz bir uyarıda bulunarak duraklıyor. Gülümsememi bırakıyorum.

"Neredeyse bitti," diyor.

"O zaman sıra bende," diyor Melanie. "Ve bunun için düğün bittikten üç gün sonrasına kadar bekleyeceğim." Yine alındaki sivilceyi işaret ediyor. "Protezin var mı? Örtmek için üzerine bir kat lastik koyabilir misin? Ya da belki de üzerine eğilip onu bir özellik haline getirmeliyiz?"

Telefonum çalarken Meera gülüyor.

Ben arıyor.

Meera ve Melanie sivilceleri hakkında konuşmaya devam ediyor ve ben de Meera'yı sivilcelerini Kaptan Amerika'nın resmiyle falan kapatmaya ikna etmemesi için sessiz bir dua gönderiyorum. Gösterişli bir düğünle ilgilenmiyorum ama kendimin, Melanie'nin ve Ben'in güzel bir fotoğrafını çekmeyi gerçekten çok isterim.

"Konuşmamıza izin var mı?" Telefonu açarken sordum.

"Ne istersek yapmaya iznimiz var. Bu bizim düğünümüz." Ben bağımsızlığı konusunda kararlı ve benim de bağımsızlığıma sahip olmam konusunda aynı derecede kararlı. Bu benim için otobüsün önünde durmayacağı anlamına gelmiyor; duracağını biliyorum. Ve ben de onun için. Onu çılgınca seviyorum. Onu şiddetle seviyorum.

Onu sonsuza dek seveceğim.

Hayat Ben'den önceki halinden çok farklı. Sanki güneş biraz daha parlak parlıyor çünkü en büyük şampiyonum hemen yanımda. Geçmiş gömülmedi ama geçmişte kaldı.

Süitin kapısı açılıyor ve babam, ardından da çiçek taşıyan üç kişi beliriyor.

Babam yaka çiçeğini çoktan aldı. Ama benim buketim, Melanie'ninki ve Elizabeth'inki var. Nick'in karısı en yakın arkadaşlarımdan biri oldu. Amerikalıları İngilizlere, İngilizleri de Amerikalılara çevirmekte çok iyidir.

-Çok ihtiyacım olan bir beceriden yararlandığım için mutluyum. Onun sayesinde artık "bel çantası" terimini kullanmıyorum.

"Aşağıda her şey nasıl gidiyor?" Ben'e sordum. "Tek eksik sensin."

Kalbim göğsümde santim santim yükseliyor. "Seni özledim." "Aynen."

"Bugünden sonra bana sonsuza dek sahip olacaksın, işte bu kadar."

Hattın sonundaki gülümsemesini duyabiliyorum. Bu telefonları her gün alıyorum. Özel bir şey söylemek için değil, sadece sesimi duymak için arıyor. Sadece bağlantı kurmak için. Bu küçük anlar günümün en güzel anları haline geldi. Kontrol etmeden önce birkaç saatten fazla zaman geçirememesi onun hakkında en sevdiğim şeylerden biri. Bir de güzel kıcı.

"Dük bana balayı için gideceğimiz yerin adresini yazılı olarak verdi."

"Google Maps çalışmıyor mu?" Ben soruyorum.

"Görünüşe göre öyle değil. Rota özel araziden geçiyor."

İskoçya pek çok evli çift için ilk balayı tercihi olmayabilir, ancak dük ve düşes oradaki evlerini bizim kullanımımıza sunduklarında Ben ve ben çok heyecanlandık. Ben'le birlikte ıssız bir yerde, kükreyen bir ateşin önünde ekose bir battaniyeye sarınmaktan daha iyi bir şey düşünemiyorum, ki İskoçya'da Ağustos ayında ısınmak için bunu yapmamız gerektiği söylendi.

"Düşes de sevgilerini yolladı," diye ekliyor.

Dük ve düşes olmasaydı, Ben ve ben evlenmek üzere olmazdık. Onlara teşekkür edecek çok şeyimiz var. Düşes aşk hikayemizin filme dönüştürülmesi gerektiğini düşünüyor. Beyaz perdenin Ben'le birlikte olmanın büyüsunü yakalayabileceğinden emin değilim. Peki onu kim oynayacak?

Daniel de Luca da dahil olmak üzere herkes, müstakbel kocamın yanında zayıf bir ikinci gibi kalırdı.

"Koridorda yürürken herkesi görmek için sabırsızlanıyorum," diye cevap veriyorum. "Çok heyecanlıyım."

"Sizden önce ben babamla birkaç fotoğraf çektireceğim. Ve annemle."

"Belki Churchill masasında bir tane yaparsın."

"Evet," diyor. "Sanırım bu ..."

"Hayatınız boyunca uğruna çalıştığınız tam daire anı mı?"

Kıkırdıyor ve gamzesinin canlandığını hayal edebiliyorum. "Onun gibi bir şey."

Ben'in babası erken başlangıçlı demans hastalığı için yeni bir ilaç denemesinde. Ben dünyanın en iyi doktorlarını buldu ve şimdilik babasının semptomları stabilize oldu. Bu, Ben'in babasına Fairfield Oteli'ni satın aldığını söyleme deneyimini yaşaması anlamına geliyor. Ailesini çalışan olarak değil, VIP olarak geri getirdi. Ben hiçbir şey söylemedi ama bunun ona iyi geldiğini, sanki bunu yapmak için bir ömür beklemiş gibi hissettiğini biliyordum. Düğünü The Fairfield'da yapmamızı önermek, önceden varılmış bir sonuca ses vermek gibiydi. Çalışanların yeni patronlarının düğününe ev sahipliği yapma konusunda biraz daha az hevesli olduklarını tahmin ediyorum. Otel çok güzel ve hayatımızın başlangıcı için mükemmel bir yer.

Ginny ile birlikte New York'tan bazı arkadaşlarımı da davet ettim. Tabii ki Melanie burada. Ginger ve Callie de. Ama diğerleri gelememi ve irtibatta kalacağımızı sanmıyorum. Düşmanlık yok, sadece anlamlı olmaktan çıkan ilişkilerin nazikçe çözülmesi var. Annem insanların hayatımızda bir nedenle, bir mevsim ya da bir ömür boyu bulunduğunu söylerdi. O zamanlar bunu bilmiyordum ama New York'taki arkadaşlarımın çoğunun mevsimlik olduğu ortaya çıktı. Jed kesinlikle bir sebepten dolayı hayatımdaydı ve aldatılmak hoş olmasa da ayrılmak ikimiz için de kesinlikle doğru olan şeydi. Ve sadece hemen sonrasında hayatımın aşkıyla tanıştığım için değil.

Öte yandan Ben, hayatımın tamamında benimle olacak. En iyi arkadaşım, sevgilim, kocam.

"İşin bitti," diyor Meera. "Mutlu musun?" Aynaya doğru başını sallıyor.

"Daha mutlu olamazdım," diye cevap veriyorum ve sandalyeden kayıyorum. Bu doğru, ama bunun görünüşümle hiçbir ilgisi yok.

Gözlerim köşede oturmuş, kaosun ortasında gazete okuyan babama takılıyor. Nedenini açıklayamıyorum ama evlenmeden önce onunla birkaç dakika geçirmek istiyorum. "Gitmeliyim," diyorum Ben'e. Birbirimize "*seni seviyorum*" dedikten sonra telefonu kapatıp babamın yanına *gidiyorum*. Ayağa kalktı.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor ve gözleri cam gibi oluyor. "Sağ ol baba."

"Senin mutlu olman beni çok mutlu ediyor. Sadece mutlu değil, Ben gibi biriyle," diyor. "O iyi bir adam. Diğerleriyle ilgili hep endişeliydim." Babam Fifi'yi duyduğundan beri Jed'in adını söylemiyor. "Çok fazla taviz vereceğinden endişelendim. Bunun için kendimi suçluyorum."

"Kendini mi suçluyorsun? Neden benim erkek arkadaşım senin suçun olsun ki?"

Nefes alıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Annen öldükten sonra, ben ... bir enkazdım."

Annemden sonraki o ilk günlerde onunla ilgili anılar gözlerimin önüne geliyor. öldü.

"Ve kendinizi bir yük haline getirmemek için her şeyi yaptınız," diye devam ediyor.

"Beni mutlu etmek için. O zamanlar bunu biliyordum ama seni durduracak enerjim yoktu. O zamanlar hak ettiğin gibi bir ebeveyn değildim."

Elimi kolunun arasından geçiriyorum. "Öyle deme. Sen elinden geleni yaptın."

"Yeterince iyi değildi. Daha fazlasını hak ediyordun ve özür dilerim."

"Seni çok seviyorum." Başka ne diyebilirim ki? O günler için onu suçlamıyorum. Hem de hiç. Ama Jed'le bu kadar uzun süre kalmamın nedeni muhtemelen yük olmama konusunda iyi olmamdı. İhtiyacım olan şey pahasına birini mutlu etmekte iyiydim.

"Ben iyi bir adam," diyor tekrar. "En iyisi," diye katılıyorum.

"Senin için bir şeyim var." Elini göğüs cebine attı. "Süslü bir şey değil ama bugün hoşuna gidebileceğini düşündüm." Annemin tuvalet masasından hatırladığım küçük deri bir mücevher kutusu çıkardı.

Yüzünde bir açıklama aramak için ona bakıyorum ama o kutuya odaklanmış durumda.

İçinde bir çift elmas küpe var. Annemin böyle bir şey taktığını hiç görmedim. Hiçbir zaman bu kadar abartılı bir şey için yeterli paramız olmadı.

"Tam olarak uyuşmuyorlar," diyor babam. "Bunun biraz daha farklı bir ayara sahip olduğunu görebilirsin, sadece daha güvenli tutmak için."

Takip edip etmediğimi kontrol etmek istercesine bana bakıyor.

"Çok güzeller," diyorum. İlk bakışta tamamen aynı görünüyorlar ama soldakinin fazladan bir pençesi var.

"Sağdaki yeni," diyor. "Soldaki ... annenin nişan yüzüğünün taşı." Son kelimedede sesi titriyor. Başımı arkaya eğiyorum ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için gözlerimi kırıştırıyorum.

"Baba. . ." Söyleyecek söz bulamıyorum. "Onları seviyorum."

"Hem ona ait olan hem de benden gelen bir şeye sahip olmanı istedim. Bu iyi bir fikir gibi göründü."

"Bu mükemmel bir fikir." Çok duygusal, güzel ve tamamen mükemmel. Koridorda yürürken anne ve babamdan bir şeyler yanımda olacak.

"Sanırım eski ve yeni bir şey kriterlerine uyuyor. Ama bugün bunları giymek zorunda hissetmeyin."

"Tabii ki bugün onları giyeceğim." Annemi düşününce gözlerim yeniden dolmaya başladı. Ben'i, aşk hikâyemizi ve kocası tıpkı Daniel De Luca'ya benzeyen bir kızı olmasını çok severdi. Benim naçizane fikrime göre daha iyi olması dışında. Bu düğünü planlarken, gelinliğimi seçerken ve davetiyeleri seçerken onu her zamankinden daha fazla özledim. Tüm bu süreçten çok keyif alırdı. Bunu iyi yapan tek şey onun benim için çok mutlu olacağını bilmem. Ben'i ve onun beni sevme şeklini çok seveceğini biliyorum.

"Seni çok severdi," diyor babam.

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum. "Biliyorum. Ve ona bu kadar uzun süre sahip olduğum için çok şanslıyım."

Babam başını sallıyor ve cebinden bir mendil çıkarıyor. Bana uzatıyor, sonra kendisi için bir tane daha alıyor. Hazırlıklı gelmiş. "Kesinlikle. İkimiz de şanslıydık."

"İngiltere'ye taşınmayacağına emin misin?" Gözlerimin kenarlarını Gözler.

Babam elimi okşadı. "Sık sık ziyaretçi olacağım. Ayrılmak gibi bir arzum yok.

Çok fazla neşe görmüş bir ev. Torunlarımın da yazları benimle birlikte geçirerek anılarıma anı katmalarını dört gözle bekliyorum."

Madison County'de geçirdiğim yazları düşünerek başımı sallıyorum. "En mutlu zamanlardı."

Babam derin bir nefes alır. "Daha gelecek çok mutlu zamanlar var."

Haklı olduğunu biliyorum.

Ben cevap veremediğim düğün planlayıcısı Lila odaya daldı. "Ne durumdayız? Hazır olmamıza on beş dakika kaldı mı? Damat huzursuzlanmaya başladı ve buraya gelip her şeyi mahvetmeden ne kadar dayanabileceğinden emin değilim."

Gülüyorum. "İsterse yukarı gelebilir ama bence biz hazırız, değil mi?" Etrafıma bakıyorum. Melanie hâlâ makyaj koltuğunda ama en azından gülümsüyor.

"Zit-gate kontrol altında," diyor Melanie. "Gitmeye hazırız."

Düğün grubundaki herkes dışarı çıkıyor. Süitten çıkıp alt kata inerken Lila buketimi bana uzatıyor.

Balo salonunun kapısındaki aralıktan Ben'in geniş sırtını görüyorum ve tören müziğinin ilk tınılarıyla omuzları düştüğünde gülümsüyorum. Müstakbel kocam sabırlı bir adam değildir. Bu yüzden onun için çok önemli olduğumu biliyorum - beni istediğinden çok daha uzun süre bekledi. Nick kapılara doğru bakıyor, neler olduğunu görmek için zorlanıyor. Ben muhtemelen işleri hızlandırmak için koridorda kendi başına yürümek ve beni mihraba sürüklemekle tehdit ediyor.

Kapılar açılıyor, Ben dönüyor ve bakışlarımız kilitleniyor. Dük ve düşes de dahil olmak üzere, Ben'le evlenmemizi görmek için buraya toplanmış olan iki yanımda oturan insanların yüzlerine bakmam gerektiğini biliyorum. Ama tek gördüğüm Ben.

Tanıştığımızda başka biri sandığım adam. Nişanlıymış gibi davrandığım adam.

Tatil romantizmi sandığım adam.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor, sesi kısık, ben önünde dururken.

Gözlerimi ondan ayırmadan gülümsüyorum. "Sana hiç ünlü bir film yıldızına benzediğini söylemiş miydim?" Ona soruyorum.

Ben'le tanışana kadar uzun süre sonsuza dek mutlu yaşamlara inanmamıştım. Şimdi her gün bizimkinin içindeyiz. Genellikle jeneriğin geçtiği sahneleri yaşıyoruz. Ve bu, tüm hikâyemizin en güzel kısmı.

DAHA FAZLA HARIKA OKUMA

LOUISE BAY

□ *e Patron* + □ *e Hizmetçi* = *Kimya*

Huysuz, münzevi bir New York milyarder, yatağını yapan hizmetçiyle (birden fazla şekilde) eşini bulur.

Kirli bir sırtışı ve pahalı bir takım elbisesi olan yaşlı bir adam yan tabureden benimle flört ettiğinde, umutsuzca çalışmak istediğim adamla tek gecelik bir ilişki yaşamak üzere olduğumu fark etmiyorum.

Dünyamı (ve bedenimi) sarsan bir gecenin ardından, teknoloji alanındaki kariyerime başlamaya kararlı olmama rağmen beş yıldızlı bir otelde kat görevlisi olarak yaz işime başladım. Park Süit'in tozunu alıp cilalarken, Bay Kirli Sırtış içeri giriyor-şimdi buz gibi bir bakışla.

Dün geceki büyüleyici (ve dilini iyi kullanan) adam bu sabah neden bu kadar öfkeli? Bulmacayı çözerken, Park Süit'teki misafirin, yanında çalışmak istediğim münzevi teknoloji kralı Ben Fort'tan başkası olmadığını keşfediyorum.

Ben kimliğini yıllarca sakladı ve onu bir gecede nasıl anladığımı bilmek istiyor.

Beni sorgularken, ona neşelenmesi ve bana bir iş vermesi gereken (süper ateşli) bir huysuz olduğunu söylemek için zaman kaybetmiyorum.

Ben uyuyarak zirveye çıkmak istemiyorum, o da bana güvenmiyor. Ama ikimiz de yastıklarının her kabarttığımda çıkan cızırtılı kıvılcımlara karşı koyamıyoruz.

Sahte Nişanlı

Londra'da eski sevgilisini unutmaya çalışan kalbi kırık bir Amerikalı ne yapar? Kendine sahte bir nişanlı bulur. Belli ki öyle.

Big Ben'in önünden geçerken, dünyanın en kötü ayrılığının üstesinden gelmeye çalışıyordum ki, seksi bir İngiliz erkeğine çarptım.

Ve üzerine kavurucu sıcak kahve dökün.

Kafein kazazedem sadece gömleğini mahvettiğim için beni affetmekle kalmadı, aynı zamanda basının dikkatini son kalp kırıklığımdan uzaklaştırmam gerektiğinden bahsettiğimde, "espresso" demenizden daha hızlı bir şekilde benim sahte Beyaz Atlı Prensime olmayı kabul etti.

Anlaşmamız açık: hiçbir şey gerçek değil.

Bir çift gibi davranarak ne kadar çok zaman geçirirsek, pazarlığın benim tarafımı tutmak o kadar zorlaşıyor. Ve için için yanan bakışları bana onun da aynı sorunu yaşıyor olabileceğini söylüyor.

Sonra da oyun gecesi yaparız. Belki de bizi uçurumun kenarına iten çıplak Twister'dır.

Sahte nişanlığımın koca adayı olabileceğini düşünmeye başladım.

Gerçekten.

Daha fazlası için [www.louisebay .com](http://www.louisebay.com) adresini ziyaret edin.

TEŞEKKÜRLER

Harika okuyucular, okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

Bu kitap, Leonardo DiCaprio'nun yirmi beş yaş altı kadınlarla çıkma konusundaki ününden esinlenerek başladı, [@natalieburdick](#)'in YouTube'da gördüğüm bir şarkısında anlatıldığı gibi (hala neşelenmeye ihtiyacım olduğunda düzenli olarak bakıyorum; tavsiye ederim). Yazmayı umduğum gibi bir kitap olmadı ve sevgili yaşlı Leo'dan aldığım ilham tamamen silindi. Ama bu, her yerde bir fikir bulabileceğinizi ve tamamen işe yaramaz olsa bile, bir yerden başlamanız gerektiğinin kanıtıdır. Kendime not. Altını çiz. Vurgula.

Hazel Bradbury'ye, altıncı sınıfın "çalışma" odasında yuttuğum Judith Krantz, Jackie Collins ve Sidney Sheldon kitaplarının hepsini bana verdiği için şükürler olsun! Evet, daha iyi A seviyesi sonuçlarım olabilirdi ama daha önemli bir eğitim aldım.

Bu fikri şekillendirmeme yardımcı olduğu ve her adımda elimi tuttuğu için Rebecca Heyman'a teşekkür ederim. Mesafe kat ettik ama neden daha kolay olmadı? Çünkü bazen zor olduğunda, son ürün daha iyi olur? Umutla yaşıyorum. Her zaman.

Kimberly Whalen, bu kadar sabırlı, cesaretlendirici ve tam anlamıyla harika olduğun için teşekkür ederim. Sen yanımdayken her şey daha güzel. Biraz şampanyaya ihtiyacımız var, hemen.

Bu kitaba inandığı için Lauren Plude'a, Krista Stroeve'a ve tüm Montlake ekibine de teşekkürler. Teşekkürler, Kelly ve Judy.

Lenora, bu dünyada herhangi bir şey yapmak için en önemli nedenim olduğun için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Louise Bay, okumayı sevdiği türden otuzdan fazla çağdaş aşk romanının *Wall Street Journal* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. Louise, Judith Krantz ve Jackie Collins gibi seksenlerin seks düşkünü yazarlarından ilham almıştır, ancak büyüdüğünde Emily Henry olmak istemektedir. Yağmuru, *RHOBH*'u, Londra'yı, makyaj yapmak zorunda olmadığı günleri, çocuğıyla takılmayı, filleri ve şampanyayı (bu sırayla olması gerekmiyor) seviyor. Daha fazla bilgi için [www.louisebay .com](http://www.louisebay.com) adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

